பரிபாலனம்

பாகம் - 1

அது ஒரு பல மாடிகள் கொண்ட சூப்பர் மார்க்கெட். குண்டூசியில் இருந்து துப்பாக்கி வரை அனைத்தும் கிடைக்கும் இடம். ஒவ்வொரு பொருளிலும் பல நிறுவனங்கள் தயாரித்தது என்று அடுக்கி வைத்திருந்தார்கள். ஒருவர் முன்னும் பின்னும் நடந்து நடந்து சோப்பு வைத்திருந்த பகுதியை வலம் வருவதைப் பார்த்த சீருடை அணிந்த சிப்பந்தி "என்ன தேடுறீங்க?" என்றார். "மதி சோப்பு எங்கேன்னு தேட்றேன்" என்றார் வந்தவர். சிப்பந்தி உடனே, "காலை தான் காலியாய் போனது. நாளைக்குத் தான் வரும். நிறைய சோப்புக்கள் அது போலவே இருக்கின்றன இந்த வரிசையில்" என்றார். அதற்கு வந்தவர் "ஆமா, மதி சோப்பு கூட இல்லாட்டி நீங்க இவ்ளோ பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட் நடத்துறது வேஸ்ட்!" என்றார்.

அது ஒரு தெருக்கோடியிலிருந்த பெட்டிக்கடை. லாந்தர் விளக்கு ஒளியில் ஏதோ வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இரவில் வேலை முடிந்து சைக்கிளில் வந்த ஒருவர் தன் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு கடைக்காரரிடம் "அந்த மதி பேஸ்டை எடுத்துத் தாங்க" என்கின்றார். கடைக்காரர், எடுப்பதற்கு எளிதான இடத்தில் இருந்த மதி பேஸ்டை எடுத்துத் தர அதை மகிழ்ச்சியுடன் பெற்றுக் கொண்டு பணம் தருகின்றார் வந்தவர்.

இப்படி நிறைய பேர் வாழ்க்கையில் ஒரு பாகமாய் மாறியிருந்தது மதி நிறுவன தயாரிப்புக்கள். அது என்ன மதி நிறுவனம்? ஏதோ சோப்பு, பேஸ்டு தயாரிக்கும் சாதாரண நிறுவனம் என்று நினைத்திருந்தாலோ, அல்லது ஏதோ பன்னாட்டு நிறுவனக் கூட்டுத் தயாரிப்போ என்று நினைத்திருந்தாலோ அதை விட்டு விடலாம் நீங்கள்! மதி நிறுவனத்தின் தற்போதைய ஒரு ஆண்டு வியாபாரம் 600 கோடியையும் தாண்டி இந்தியக் கிராமங்களிலும் வேரூன்றியிருக்கின்றது என்றால் அதற்கு மதி நிறுவனத்தின் நிறுவனர் விஸ்வேஸ்வரன் பட்ட பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

இத்தனைக்கும் விஸ்வேஸ்வரன் பரம்பரைப் பணக்காரர் இல்லை. இருபதே ஆண்டுகளில் இந்த உயர்ந்த நிலையை சாதாராண மனிதரால் எட்ட முடியுமா என்று அனைவரும் வியந்து பார்க்கும் ஒரு உழைப்பாளி. பல நிறுவனங்கள் ஏற்கனவே இந்தத் தொழிலில் இருந்தாலும், அவர்கள் எல்லோரும் எந்த ஒரு சிறு நிறுவனத்தையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் அழித்திடும் வன்மை கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களுக்கு எவ்வளவோ பண பலம் இருந்திருந்தாலும் அதை எல்லாம் தாண்டியும் விஸ்வேஸ்வரனால் இந்த நிறுவனத்தை இந்த அளவில் இவரால் கொண்டு செல்ல எவ்வாறு முடிகின்றது என்றால், அது விஸ்வேஸ்வரனுக்கு மட்டுமே தெரிந்த ரகசியம். எல்லோருக்கும் ஒரு நாளைக்கு 24 மணி நேரம் என்றால் அவருக்கு மட்டும் 48 மணி நேரமோ என்று சொல்லும் அளவுக்கு வியாபாரம், தொழில் என்று அதிலேயே மூழ்கி இருந்தவர் அவர். இத்தனைக்கும் அவருக்குக் கோபம் வந்து யாருமே பார்த்திருக்க முடியாது. எப்போதும் சிரித்த முகம் தான். அநேகமாக, அது கூட அவரது வெற்றிக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கக் கூடும்.

இதோ, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், விஸ்வேஸ்வரன். படித்ததோ பள்ளிப்படிப்பு மட்டுமே. +2 முடித்த கையோடு, கல்லூரியில் படிக்க வைக்கும் அளவுக்கு குடும்பத்தில் பண வசதியும் இல்லை. அவருக்கும் படிக்கும் ஆசையோ, எண்ணமோ இருந்ததும் இல்லை. ஒரு சிறு மளிகைக் கடையில் பொட்டலம் மடித்துக் கொடுக்கும் வேலை. ஓரிரண்டு மாதங்களிலேயே மொத்த நிர்வாகத்தையும் அவரிடமே ஒப்படைக்கும் அளவுக்கு நேர்மையையும், பொறுமையையும், சாதுர்யத்தையும் கொண்டிருந்த விஸ்வேஸ்வரன் அந்தக் கடையை மூன்றாண்டுகளில் அந்தத் தெருவிலேயே பெரிய கடையாய் மாற்றிக் காட்டினார்.

சரியாய் வயது 23 ஆகும் போதே திருமணமும் நடத்தி வைத்தார்கள் வீட்டில். மனைவி பெயர்

மாலதி. மாலதி விஸ்வேஸ்வரனுக்கு ஏற்றவளாய் வந்ததாலேயே அவரால் இவ்வளவு உயரத்திற்கு வர முடிந்தது எனலாம். ஒரு காலத்தில் கடையை விட்டு வெளியேறி சின்னதாய் தொழில் துவங்கலாம் என்று நின்ற போதும், இரண்டு ஆண்டுகள் அவளது நகை நட்டு அனைத்தையும் கழற்றிக் கொடுத்த போதும், செல்வம் என்பது வீட்டிற்கு வருவதற்கு இல்லை, வீட்டிலிருந்து செல்வதற்கு மட்டுமே என்றிருந்த போதும் பொறுமை காத்தவள். நம்பிக்கையைக் கணவன் மீதும் கடவுள் மீதும் வைத்தவள். திருமணம் முடிந்து ஐந்தாண்டுகளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை இருவருக்கும். மிகவும் வருத்தத்தில் இருந்தனர். திருமணம் முடிந்து ஐந்தாண்டுகளாய்க் குழந்தை பாக்கியம் இல்லை என்ற குறையில் குமைந்து போயிருந்தனர். அக்கம் பக்கம் மாலதியை ஏளனமாய்ப் பார்ப்பதும், விஸ்வேஸ்வரனைப் பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும் இன்னுமா குழந்தை இல்லை என்று கேட்பதுமாய்க் கழிந்த நிலையில் தான் இருவர் வயிற்றிலும் பால் வார்ப்பது போல் வந்து பிறந்தது ஒரு பெண் குழந்தை.

பிள்ளையில்லாக் குறையைத் தீர்க்க வந்த குழந்தை பிறந்த சமயத்தில் தான் விஸ்வேஸ்வரன் தம் சிறு சிறு தயாரிப்புக்களை பெரிய நிறுவனங்களின் உரிமம் பெற்று அவர்களின் லேபிளை வாங்கி ஒட்டி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அது கிட்டத்தட்ட கூலி வேலை போல் தான். தம்மால் சிறந்த பொருட்களைத் தரமாகத் தயாரிக்க முடிந்த போதும் தனக்கு அதற்குண்டான விலை கிடைக்காமல் ஏதோ ஒரு நிறுவனம் அதைத் தட்டிப் பறிப்பதைப் பொறுக்கவில்லை. விலை அதிகம் வேண்டும் என்று கேட்டுப் பார்த்தார். நிராகரித்துக் கொண்டே வந்தது அந்த நிறுவனங்கள். ஒரு நாள் பொறுத்தது போதும் என்று துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வந்து விட்டார். வெளியேறும் போதே மனதுக்குள் சபதம் போட்டுத் தான் வெளியேறினார். நிச்சயம் எனது நிறுவனத்தையும் இதைப் போல் மாற்றிக் காட்டுவேன் என்று.

குழந்தைக்கு பெயர் வைப்பதற்காக நல்ல பெயரைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன். அவர் தயாரித்து முதன் முதலில் சந்தைப் படுத்தப் போகும் பொருளுக்கும் தான். அப்போது குழந்தையைப் பார்க்க வந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரர் சிரித்துக் கொண்டே, நிலாவுக்கும் உங்க மகளுக்கும் இரண்டே இரண்டு வித்தியாசம் தான் இருக்கு. நிலாவில் கறை உண்டு. ஆனா உங்க மகள் முகத்தில் களங்கமே இல்லை. நிலா தேயும் வளரும். ஆனா உங்க மகள் தேயாமல் வளர்வாள் என்றார். அப்போதே முடிவு செய்து விட்டார் குழந்தையின் பெயரை விஸ்வேஸ்வரன். தன் நிறுவனத்தின் பெயரையும்.

அவரது மகள் மதிஸ்ரீ யைப் போலவே மதி நிறுவனமும் வளர்ந்தது. இரண்டின் மீதும் உயிரையே வைத்திருக்கின்றார் விஸ்வேஸ்வரன்.

(பரவும்)

பாகம் - 2

தமிழகம் முழுதும் ராமநாதன் ஐ.ஏ.எஸ். என்றால் தெரியாதவர்களே இருக்க மாட்டார்கள். பெரிய படிப்பாளி. ஆழ்ந்த சிந்தனையாளர். சிறந்த நிர்வாகி. இள வயதிலேயே ஐ.ஏ.எஸ். முடித்தவர் என்று பல அரிய சாதனைகளைத் தாங்கி பல மாவட்டங்களைத் தன் நிர்வாகத்தில் வைத்திருந்து இப்போது சென்னையில் செக்ரட்டரியேட்டில் நிதித் துறை இயக்குநராக பதவி வகித்து வருபவர் ராமநாதன்.

குழந்தை வளர்க்கும் போதே பலர் படித்துப் பெயர் வாங்கினால் ராமநாதன் ஐ.ஏ.ஏஸ். போல் படித்துப் பெயர் வாங்க வேண்டும் என்ற லட்சியத்தைப் பலர் மனதில் விதைத்தவர் ராமநாதன்.

அவருக்கு அன்பான அழகான மனைவியாய் கோமதி இருந்தாள். பெரிய படிப்பு படித்திராவிட்டாலும், வீட்டு நிர்வாகமும் சமையலும் கைவந்த கலையாய் பெற்றிருந்தாள். அவளைப் பெற்றவர்கள் பரம்பரையாய் பணக்காரர்கள். மகளை ஒரு கலெக்டருக்கு மணம் முடித்ததில் அவர்களுக்கு ஒரு மாபெரும் சந்தோசம்.

இருவருக்கும் மகளாய் இருக்கும் ஜனனி எத்தனை செல்லமாய் வளர்க்கப் பட்டிருப்பாள் என்பதில் ஏதும் சந்தேகம் இருக்குமா என்ன? ஜனனியும் அப்பாவைப் போலவே தான். வகுப்பில் எப்போதும் ஒன்றாம் ரேங்க் தான். படு சுட்டிப் பெண். துறுதுறுவென்று இருப்பாள். அவளுக்கு எதையாவது படித்துக் கொண்டே இருக்கவேண்டும். அவளுக்கு இருந்த ஒரே கீழ்க்குணம் கர்வம். தன் தந்தை ஒரு கலெக்டர். அம்மா ஒரு பணக்காரி. இதை விட கர்வம் வர வேறென்ன வேண்டும்?

ராமநாதனின் ஒரு பக்கத்தைத் தான் இப்போது வரை பார்த்திருக்கின்றோம். அவருக்கு மறுபக்கம் கருப்பு நிறம். மாமனார் பணக்காரர் என்பதால் அவர்களுக்கு முன் தன்னையும் பணம் நிறைந்தவன் என்று காட்டிக் கொள்ளவோ என்னவோ ஹைகிளாஸ் லஞ்சம் வாங்குபவர். பெரிய காண்டிராக்ட் முடிக்க பெரிய தொகையைக் காதும் காதுமாய் வாங்குபவர்.

இந்த ஒரு காண்டிராக்டோடு அவ்வளவு தான் என்று அவர் ஆரம்பித்ததை பின்னால் அவராலேயே நிறுத்த முடியவில்லை. ஒரு தவறு ஒன்பது தவறைக் கொண்டு வரும் என்பது போல் பல தவறுகளும் செய்ய ஆரம்பித்து இருந்தார்.

கிளியைப் போல் மனைவி அமைந்தாலும் குரங்கைப் போல் என்று ஒரு பழமொழி அறிந்திருப்பீர்கள். அது போல் அவருக்கு சென்னையிலேயே இன்னொரு வீடும் இருந்தது. அவள் பெயர் ஈஸ்வரி. பேரழகி என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அழகி. பூர்வீகம் மதுரைப் பக்கம் கிராமம். படிப்பு வாசனையே அறியாதவள். இறந்து விட்ட ஒரு அரசு ஊழியரின் மகள். இளம் வயதில் தந்தையின் பணிக்கொடையை வாங்க அலுவலகத்துக்கு அலையாய் அலைந்து கலெக்டரிடம் மனுக் கொடுத்தால் நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அவரைப் பார்க்க வந்தவள். அவளது அழகில் மயங்கிய ராமநாதன் அவளைத் தான் எங்கெல்லாம் செல்கின்றாரோ அங்கெல்லாம் வீடு எடுத்துத் தங்க வைத்துப் பராமரித்துக் கொண்டார். ஈஸ்வரி தாலி வாங்காத பத்தினியாய் ராமநாதனுடன் வாழ்ந்து வந்தாள்.

இருவருக்கும் பிறந்தவன் அழகேசன். பெயருக்கேற்றபடி அழகானவன். அம்மாவைப் போல் அழகும், அப்பாவைப் போல் அறிவும் கொண்டவன். அம்மா தான் அவனுக்கு எல்லாம். அப்பா எப்போதாவது வருவார். சிறிது நேரம் இருப்பார். சென்று விடுவார். விவரம் தெரியும் போதே தன் தாயின் நிலையும் அறிந்தவன். "ஏனம்மா இப்படி?" என்று ஒரு நாள் கேட்டதில், "எல்லாம் என் விதி" என்று கண்ணில் நீர் பெருக ஈஸ்வரி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அன்றிலிருந்து அது பற்றியே கேட்காதவன்.

ராமநாதன் இரு குடும்பத்திற்கும் ஒரு குறையும் வைத்ததில்லை. அழகேசனையும் பெரிய பள்ளியில் படிக்க வைப்பதாகத் தான் சொன்னார். ஈஸ்வரி தான் மறுத்து விட்டாள். ஒரு நடுத்தரப் பள்ளியில் பயின்றான் அழகேசன்.

என்றாவது தன் தந்தையை வெளியில் குடும்பத்துடன் பார்த்தால் அழகேசனுக்கு ஏக்கமாக இருக்கும். அதே சமயம் ஜனனியைப் பார்த்தால் தன் அக்கா என்று பாசத்துடன் பார்ப்பான்.

ஜனனியும், அழகேசனும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தார்கள்.

(பரவும்)

பாகம் - 3

மயிலாய் ஒயிலாய் திரை நட்சத்திரங்கள் பங்கெடுக்கும் பல வைரநகை விளம்பரங்கள் பார்த்திருக்கின்றீர்களா? சென்னையில் இருக்கும் புகழ் பெற்ற நகை மாளிகை குபேராஸ் நகைமாளிகை. பெயரைக் கேட்டதுமே மனம் பூரிக்கும் கடை. அதன் ஒரே உரிமையாளர் தனுஷ்கோடி. எப்போதும் சிரித்த முகம். பணத்திலேயே பரம்பரை பரம்பரையாய் ஊறித் திளைத்து பணத்திலேயே பிறந்த கோடீஸ்வரன். செல்வச் செழிப்பு என்றால் என்ன என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் அவர் முகத்தை ஒரு முறை பார்த்தால் போதும்.

தனுஷ்கோடியின் இரு பிள்ளைகளில் ஒருவன் விமல். நவநாகரீக இளைஞன். அதிலும் வெள்ளிக் கரண்டியுடன் பிறந்தவன் ஆதலால் படித்தது கான்வெண்டில். பிடித்தது சுவிட்சர்லாந்து. படிப்பது ஆஸ்திரேலியாவில் எம்.பி.ஏ. பெரியதொரு தொழிலதிபராய் வர லட்சியம். ஆனால், வாழ்வில் அனைத்தும் அலட்சியம். குடிக்காத நாளென்ன நாளே என்று இருப்பவன். டிஸ்கோத்தே பார்ட்டி என்றால் கோலாகலமாய் தலையசைப்பவன். நண்பர்கள் பலர் அவனிடம் இருக்கும் பசையால் ஒட்டிக் கொண்டவர்கள்.

இன்னொருவன் கமல். வைர வியாபாரத்தை அப்பாவிற்குப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளப் போகும் எண்ணம் கொண்டவன். விமலுக்கு மூத்தவன். படிப்பு அவ்வளவாக ஏற வில்லை. அதனால் கடையில் அப்பாவோடு இருக்கின்றான். இப்போது தான் அண்ணா சாலையில் இருக்கும் ப்ளூ மவுண்டன் ஓட்டல் அதிபரின் மகளுக்கும் கமலுக்கும் திருமணம் ஆகி இருந்தது. விமல் திருமணத்தன்று வந்தவன் தான். வரும்போதே இரண்டு நண்பர்களையும் விமானச் செலவையும் அவனே கொடுத்து அழைத்து வந்திருந்தான். ஆடம்பரமான அவன் குடும்பத்தில் இதெல்லாம் சர்வ சாதாரணம்.

இருவரின் அம்மா சரஸ்வதி. அவளைப் பார்த்தால் ஒரு கோடீஸ்வரி என்பதை உங்களால் கண்டு கொள்ளவே முடியாது. வைர வியாபாரியின் மனைவி வைரத்தாலேயே இழைக்கப்பட்டிருப்பாள் என்று நீங்கள் நினைத்தால் அது தவறு. மிக மிக எளிமையானவள். இரு மகன்களின் போக்கும் பிடிக்காதவள். முன்பாவது மூத்தவனின் போக்கு அவன் தந்தையுடன் இருந்ததால் பிடித்திருந்தது. இப்போது வந்த மருமகளால் அவனையும் பிடிக்காமல் போயிற்று. அவள் விரும்பாத சுதந்திரம் அவளுக்கு அந்த பங்களாவில் இருந்தது. என்ன செய்ய முடியும்? சுதந்திரமும் ஒரு வகையில் அடிமைத் தனம் தானே?

விமலுக்கு இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகளில் படிப்பு முடிந்து விடும். இன்னும் என்னென்ன கூத்து நடக்கப் போகின்றதோ என்று பூஜை புனஸ்காரங்களில் இறங்கி விட்டாள். ஆனால் என்ன நடந்தாலும் அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாதவர்கள் நிறைந்த வீடு அது. ராசிக் கற்களைப் பற்றி பல தொலைக்காட்சிகளில் விவரிக்கத் தெரிந்த தனுஷ்கோடியால் மனைவியின் முகராசியைப் படிக்க இயலாததில் வியப்பில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கை ஒரு பாதையில்.

விமல் படித்து முடிக்கும் முன்னரே அவன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி தனுஷ்கோடி கணித்து வைத்திருந்தார். அதன்படி வந்ததும் சீக்கிரம் திருமணம் முடித்து விட்டால் எல்லாம் சரியாக நடக்கும் என்பது அவரது கணிப்பு.

(பரவும்)

பாகம் - 4

அன்புராஜ். வயது 52. அன்பானவர் தான். அவர் செய்வதை யார் சரியென்று சொன்னாலும். வம்பானவர் தான் மற்ற எல்லோருக்கும். மற்ற படி நல்லவர். அந்தக் காலத்து பி.யூ.சி. கணக்கு எழுதுவதில் வல்லவர். விஸ்வேஸ்வரனின் நிறுவனத்தில் தலைமைக் கணக்கர். இவருக்குக் கீழ் பல பட்டதாரிகள் வேலை செய்தாலும் இவர் தான் தலைமைக் கணக்கர். நிறுவனத்தில் சேர்ந்து 15 வருடங்கள் ஆகி விட்டது. அவரை நம்பி ரொக்கத்தையும் அவரிடமே ஒப்படைத்திருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன்.

எல்லாம் சுமூகமாகத் தான் சென்று கொண்டிருந்தது. சமீபத்தில் தன் கடைசி மகள் திருமணத்திற்காக கொஞ்சம் கைமீறிச் செலவழித்து விட்டார். விஸ்வேஸ்வரனிடம் கேட்டிருந்தால் தாராளமாகக் கொடுத்திருப்பார் தான். ஏற்கனவே 50000 ரூபாய் வரை திருமணத்திற்கென்று கொடுத்திருந்தார்.

கணக்கு எழுதுபவர் கையிலேயே ரொக்கத்தையும் கொடுத்தது மாபெரும் தவறல்லவா? அன்புராஜ் மேலும் முதலாளியிடம் கேட்கக் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டு கணக்கில் கை வைத்து விட்டார். கிட்டத்தட்ட அதுவும் 50000 ரூபாய் இருக்கும். அதுவும் விஸ்வேஸ்வரனிடம் பின்னால் சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று தான். ஆனால் வெகு சீக்கிரத்திலேயே விஸ்வேஸ்வரன் இதைக் கண்டு பிடித்து விட்டார். இல்லாவிட்டால் இத்தனை பெரிய நிறுவனத்தை வளர்க்க முடியுமா என்ன?

என்று அன்புராஜின் தவறைக் கண்டு பிடித்தாரோ, அன்றே அவரை அழைத்து சிரித்துக் கொண்டே தான் தவறைக் கண்டறிந்ததைச் சொன்னதோடு மட்டுமின்றி, தவறுதல் யாருக்கும் இயல்பு தான், இனியாவது சரியாகச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார். பணத்தை 6 மாதத்திற்குள் கட்டி விடவும் சொல்லிவிட்டார்.

விஸ்வேஸ்வரனிடம் ஒரு பழக்கம் உண்டு. அவரது அறைக்குள் யார் நுழைந்தாலும் ஒரு நிமிடத்துக்கு மேல் அவரது அறையில் நிற்க வைத்துப் பேசவே மாட்டார். உட்காருங்க பேசுவோம் என்று சொல்லி விடுவார். வயது, தகுதி வித்தியாசமே பார்க்க மாட்டார். ஆனால், அன்புராஜை மட்டும் அதன் பிறகு உட்காரவே சொல்லவில்லை.

அன்புராஜ் வம்புராஜாய் மாற நேரம் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார்.

(பரவும்)

பாகம் - 5

ஜனனி கல்லூரி பயிலும் மங்கையாய் வளர்ந்து விட்டாள். அதிகாரமும், பணமும் விளையாடியது அவளிடம். MCA பட்டப் படிப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். கணினியின் நுணுக்கங்களையும் அதன் பயன்பாடுகள் பற்றியும் படிப்பதில் அத்தனை ஆர்வம் அவளுக்கு. இத்தனூண்டு எலெக்ட்ரிக் சமாச்சாரம் இத்தனை கணக்குகளைத் தவறின்றி இத்தனை வேகத்தில் செய்கின்றதே என்ற ஆச்சரியத்திலேயே ஆழ்ந்து விட்டாள். அதுவும் மென்பொருள் எழுதுபவரைக் காட்டிலும் அதை உபயோகிப்பவரே மூளைக்காரர்கள் என்ற எண்ணமும் கொண்டவள் ஜனனி.

ஜனனியின் அழகும் அறிவும் அவள் படித்துக் கொண்டிருக்கும் கல்லூரியில் பெரும் பெயர் பெற்றவை! அவளது அப்பாவின் சாதனை, அவளது அறிவு இதை வைத்துப் பார்க்கும் போது ஜனனி சிகரத்தின் உச்சிக்கு எதிர்காலத்தில் செல்வாள் என்று அனைவரும் எதிர்பார்த்தனர். அதற்கேற்றாற்போல் அவள் நடவடிக்கைகளும் இருந்தது. ஏற்கனவே அவளிடம் கர்வம் உண்டு. இப்போது வயதுக்கே உரிய துடுக்குத் தனம் வேறு. கல்லூரி வாழ்க்கை மிக மகிழ்ச்சியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

இந்த சமயத்தில் தான் அழகேசனுக்கும் ராமநாதனுக்கும் பிரச்னை ஆரம்பித்தது. அவன் பள்ளிப்படிப்பு முடித்து கல்லூரியில் சேரும் காலம் வந்தது. அவன் எடுத்த மதிப்பெண்ணுக்கு பி.காம் சீட் தான் கிடைத்தது. கல்லூரி விண்ணப்பத்தில் தந்தை பெயரை ராமநாதன் என்றே இட்டிருந்தான் அழகேசன். கல்லூரி முதல்வர் தாயுடன் வந்திருந்த அழகேசனைப் பார்த்து "அப்பா வரலியா கல்லூரியில் சேர்க்க? அப்பா இருக்காருல்ல?" என்றார். ஆம் என்ற வண்ணம் தலையாட்டினான் அழகேசன். "பிள்ளையைக் கல்லூரியில் சேர்ப்பதை விட உங்க அப்பாவுக்கு என்ன வேலை? கலெக்டர் உத்தியோகமா?" என்றார் முதல்வர். அம்மாவை முறைத்தான் அழகேசன். "இல்லை சார் அவர் ஒரு வேலையாய் வெளியூர் போயிருக்கார்" என்றாள் ஈஸ்வரி. "ஹும். என்ன அப்பாவோ என்ன குடும்பமோ?" என்ற வண்ணம் கையெழுத்துப் போட்டார் முதல்வர்.

வெளியேறும் போதே "இந்தக் காலேஜில எனக்குப் படிக்க இஷ்டம் இல்லம்மா. இந்த பிரின்ஸிபாலைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் இவர் கேட்ட கேள்வி தான் ஞாபகத்துக்கு வரும். எந்தக் காலேஜிக்குப் போனாலும் இப்படித் தான் கேக்கப் போறாங்க. வேணாம். நான் ஏதாவது வேலைக்குப் போயி உங்களைக் காப்பாத்துறேன். அவரு சகவாசமே வேணாம்." என்றான். இன்னும் ஏதாவது சொன்னால், ரோட்டிலேயே ஈஸ்வரி அழுது விடுவாள் போலிருந்தது. உடனே அழகேசன், "சரி சரி. நான் இந்தக் காலேஜிலேயே படிக்கிறேன். போதுமா?" என்றான்.

ஜனனி, அழகேசன் என்ற இந்த இருவர் வாழ்விலும் விதி விளையாடும் நேரம் வந்தது. ஜனனி வாழ்வில் ஒருவன் வந்து அவள் தலைவிதியை மாற்றினான். அழகேசன் வாழ்வில் ஒருத்தி சென்று அவன் தலைவிதியை மாற்றினாள்.

(பரவும்)

பாகம் - 6

அழகேசன் முதலாம் ஆண்டு பட்டப் படிப்பை முடித்திருந்தான். நிறைய வகுப்புத் தோழர்கள் இருந்தாலும் வீட்டுக்கு யாரையும் அண்ட விட்டதில்லை அழகேசன். அவன் தாயின் மேல் உயிரையே வைத்திருந்தான். கம்புக்குக் கொடி ஆதரவு, கொடிக்குக் கம்பு ஆதரவு என்ற நிலையில் இருவரும் இருந்தனர். ஈஸ்வரிக்கு அவனைப் பெரிய படிப்பு படிக்க வைக்க வேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால், அழகேசனுக்கோ ஏட்டுக் கல்வி கசந்தது. அதேசமயத்தில் அனுபவக்கல்வியில் சிறந்தவனாய் இருந்தான். யாரையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே எடை போட்டு விடுவான்.

சேகர். மென்பொருள் நிபுணன். இந்தியாவிலேயே பெயர் பெற்ற ஒரு மென்பொருள் நிறுவனத்தில் புராஜக்ட் மேனேஜராக இருக்கின்றான். ஒரு மென்பொருள் புராஜக்டை எடுத்து அந்த வேலையைப் பலருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து அவர்களைத் திறமையாய் வேலை வாங்கி, காலத்திற்குள் முடிக்கும் பொறுப்பான பணியை மேற்கொண்டிருந்தான். அவனிடம் எப்போதும் நகைச்சுவை உணர்வும் ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கும். கர்ணனுக்கு கவச குண்டலம் போல இவனுக்கு ஜோக்டா என்றே நண்பர்கள் சொல்வர். அதற்கும் ஒரு ஜோக் சொல்வான்! "கவசம் போருக்கு வேண்டியது தான்! அதென்னடா குண்டலம்? அதை இந்திரன் வாங்கி என்ன செஞ்சிருப்பான்?" என்று கேட்பான்.

ஜனனி படிக்கும் கல்லூரியில் ஒரு பயிற்சி வகுப்பில் சிறப்பு விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தான். கேம்பஸ் இண்டர்வியூ அந்தக் கல்லூரியில் அவனது நிறுவனம் நடத்த வேண்டும் என்பதற்காக கல்லூரி நிர்வாகம் அவனை அழைத்து இந்தப் பயிற்சி வகுப்பு நடத்தி ஐஸ் வைக்க நினைத்திருந்தது! அவனுக்கும் அது தெரியாமல் இல்லை. சரி, நல்ல ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கள் கிடைத்தால் நல்லது தானே என்று அவனும் ஒத்துக் கொண்டிருந்தான். பயிற்சி வகுப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. எதற்கெடுத்தாலும் ஜனனியே கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அதனால் அவள் மேல் அவனுக்கு ஒரு ஈர்ப்பு. ஆனால் அவள் அவன் வேலையையே கேள்விக் குறியாக்கி புருவத்தை உயர்த்தச் செய்தாள்.

ஒரு கம்பெனிக்காக மென்பொருள் எழுதுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அது கிட்டத்தட்ட சட்டை தைப்பது போல் தானே. இப்போது ஒரு அளவை எடுத்துச் சட்டை தைத்து விடுகின்றோம். பின்னால் நிறுவனம் பல கோணங்களில் வளர ஆரம்பிக்கும் போது அந்தச் சட்டை சேராது தானே? அப்போது மென்பொருளில் தேவையான மாற்றங்கள் செய்யவோ அல்லது வேறு மென்பொருள் செய்யவோ உங்களிடம் தானே வரவேண்டியுள்ளது? எதிர்காலத்தில் ஒன்று நடக்கும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றுகின்றது. பிராஜக்ட் மேனேஜராகிய உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வரைமுறையின் படி அந்த ஆப்சன் பிராஜக்டிலேயே இல்லை. அப்படியானால் என்ன செய்வீர்கள்? எப்போதும் அவசர கதியில் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் இந்த உலகில் மென்பொருள் உபயோகிப்பாளரே மென்பொருள் தயாரிப்பாளராக ஆக வேண்டிய நிர்பந்தத்தை என்றேனும் நீங்கள் உணர்ந்ததுண்டா? இது பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

இந்தக் கேள்வியைச் சந்தித்ததும், "உங்க பெயர்?" என்றான். "ஜனனி" என்றாள். அதற்குப் பின் அவனுக்குப் படித்தது அனைத்தும் அப்படியே மறந்து விட்டது. சிறிது நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வகுப்பு மொத்தமும் இருவரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. ஜனனிக்கு முகமெல்லாம் சிவந்து விட்டது!

இங்க பாருங்க ஜனனி, "உங்க கேள்வி அருமையானது! நாங்க தையல்காரர்கள் தான். ஆனால் சாதாரண துணியை நாங்கள் தைப்பதில்லை. எலாஸ்டிக் துணி என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஓரளவு வளரும் நிறுவனத்துக்கு எங்க மென்பொருள் ஈடு கொடுக்கும். அதற்காக கன்னாபின்னாவென்று வளரும் நிறுவனத்துக்குத் தேவையான புதிய மென்பொருள் தான் வாங்கியாகனும். எங்களுக்கும் போணியாகனுமே! அப்புறம் அடுத்து

என்ன கேட்டீங்க? ஹாங்! மென்பொருள் உபயோகிப்பாளரே தயாரிப்பாளராவும் ஆகனும்னா ரொம்ப நல்லது! நம்மையும் பங்குதாரராவோ டைரக்டரோவோ ஆக்கி நிர்வாகத்துல உட்கார வச்சா சரியாப் போகும். இது கூட நல்ல ஐடியாவா இருக்கே" என்றான் வியப்புடன்.

அங்கே சிந்தனைகள் மட்டுமா பரிமாறப்பட்டன?

(பரவும்)

பாகம் - 7

ஒரு பயிற்சி வகுப்பை நடத்தியவனுக்கும், ஒரு கல்லூரி மாணவிக்கும் என்ன நெருக்கம் இருந்து விட முடியும்? ஒரு வாரத்துக்கும் மேலாகி இருந்தது. ஜனனியால் சேகரை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. சேகரால் ஜனனியை மறக்க முடியவில்லை. அது கணிணியையும் தாண்டி ஏதோ ஒன்று என்று மட்டும் இருவருக்கும் புரிந்திருந்தது. அடுத்த வாரமே கல்லூரிக்கு காம்பஸ் இண்டர்வியூ சேகர் வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்திலிருந்து வந்திருந்தார்கள்! கல்லூரி நிர்வாகமோ தம்மால் தான் இந்த நேர்காணல் இங்கு வந்திருக்கின்றது என்று நினைத்தனர். சேகருக்குத் தெரியும், ஜனனிக்குத் தெரியும் இந்த நேர்காணல் எதற்கென்று!

ஒரு மணி நேர இடைவெளி இருந்தது நேர்காணலின் போது. மதிய உணவு நேரம். ஜனனிக்குப் பசிக்கவே இல்லை. சேகருக்கும் தான். கல்லூரி வளாகத்திலேயே ஒரு மரத்தில் சேகர் சாய்ந்திருக்க, ஜனனி அருகில் நின்றிருந்தாள். "என் கம்பெனிக்கு வேலைக்கு வர்றீங்களா?" என்றான் சேகர். "என் வேலைக்கு கம்பெனி தர்றீங்களா"ன்னு கேப்பீங்கன்னு நினைச்சேன் என்றாள் ஜனனி சிரித்துக் கொண்டே! சேகருக்கு சந்தோசமாய் இருந்தது. என் பக்கத்து வீட்டுல ஒரு குழந்தையோட பிறந்த நாள் போனவருசம் 12ந் தேதி செப்டம்பர் மாசம் என்றான் சேகர். டக் கென்று நிமிர்ந்து பார்த்த ஜனனி அவன் கண்களுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தாள். கண்களில் மித மிஞ்சிய ஆர்வத்துடன், "எங்க வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்டுக்காரர் தொலைபேசி நிறுவனத்தில் மேனேஜரா இருக்கார். அவருக்கு ஏதோ மென்பொருள் எழுத முடியுமான்னு கேட்டுக் கிட்டு இருந்தார்! நீங்க தான் மென்பொருள் உபயோகிப்பவரே மென்பொருள் எழுதனும்னு சொல்றவராச்சே. ஹெல்ப் செய்ய முடியுமா?" என்றான். கொஞ்ச நேரம் ஒன்றும் பேசாமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்த ஜனனி, இதில் ஏதோ சூட்சுமம் இருக்கின்றது என்று புரிந்து கொண்டாள். பிறந்த தேதி என்ன சொன்னீங்க? என்று திரும்பவும் கேட்டுக் கொண்டாள். அதைக் கேட்டதும் சேகருக்கும் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டோடியது!

சேகரை அவரது பக்கத்து விட்டுக்காரர் மறுநாள் அழைத்தார். தொலைபேசியில் யாரோ அழைப்பதாக. இதுவரை யாரும் அவனை தொலைபேசியில் அழைத்ததே இல்லை. செல்போன் இருக்கின்றதே இவனிடம்! ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் வைக்கும் போதே "சொல்லுங்க ஜனனி!" என்று தான் ஆரம்பித்தான். ஜனனி அன்று இரவு வீட்டுக்குச் செல்வதற்குள் அவன் சொன்னது பிறந்த நாள் இல்லை தொலைபேசி எண் என்று தெரிந்து கொண்டிருந்தாள்! 20060912 என்ற எண் அவனது பக்கத்து வீட்டுக் காரரின் எண் என்று சுழற்றிப் பார்த்தாள். ஒன்றும் பேசாமல் அவள் இருப்பதைப் பார்த்தும், பக்கத்து வீட்டுக் காரர் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பதைப் பார்த்தும் சேகர் தன் செல்பேசி எண்ணை அவளிடம் கொடுத்து, "எனக்கு செல்போன் இருக்கு. அதுல கூப்பிடுங்க" என்றான்.

செல்போனில் முதல் அழைப்பு வந்ததுமே, "பரவாயில்லையே! டெலிபோன் எண்ணைக் கண்டுபிடிச்சிட்டீங்களே!" என்றான். "ஆமா! பெரிய புதிர் போட்றீங்களாக்கும், இல்லாட்டாலும் உங்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதாக்கும்" என்றாள் ஜனனி. "சரி எதுக்குக் கூப்பிட்டீங்கன்னு தெரிஞ்சிக்கலாமா?" என்றான் சேகர். "டெலிபோன் நம்பரைக் கொடுத்துட்டு பேசுன்னும் சொல்லிட்டு இப்படிக் கேட்டா எப்படி?" என்றாள் ஜனனி. இப்படியே வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் இருவரும் நெருங்கிவிட்டனர். அவர்கள் காதலும் டெலிபோன் பில் போல வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அழகேசன் கல்லூரியில் அப்போது இரண்டாம் ஆண்டு பாதியில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஜனனிக்கு இது இறுதி ஆண்டு. ஜனனிக்கு அழகேசனைப் பற்றியோ ஈஸ்வரியைப் பற்றியோ தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் கோமதிக்கு அரசல் புரசலாகத் தெரிந்தது தன் கணவனைப் பற்றி.

பலநாள் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான் என்பது பழமொழி. அது தேர்தலுக்கு 5 மாதமே இருக்கும் போது நடந்தது. ஆளுங்கட்சி பிரமுகர் ஒருவரிடம் இருந்து நாற்பது லட்சம் ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கியிருந்தார் ராமநாதன். ஒரு பொருளின் வணிக வரி விகிதத்தில் சிறு திருத்தம் செய்தால் அவருக்கு கோடிக் கணக்கில் லாபம் கிடைக்கும். ராமநாதனும் அதை அவருக்குச் செய்து கொடுத்திருந்தார். அது ராமநாதனுக்குப் போதாத காலம் போலும். தேர்தல் ஆட்சியை மாற்றியது. எதிர்க்கட்சி ஆட்சிக்கு வந்த ஒரு மாதத்திலேயே இந்த ஊழலைத் தோண்டி எடுத்ததோடன்றி சி.பி.ஐ. விசாரணைக்கும் உத்தரவிட, மொத்த வணிக வரித்துறையும் ராமநாதனைக் கை காட்ட, எலிப் பொறியில் எலி சிக்கியதைப் போல் ராமநாதன் மாட்டிக் கொண்டார். முன்பு ஆளுங்கட்சியாகவும், இப்போது எதிர்க்கட்சியாகவும் இருந்த அந்த பிரமுகர் வகையிலும் மிரட்டல் வேறு. யாரென்று சொன்னால் மொத்தக் குடும்பமும் கூண்டோடு பரதேசம் என்று.

ராமநாதன் கோர்ட்டில் ஆஜர் படுத்தப்பட்டார். குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டது. கோமதியை அவள் பிறந்த வீட்டில் யாரும் பார்க்கக் கூட வரவில்லை. ஜனனி, கோமதி என்று அனைவரையும் தொலைக்காட்சியில் காட்டினர். அப்போதெல்லாம் ஜனனி அடைந்த அவமானத்திற்கெல்லாம் வடிகாலாய் இருந்தது சேகரின் அரவணைப்பு மட்டுமே.

ஈஸ்வரிக்கு இந்த சமயத்தில் தான் மாரடைப்பு ஏற்பட்டது. அழகேசனால் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை. வீட்டில் இருந்த அனைத்தையும் விற்று நடுத்தெருவுக்கு வந்து அம்மாவைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்தான். அவனால் முடியவில்லை.

இவ்வாறு சேகர் வந்து ஜனனியின் விதியை மாற்றினான். ஈஸ்வரி உலகத்திலிருந்து சென்று அழகேசனின் விதியை மாற்றினாள்.

அதிர்ச்சி அதோடு விடவில்லை இவர்களை.

(பரவும்)

பாகம் - 8

ராமநாதனைச் சிறையில் அடைத்திருந்தனர். உடலாலும் உள்ளத்தாலும் மெலிந்து நலிந்து போயிருந்தார் அவர். ஒரு எடுத்துக் காட்டாய் விளங்கிய தான் உலகமே வெறுக்கும் அளவு ஆகிவிட்டதை எண்ணி எண்ணி வருந்தினார். ஜனனியையும் கோமதியையும் பார்க்க மிகவும் ஆவலாயிருந்தார். ஆனால் இருவருமே அவரை வந்து பார்க்கவே இல்லை. அவரைப் பார்க்க வந்தது அழகேசன் மட்டுமே! அவனும் அவனாக வரவில்லை. அவனுக்காக வரவில்லை. தன் தாயின் மறைவைத் தன் தந்தையிடம் சொல்லும் பொறுப்பு அவனுக்கு இருந்தது. அதை நிறைவேற்றவே வந்தான்.

சிறையில் வாடி வதங்கிய நிலையில் ராமநாதனைப் பார்த்த அவனுக்கே கண்களில் நீர் அருவியாய் கிளம்பியது. ஈஸ்வரியின் மறைவைச் சொன்னதும், அதிர்ச்சியடைந்தார் ராமநாதன். தன் சொத்துக்கள் பலவற்றைப் பறிமுதல் செய்ததாகச் செய்தித்தாளில் படித்து அறிந்து கொண்டார். ஜனனி பற்றி ஏதேனும் தகவல் தெரியுமா என்று கேட்டார். பாவம், மகளின் திருமணத் தேதியை இன்னொருவன் சொல்லித் தெரிந்து கொள்ளும் நிலையில் அவர் இருந்தார். அடுத்த வாரத்தில் அவளுக்கு திருமணம் என்றதும் ஒரு புறம் மகிழ்ச்சியும் மறுபுறம் அதைக் காணக் கூட இயலாத நிலையையும் எண்ணி வேதனையும் கொண்டார். அவன் படிப்பைப் பற்றிக் கேட்டார். கல்லூரியில் இருந்து நின்று விட்டதாகச் சொன்னான் அழகேசன். வேலை தேடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னான்.

ராமநாதன் அவனைப் பாசமுடன் பார்த்தார். நான் செய்த பாவத்திற்கு நானே இந்தப் பிறவியிலேயே தண்டனை பெற்று விட்டேன் அழகேசா. இனி எனக்குக் கவலையில்லை. நான் அதிக நாட்கள் உயிரோடு இருக்கப் போவதில்லை. எனக்கிருக்கும் ஒரே வருத்தம் ஜனனி பேரில் தான். எனக்கொரு சத்தியம் செய்வாயா? என்றார். இது வரை தந்தையிடம் கேட்டே பழக்கப்பட்ட அழகேசன் அவர் கேட்கும் ஆசையை நிறைவேற்ற உறுதி பூண்டான். "நீ எங்கே இருந்தாலும் நல்லா இருப்பாய் அழகேசா. கஷ்டத்தைத் தவிர உனக்கு வேறெதையும் நான் கொடுக்கவில்லை. என் மகள் ஜனனி பற்றித் தான் கவலையா இருக்கு. கஷ்டம்னா என்னன்னே தெரியாம வளர்த்துட்டேன். அவளுக்கு நீ ஆதரவா இருக்கணும். இருப்பியா? எனக்குப் பிறகு நீ தான் என் வாரிசு. அவளைக் கை விட்றாத." என்றார்.

அழகேசனுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அடுத்த வாரம் திருமணம் ஆகிப் போகப் போகின்றாள் ஜனனி. அவளுக்கு என்ன கஷ்டம் வரப் போகுது? என்று நினைத்துக் கொண்டான். கோமதியைப் பற்றிக் கூட அவர் பேசாதது அவனுக்கு ஆச்சரியம் அளித்தது. சரி அப்பா என்றான் அழகேசன். சேகர் பற்றியும் சொன்னான். அவன் தந்தையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டான் அழகேசன். விடை பெறும் போது அவர் கண்களைப் பார்த்தான். அதில் ஏதோ பெரிய பொறுப்பை அவன் தலையில் ஒப்படைத்து விட்ட நிம்மதி தெரிந்தது.

சேகரின் திருமண முடிவு அவன் வீட்டார்களுக்குக் கொஞ்சம் கூடப் பிடித்தமில்லை. அவனை வைத்து வரதட்சணை வாங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவர்கள் நினைக்கவில்லை. இருந்தாலும் இப்படி ஒரு குடும்பத்திலிருந்து அவனுக்குப் பெண்ணா என்று ஒரே சண்டை! இத்தனையையும் மீறி ஜனனியைக் கைப்பிடிக்க சம்மதித்திருந்தான் சேகர். அதனால் அவனைத் தலை முழுகி விட்டதாகச் சொல்லிவிட்டார் அவனது தந்தை. கோமதி வீட்டிலிருந்தும் யாரும் அவளைப் பார்க்கக் கூட சம்மதிக்கவில்லை. இதனால் திருமணத்திற்கு மிகச் சிலரே வந்திருந்தனர். ஒரு ஓரத்திலிருந்து அழகேசனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

(பரவும்)

பாகம் - 9

எவ்வளவோ சிறப்பாகச் செய்திருக்க வேண்டிய திருமணம் இப்படி எளிமையாக நடந்தது அனைவருக்குமே கண்ணீர் வரச் செய்தது கண்களில். ஜனனியின் மனம் முழுதும் சேகரின் பெருந்தன்மையால் நிறைந்திருந்தது. அவளது கர்வமெல்லாம் எங்கே சென்றது என்றே தெரியவில்லை. துறுதுறுப்பும் தான். பொறுப்பு ஏறியிருதது. தந்தையிடம் சென்று ஆசி வாங்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டாள். திருமணம் முடிந்ததும் நேராக சிறைச்சாலைக்கா செல்ல முடியும்? ஓரிரு நாட்களில் சேகரிடம் கேட்டு செல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். அதிகம் பாதிக்கப்பட்டது கோமதி என்றே சொல்ல வேண்டும். பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தில் பிறந்து அதிகாரக் குடும்பத்தில் வாழ்க்கைப் பட்டு அடுத்து எதிர்காலத்திற்கு என்ன செய்வது என்று ஏங்கும் நிலை வரும் என்று கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை!

சேகர் என்ன தான் தனிக்குடித்தனம் நீங்களும் வந்து எங்களுடனேயே இருங்கள் என்று வற்புறுத்தியும் கோமதி மறுத்து விட்டாள். தன் கணவனுடன் வாழ்ந்த வீட்டை விட்டு அவளுக்கு வர இஷ்டமில்லை. அவளது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு வழி செய்யவோ என்னவோ, ஜனனி திருமணம் முடிந்த மறுநாள் சிறைச்சாலையில் ராமநாதன் இறந்திருந்தார். ஜனனியின் ஆசையில் மண் விழுந்தது. அவரது ஆயுள் காப்பீட்டுப் பணம் கணிசமாக வந்தது. அதை வைத்தும் இன்னும் சில சொத்துக்களைப் பராமரித்தும் தன் காலத்தை ஓட்டி விட முடிவு செய்தார் கோமதி.

அழகேசனின் நிலை இன்னும் மோசமாகியது. தன் ஒரே உறவான தந்தையும் இழந்து அனாதையாய் நின்றான் அழகேசன். உடனடியாக வேலை சேர்ந்தே ஆக வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு. எங்கு வேலைக்குச் சென்றாலும் முதலில் கேட்கும் கேள்வி, ‘‘உங்கப்பா யாரு?’’ அல்லது "என்ன படிப்பு?’’, ‘‘என்ன ஜாதி", ‘‘எத்தனை வருடம் அனுபவம்" என்ற கேள்விகளால் வெறுத்துப் போயிருந்தான் அழகேசன்.

அப்போது தான் கைத்தொழில் ஒன்றைக் கற்றுக் கொள் கவலை உனக்கில்லை ஒத்துக் கொள் என்னும் பழமொழியின் அர்த்தம் அவனுக்கு விளங்கியது. ஆம், பன்னிரண்டாம் வகுப்பு முடிந்ததும், காரோட்டப் படித்திருந்தான் அழகேசன். எல்லாம் அவன் ஜனனியைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டதால் வந்தது தான். அவள் அநாயசமாக தன் தந்தையின் காரை ஓட்டுவதைப் பார்த்து, தானும் கார் ஓட்டப் படிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டு படிக்க ஆரம்பித்தான். அவன் வாங்கி வைத்திருந்த ஓட்டுநர் உரிமம் தான் இன்று அவனுக்கு வேலை வாங்கித் தந்தது.

அவனே நினைத்துக் கூடப் பார்த்ததில்லை. இப்படி ஒரு வாய்ப்பு அவனுக்குக் கிடைக்கும் என்று. ஏதோ வேலை தேடிக் கொண்டு சென்றவன் மாலை நேரத்தில் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தான். படகு போன்ற ஒரு காருக்கு வெளியே ஒரு பெரியவர் நின்று கொண்டு செல்பேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஏதோ அவசரமாய் செல்பவர் போல் தெரிந்தது. கூர்ந்து கவனித்ததில் கார் முன் சக்கரம் பஞ்சர் ஆகியிருந்ததால் வெளியே நின்று செய்வதறியாமல் பேசிக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

பக்கத்தில் சென்றான் அழகேசன். ‘‘என்ன சார்? பஞ்சராயிருச்சா? நான் வேணா ஹெல்ப் செய்யட்டா?’’ என்றான். ‘‘சரி" என்றார் அவர். விறுவிறுவென்று தன் வேலையை ஆரம்பித்தான். ஸ்டெப்னியை மாட்ட ஆரம்பித்தான். ‘‘ஏன் சார், லட்சக்கணக்கா செலவழிச்சி இவ்ளோ பெரிய காரை வாங்கியிருக்கீங்களே, ஒரு டிரைவரை வேலைக்குப் போட்டா என்ன?’’ என்றான். ‘‘நேத்து தான் வேலையை விட்டு நின்னுட்டான். யாருமே எனக்குப் புடிக்கிற மாதிரி ஒழுங்கா இருக்குறதில்ல.’’ என்று வருத்தப் பட்டார் பெரியவர். அவன் மாட்டி முடித்ததும் பையிலிருந்து பணம் கொடுக்க நினைத்து கை விட்டார் அவர். ‘‘அதெல்லாம்

வேண்டாம் சார். இதெல்லாம் ஒரு உதவி தானே" என்றான். ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்த அவர், ‘‘என்னப்பா செய்ற?’’ என்றார். ‘‘வேலை தேடும் வேலை செய்றேன் சார்". ‘‘அப்படியா?’’ என்று மேலும் ஆச்சரியப்பட்ட அவர், ‘‘என்ன வேலை தெரியும் உனக்கு?’’ என்றார். அவனும் சளைக்காமல், ‘‘நீங்க என்ன வேலை தந்தாலும்" என்றான்.

இப்படித்தான் விஸ்வேஸ்வரனிடம் காரோட்டியாகச் சேர்ந்தான் அழகேசன். காரோட்டியா தேரோட்டியா என்னும் அளவுக்கு அவருக்கு மனதுக்குப் பிடித்தவனாகவும் இருந்தான்!

(பரவும்)

பாகம் - 10

விமல் இதோ படிப்பை முடித்து விட்டு ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து திரும்பி வந்து விட்டான். தனுஷ்கோடிக்கு ரொம்ப சந்தோசமாகவும் பெருமையாகவும் இருந்தது. அவனுக்கு இந்த வைர வியாபாரத்தில் அவ்வளவாக நாட்டம் இல்லை. அவனது எண்ணமெல்லாம் பெரிய நிறுவனம் துவங்க வேண்டும். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்ய வேண்டும். அவனது நிறுவனத்தின் பெயரை நாடே உச்சரிக்க வேண்டும் என்பது தான் ஆசை.

அவனது ஆசைக்கு அவனது தந்தையே முட்டுக்கட்டை போட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. காரணம் அவனது நடவடிக்கைகள். பகலை விட, இரவே அவனுக்குப் பகலாக இருந்தது. பணத்தை விட்டெறிந்தால் வரக்கூடிய அனைத்து பழக்கங்களும் அவனுக்கு இருந்தது. சென்னையின் பல இடங்கள் அவனது ஆசைக்குத் தீனி போடுபவையாய் இருந்தன. இவனுக்கு எப்படி பெரிய தொழிற்சாலை வைத்துக் கொடுப்பது என்று கவலையில் ஆழ்ந்தார் தனுஷ்கோடி. அவனோ நச்சரிக்க ஆரம்பித்தான். ‘‘எல்லாம் ஒரு கால்கட்டு போட்டால் சரியாகிப் போய்விடும்" என்று நினைத்தார் தனுஷ்கோடி.

மதிஶ்ரீ தனது முதலாம் ஆண்டு கல்லூரிப் படிப்பை ஆரம்பித்திருந்தாள். அறிவியல் பாடத்தை எடுத்திருந்தாள் தன் விருப்பப் பாடமாக. விஸ்வேஸ்வரனுக்கு மதிஶ்ரீ என்றால் உயிரினும் மேல்! ஒரே மகள். இவ்வளவு பெரிய சொத்திற்கு அவள் தான் வாரிசு. அது மட்டும் இல்லை. தான் வளரும் போதே அவளும் வளர்ந்ததால் அவள் மேல் ஒரு மரியாதையே வைத்திருந்தார் அவர். வாங்க போங்க என்று அழைப்பார் மகளை! மதி நிறுவனத்தையும் மதிஶ்ரீயையும் ஒரு தராசில் இருபுறமும் வைத்தால் அவரைப் பொருத்தவரை இரண்டும் சமமாகவே இருக்கும்.

மதிஶ்ரீயைப் பற்றி ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டே போகின்றேன் பாருங்கள்! அவளைப் பற்றி ஏற்கனவே சொன்னது தான். களங்கமில்லா அழகுக்குச் சொந்தக்காரி. யாரும் பார்த்ததும் திரும்பிப் பார்க்கச் சொல்லும் முகம். பிரம்மனும் பிரமிக்கும் அழகு என்று சொல்லலாம். அன்றலர்ந்த தாமரையாய் இருந்தாள் மதிஶ்ரீ.

திடீர்ப் பணக்காரர்கள் என்பதால் கொஞ்சம் பணக்காரத்தனத்தையும் ஆடம்பரத்தையும் காட்டிக் கொள்வாள். கொஞ்சம் என்றா சொன்னேன், கொஞ்சம் என்றால் அதிகம் என்று தானே பெண்களின் அகராதியில் அர்த்தம்! அவள் நினைத்தால் அது உடனே அவளுக்கு வந்தாக வேண்டும். வந்தும் விடும். அதனால் தற்பெருமையும் தானாகவே வந்து சேர்ந்திருந்தது.

ஒற்றைக் குழந்தையாய் இருப்பதில் இது ஒரு சௌகரியம். தாயும் தந்தையும் ஒரே செல்லம் கொஞ்சுவார்கள். அதிலும் பணக்காரர்களாய் இருந்து விட்டால்? விஸ்வேஸ்வரனுக்கும் மாலதிக்கும் செல்லமாய் இருந்தாள் மதிஶ்ரீ. மொத்தத்தில் தன் வாழ்க்கையில் கஷ்டம் என்பதை அவள் உணர்ந்திருக்க வில்லை.

வேலைக்குச் சேர்ந்த முதல் வாரமே விஸ்வேஸ்வரனுடன் வெளியூர் சென்றிருந்தான் அழகேசன். ஒரு வாரம் கழித்து திரும்பி வருகையில் இருவருக்கும் ஒரு இனம் புரியா நெருக்கம் ஏற்பட்டது என்னவோ உண்மை. அவரது தொழில் நடத்தும் லாவகத்தைப் பார்த்து வியந்து அவருக்குக் கிட்டத்தட்ட அடிமையாகவே ஆகியிருந்தான் அழகேசன்.

(பரவும்)

பாகம் - 11

அழகேசன் வேலைக்குச் சேர்ந்து பத்து நாட்கள் ஆகியிருக்கும். விஸ்வேஸ்வரனின் பங்களாவில் நான்கு கார்கள் இருந்தன. மாலதிக்கு ஒன்று. மதிஶ்ரீக்கு ஒன்று. அவருக்கு ஒன்று. இவர்கள் அனைவரும் செல்வதற்கு ஒன்று. அவருக்குத் தான் ஓட்டுநராக அழகேசன் இருந்தான். மற்ற கார்களுக்கு வேறு வேறு ஓட்டுநர் இருந்தனர்.

அன்று மதிஶ்ரீயின் ஓட்டுநர் வரவில்லை போலும். விஸ்வேஸ்வரன் அவனை அழைத்தார். மகளைக் கல்லூரியில் விட்டு வரச் சொன்னார். விஸ்வேஸ்வரனின் காரிலேயே மதிஶ்ரீ ஏறினாள். பின்புறம் இடது புறம் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தாள் மதிஶ்ரீ. அவள் பூசியிருந்த மணம் மிக்க செண்ட்டின் வாசனை அவன் இது வரை அனுபவித்ததே இல்லை. கண்ணாடியில் அவள் முகத்தைத் தற்செயலாகப் பார்த்தான். அப்படியே அசந்து போய் விட்டான். அந்தப் பார்வையில் காமம் சிறிதளவும் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். உலகில் அழகான எந்தப் பொருளையும் பார்த்தால் "அட" என்று சொல்லத் தோன்றும் அல்லவா? அந்த நிலையில் தான் இருந்தான் அழகேசன்.

போகும் வழியிலேயே காரை வேறு வழியில் திருப்பச் சொன்னாள் மதிஶ்ரீ. அங்கே அவளுக்கு இரண்டு நண்பிகள் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களையும் காரில் ஏற்றி கொண்டாள். கல்லூரிக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது கார். அவர்களை இறக்கி விட்டு வெகு நேரம் ஆன பிறகும் அவளது வாசனை காரில் இருந்தது.

மாலை அவளைத் திரும்ப அழைத்துச் செல்வதற்காக வந்திருந்தான் அழகேசன். அவள் தோழிகளுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள். அப்போதும் அவளது அழகைக் கண்டு வியந்த அழகேசன், ‘‘இந்த டிரஸ் உங்களுக்கு அழகா இருக்கு" என்றான்.

தன் வாழ்நாளில் யாரிடமும் வாங்கியிராத அறையை நடுத்தெருவில் பலர் பார்க்க மதிஶ்ரீயிடமிருந்து பெற்றான் அழகேசன். ‘‘உன் குரங்கு மூஞ்ச என்னைக்காவது கண்ணாடியில பார்த்திருக்கியா நீ?’’ என்றாள் மதிஶ்ரீ. முகம் கோபத்தில் சிவந்திருந்தது. கையும் தான், அவனை அடித்ததில் வலித்ததால்.

அழகேசன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். ‘‘டிரைவர், கார் கதவைத் திறந்து விடத் தெரியாதா? உன்னையெல்லாம் வேலைக்கு வச்சிருக்கிற அப்பாவைச் சொல்லனும்" என்றாள் சத்தமாக. உடனே கதவைத் திறந்து விட்டான் அழகேசன். அவளுடன் தோழிகள் இருந்ததால் கொஞ்சம் நிலைமை சரியாகி விட்டிருந்தது. அவர்களை இறக்கி விடும் இடம் வந்தது. அனைவரும் கையசைத்து விடை பெற்றனர் அவளிடம் இருந்து.

சரி தான். நம் வேலைக்கு உலை வைக்கப்பட்டது என்று நினைத்தான் அழகேசன். ஆனால் அவள் ஏதும் நடந்ததாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை வீட்டில் இறங்கும் வரை. வீட்டை நெருங்கிய உடன், ‘‘நான் எங்கப்பா கிட்டச் சொன்னா வேலைய விட்டே தூக்கிருவாரு தெரியுமில்ல. இது தான் உனக்கு பர்ஸ்ட் அண்ட் லாஸ்ட். இனிமேல் நான் எப்போ இந்தக் காரில ஏறினாலும் ஓடி வந்து டோரைத் திறந்து விடனும். அது தான் உனக்குத் தண்டனை" என்று சொன்னாள் அதிகாரமாய்.

வீட்டுக்குள் சென்றது கார். காரை நிறுத்தியதும் அழகேசனுக்கு வெறுத்துப் போயிற்று. "கார்க்கதவை நீ தான் திறக்கனும்னு சொன்னேன். காதுல விழல?" என்றாள் மதிஶ்ரீ. இனிமேல் இவளுக்குக் காரே ஓட்டக் கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டான் அழகேசன். வேலையை விட்டு நின்று விடலாமா என்று கூடத் தோன்றியது அவனுக்கு,

இருந்தாலும் விஸ்வேஸ்வரன் மேல் இருந்த விசுவாசத்தால் பொறுத்துக் கொண்டான்.
(பரவும்)

பாகம் - 12

வேகமாக ஓடு தளத்தில் ஓடி ஜிவ்வென்று பறக்கும் விமானத்தைப் போல் சந்தோசமாய் ஆரம்பித்தது ஜனனியின் வாழ்க்கை. அப்பாவை இழந்த சோகம் ஒரு புறம் இருந்தாலும் நினைத்த படியே கணவனும் வாழ்க்கையும் அமைந்ததில் சந்தோசமடைந்தாள் ஜனனி. சேகர் குடும்பத்தாரைத் தான் சமாதானம் செய்யவே முடியவில்லை இருவராலும்.

மோகம் முப்பது நாள் முடிந்து சராசரி வாழ்க்கைக்கு இருவருமே வந்திருந்தனர். வேலைக்குச் செல்ல ஆசைப்படுவதாக மெல்ல ஆரம்பித்தாள் ஜனனி. செலவு மிக்க நகர வாழ்க்கையில் கணவன் மனைவி இருவரும் வேலைக்குச் செல்வது சகஜம் தானே? சேகரும் ஒத்துக் கொண்டான். ஜனனி வேலை தேட ஆரம்பித்தாள்.

பட்டப் படிப்பு முடிக்காததால் அவளுக்கு வேலை கிடைப்பதில் சிக்கல்கள் இருந்தன. மீண்டும் படிப்பதில் அவளுக்கும் இஷ்டம் இல்லை. சில இடங்களில் ஜனனிக்கு வேலையும் கிடைத்தது. ஆனால் அந்த வேலைகளில் ஒன்று அவளது வேகத்துக்கு அவர்களால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை அல்லது சேர்ந்த ஓரிரு மாதங்களிலேயே அவளது காதுக்குப் பின்னால் ராமநாதன் பற்றி கிசுகிசுக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். இப்படியே ஓடிக் கொண்டிருந்தது அவளது வாழ்க்கை.

ஓர் நாள், சேகரிடம், ‘‘என்னங்க நாம பண்ணின சாப்ட்வேரோட அவுட்புட் இன்னும் கொஞ்ச நாள்ல வரப்போகுது" என்று பீடிகை போட்டாள் ஜனனி. சேகருக்கு முதலில் புரியவில்லை. ‘‘என்ன சொல்ற நீ" என்றான். ‘‘ஆமா, நீங்கள்லாம் ஒரு பெரிய கம்ப்யூட்டர் இஞ்சினியர்னு சொல்லிக்கங்க" என்று குறுகுறுப்புடன் பார்த்தவளின் முகத்தில் தோன்றிய பூரிப்பில் மலர்ந்தான் சேகர். ஆம், ஜனனி உண்டாகியிருந்தாள். அவர்கள் வாழ்விலேயே சந்தோசமான தருணம் அது."வேணும்னா பாருங்களேன், நம்ம நெட்வொர்க்கில் மாமாவும் அத்தையும் சேர்ந்துக்குவாங்க நம்ம ஜூனியரால" என்று சந்தோசப்பட்டாள் ஜனனி. ஆம், பேரப் பிள்ளையைக் காணவாவது தன் தந்தையும் தாயும் வருவார்கள் என்று எண்ணி திருப்திப் பட்டுக் கொண்டான் சேகர்.

ஜனனி இந்த முறை வேலை தேடிச் சென்ற நிறுவனத்தில் நேரடியாக மேனேஜிங் டைரக்டரே இண்டர்வியூ நடத்துகின்றார் என்றதும் ஆச்சரியப் பட்டாள். இவளும் உள்ளே அழைக்கப்பட்டாள். அங்கு அமர்ந்திருந்தவரைப் பார்த்ததும் இவரா இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்தின் முதலாளி? என்று நினைத்துக் கொண்டாள். ‘‘என் பெயர் விஸ்வேஸ்வரன்" என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டார் அவர்! என்ன இது? நாம் வேலைக்குத் தேடி வந்தோமா? அல்லது அவர் வந்திருக்கின்றாரா? என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ஜனனி.

கேள்விகளே அதிகம் இல்லாத இயல்பான பேட்டி போல் அமைந்தது அந்த இண்டர்வியூ. ஏன் இந்த நிறுவனம் இத்தனை பெரியதாய் வளர்ந்திருக்கின்றது என்பதன் காரணத்தைச் சிறிது நேரத்திலேயே உணர்ந்து கொண்டாள். ஒரு சிலரைப் பார்த்ததும் நமக்குப் பிடித்துப் போகும். காரணம் சொல்லத் தெரியாது. அன்று விஸ்வேஸ்வரனைப் பார்க்கும் போதும் அவளுக்கு அந்த அனுபவம் ஏற்பட்டது. இங்கு வேலை கிடைத்தால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால், இது மென்பொருள் நிறுவனம் அல்லவே! மென்பொருள் சம்பந்தமான ஆட்கள் தேவை என்றல்லவா போட்டிருந்தார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

(பரவும்)

பாகம் - 13

“என்ன யோசனை செய்றீங்க?” என்றார் விஸ்வேஸ்வரன். “இல்லை சார். இங்கே சாப்ட்வேர் சம்பந்தமான ஆட்கள் தேவைன்னு விளம்பரம் வந்ததே" என்றாள். அவர் சிரித்துக் கொண்டே, “ஏம்மா? சோப்புக் கம்பெனிக்கு எதுக்கு சாப்ட்வேர்னு நினைச்சீங்களா?” என்றவர் தொடர்ந்து "எனக்கு சாப்ட்வேர் எழுதுறவங்களை விட, சாப்ட்வேரை ஒழுங்கா யூஸ் பண்றவங்க தான் வேணும்" என்றார். அவளது எண்ண ஓட்டம் ஒத்து வருவதைப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோசமடைந்தாள் ஜனனி. அவளும் ஓர் விதத்தில் அவரை ஈர்த்திருந்தாள்.

அவளது விண்ணப்பத்தைப் பார்த்தவர், "உங்கள் தந்தை பெயர் ராமநாதனா?” என்றார். இது வரை பொறுமை காத்த ஜனனிக்குச் சடாரென்று கோபம் வந்தது. “ஆமாங்க, நான் அந்த ராமநாதன் ஐ.ஏ.எஸ். மகள் தான். போதுமா? என்னைச் சேர்த்தா நானும் இங்கே ஊழல் பண்ணுவேன். அதனால எனக்கு இந்த வேலை வேண்டாம்" என்ற படி எழுந்தாள். “நான் என்ன கேட்டுவிட்டேன் என்று உங்களுக்கு இத்தனை கோபம் வருகின்றது என்று தெரியவில்லை. உங்கள் தந்தையின் நிர்வாகத் திறன் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ? ஆனால் அவரைக் குருவாகக் கொண்டு நிர்வாகம் படித்த ஏகலைவன் நான். அப்படிப் பட்ட பெரியவரின் பெண் நீங்கள் என்றால் எங்கள் நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்கும் அளவுக்கு எங்கள் நிறுவனம் அத்தனை பெரியதில்லை தான்" என்று அவர் சொன்னவுடன் அவள் கோபம் எங்கே சென்றது என்றும் தெரியவில்லை. அவர் மேல் பெருகிய மரியாதைக்கும் அளவில்லை.

“என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் சார்" என்றாள். “எங்கள் நிறுவனத்தில் உங்களை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வதில் எனக்கு மிக்க சந்தோசம். இது உங்கள் நிறுவனம் போல் தான். நீங்கள் நாளை முதல் வேலைக்கு வரலாம்" என்று அதற்குப் பின் அவள் படித்த படிப்பென்ன என்று கூடப் பார்க்க வில்லை அவர். தன் வயிற்றில் வளரும் குழந்தையே தனக்கு இந்த வேலை கிடைக்கக் காரணம் என்றும் நினைத்துக் கொண்டாள்!

ஜனனியும், சாகும் வரை இந்தக் கம்பெனியில் தான் வேலை செய்யனும்னு ஒரு ஆசை வருதே. என்று நினைத்துக் கொண்டாள். வேலைக்குச் சேரவும் முடிவு செய்தாள். பாவம் ஒரு நாள் இந்தக் கம்பெனிக்கு எதிராக மட்டுமே செயல்படுவோம் என்றும் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கவில்லை.

(பரவும்)

பாகம் - 14

இவ்வளவு பெரிய நகரத்தில் ஜனனியும் இவன் வேலை பார்த்த நிறுவனத்திற்கே வேலைக்குச் சேர்ந்ததை நினைத்தால் அழகேசனுக்கு ஆச்சரியமான ஆச்சரியமாக இருந்தது. அப்போது தான் கணினிகளை அலுவலகக் கணக்குகள் பார்ப்பதற்கென்று உபயோகிக்க ஆரம்பித்த நேரம். ஜனனி வருவதற்கு முன்பே அங்கே கணினி இருந்தது. ஆனால் அது ஒரு முன்னேற்றப்பட்ட தட்டச்சு இயந்திரமாகவே பயன்படுத்தப் பட்டு வந்தது. முக்கியமாக கணக்குப் பதிவியலுக்கு மட்டுமே கணினி பயன்பட்டு வந்தது அங்கே. அன்புராஜின் ராஜ்ஜியம் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்ததால் அவர் என்ன கொடுக்கின்றாரோ அதை மட்டும் கணினியில் ஏற்றி தேவையான அறிக்கைகள் மட்டும் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அவர்களின் மென்பொருள் வடிவமைக்கப் பட்டிருந்தது.

ஜனனி தனது திறமையாலும் ஆர்வத்தாலும் வந்த இரு மாதங்களிலேயே விஸ்வேஸ்வரனுக்கு வலது கரமாக மாறிவிட்டாள் என்றே சொல்ல வேண்டும். மதி நிறுவனத்தின் அனைத்து வியாபார நிகழ்ச்சிகளையும் கணினியின் மூலம் கண்காணிக்கவும், செயல்படுத்தவும், தீர்மானிக்கவும், லாபகரமான முறையில் இயக்கவும் ஜனனி செய்ததால் விஸ்வேஸ்வரனின் அன்பையும், அன்புராஜ் போன்றவர்களின் வெறுப்பையும் எளிதில் சம்பாதித்தாள் ஜனனி.

சில சமயங்களில் ஜனனியும் விஸ்வேஸ்வரனுடன் காரில் வந்ததுண்டு. அப்போதெல்லாம் அவளது அருகாமையும், பேச்சுக்களும் கார் ஓட்டிக் கொண்டிருக்கும் அழகேசனின் கண்களில் நீரை வரவழைத்து சாலையை மறைத்து விடும். தன் சகோதரி இந்த நிலையில் இருக்கின்றாள் என்ற சந்தோசம் ஒருபுறம் இருந்தாலும், தன் சகோதர பாசத்தை வெளிப்படுத்த முடியவில்லை என்ற ஏக்கம் அவனுக்கு இருந்தது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது.

ஒரு நாள் கோமதியை அவரது வீட்டில் சென்று சந்தித்தான் அழகேசன். தன் தாய் ஈஸ்வரியைப் பற்றியும், அவளுக்கும் ராமநாதனுக்கும் இருந்த உறவைப் பற்றியும், அவளது மறைவு, தான் சிறைச்சாலையில் தந்தையைச் சந்தித்தது என்று அனைத்தையும் சொன்னான். ஜனனியைப் பற்றி ராமநாதன் கேட்டுக் கொண்டதையும் தெரிவித்துக் கொண்டான். கோமதி கண்ணீருடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். வெகு நேரம் அமைதியாக இருந்த அவர், “இதெல்லாம் எனக்கு இப்போது தெரிந்து என்ன ஆகப் போகின்றது? அவரே போய் விட்டார். நீ என்னை மதிப்பதானால் உன்னை ஒன்று கேட்டுக் கொள்கின்றேன். என் மகள் இப்போது தான் திருமணம் முடிந்து சந்தோசமாக இருக்கின்றாள். இந்த சமயத்தில் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னால் அது இன்னும் அவளது வாழ்க்கைக்கு பாதகமாகத் தான் முடியும். உன்னைப் பற்றித் தெரியாமல் இருப்பதே அவளுக்கும் நல்லது. அதனால் நீ எக்காரணம் கொண்டும் இந்த விஷயத்தை அவளுக்குச் சொல்ல மாட்டேன் என்று எனக்குச் சத்தியம் செய்து கொடு. என் கணவர் உன்னிடம் கடைசியாய் கேட்டுக் கொண்டதை உன்னால் இப்படித் தான் நிறைவேற்ற முடியும் என்று நினைக்கின்றேன்" என்றார்.

அழகேசனுக்கு மிகவும் வருத்தமாகப் போய்விட்டது. தந்தை இறந்த பிறகாவது தனக்கொரு சொந்தம் கிடைத்ததாகச் சந்தோசப் பட்டான் அவன். இப்போது அந்த சொந்தமும் தன்னை விட்டுப் போய்விட்டதை எண்ணி மனதில் கலக்கமடைந்தான்.

இப்படி எந்த சொந்தமும் இல்லாமல் அனாதையான நிலைக்குத் தள்ளப் பட்ட அழகேசனுக்கு வயதை மீறிய ஒரு நட்பு அமைந்தது. அது வாழ்நாள் முழுதும் நீடித்தது. அதற்காக அவன் பெருமைப் படாத நாளே இல்லை!

(பரவும்)

பாகம் - 15

மதி ஒரு இடத்துக்குச் சென்றாள் என்றால் அவளை அங்கிருப்போர் அனைவரும் கவனித்துப் பார்த்தாக வேண்டும் என்பது போலவே இருக்கும் அவள் நடை, உடை, பாவனை அனைத்தும். அழகும், ஆடம்பரமும் இணைந்தால் என்ன ஆகும் என்பதன் எடுத்துக்காட்டாய் அவள் விளங்கினாள். ஓரக் கண்ணால் மற்றவர்கள் பார்ப்பதையும் பார்த்தால் தான் அவளுக்கு திருப்தி ஏற்படும். எப்போதாவது சேலை அணிந்தாலும் அவளுக்குப் பிடித்த உடை சுடிதார் தான். சுடிதாருக்கு அதிக நகைகள் பொருத்தமாக இல்லாவிட்டாலும் நகைகள் அணிவதிலும் அவளுக்கு விருப்பம் உண்டு. சமீபத்தில் நடந்த கல்லூரி அழகிப் போட்டியில் பரிசும் பெற்ற பின் அவளைக் கையில் பிடிக்க முடியவில்லை. உலகமே தன் கையில் என்னும் தற்பெருமையும் இறுமாப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டே சென்றது. இதனால் அவளுக்கென்று நெருங்கிய தோழமை என்று யாரும் இல்லை. சேரும் நான்கைந்து பேரும் அடிக்கடி மாறிக் கொண்டே இருப்பார்கள். ஆட்டம், பாட்டம், கொண்டாட்டம் அதோடு கொஞ்சம் படிப்பு என்று போய்க் கொண்டிருந்தது அவள் வாழ்க்கை.

ஒரு துரும்பைக் கூட எடுத்து இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் போட மாட்டாள் மதி. எப்போதாவது அவள் தாய் சமையல் கற்றுக் கொள் என்று சொன்னால் கூட, "அம்மா, நான் சமையல் படிச்சி என்ன செய்யப் போறேன்? எனக்கு இந்த உலகத்திலேயே பிடிக்காத இடம் எதுன்னா அது கிச்சன் தான்." என்பாள். அப்போ டைனிங் ஹால் மட்டும் புடிக்குது? என்னும் அன்னையிடம், கிச்சனுக்குத் தான் நீ இருக்கியே! அப்பா எனக்கு நல்லா சமைக்கத் தெரிந்தவராப் பார்த்து தான் கல்யாணம் பண்ணி வைப்பாரு, இல்லைன்னா ஒரு சமையல்காரியையும் கூடவே சீதனமா அனுப்புவாரு, தெரிஞ்சுக்கோ" என்பாள்.

தனிமையில் இருக்கும் போது அவள் மனம் எப்போதாவது தனக்கு வரப்போகும் கணவன் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கும். தனக்கு வரும் வாழ்க்கைத் துணை எப்படி எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று கற்பனை செய்யாதோர் யார் இருக்கின்றார்கள்? அவளைப் பொருத்த வரை அவளுக்கு வரும் கணவன், அவள் அழகை எந்நாளும் போற்ற வேண்டும், உலகின் பல்வேறு இடங்களுக்கு செல்ல வேண்டும், திறந்த மனதுடன் இருப்பவனாக, அவனும் ஆட்டம் பாட்டம் என்று இருப்பவனாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொள்வாள். மனதுள் சிரித்தும் கொள்வாள்.

மகள் கல்லூரிக்குச் சென்ற நாளிலிருந்தே அவளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் படலத்தை ஆரம்பித்து விட்டார் விஸ்வேஸ்வரன். எந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கோ விருந்துக்கோ சென்றாலும் அங்கு வரும் பணக்கார இளைஞர்கள் பக்கம் தான் அவர் கண்கள் செல்லும்! ஒவ்வொருவரையும் தன் மகள் அருகில் மனதுக்குள்ளேயே நிறுத்திப் பொருத்தம் பார்த்து அனைவரையும் ஒதுக்கிக் கொண்டே வந்தார்.

தன் செல்ல மகளின் விருப்பம் கோணாமல் நடக்கும் மருமகனை மட்டும் அவர் தேடவில்லை. தன் நிறுவனத்தை அடுத்து நடத்திச் செல்லும் ஒரு பொறுப்புணர்ந்தவனையும் சேர்த்து தேடிக் கொண்டிருந்ததால் அவர் திருப்திப் படும் படி யாரும் அமையவில்லை! அவ்வாறு தேடிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர் கண்ணில் பட்டு, அவருக்கும் திருப்திகரமாய் அமைந்து தன் மகளுக்கும் அவனைப் பிடிக்கும் என்று அவர் டிக் செய்த ஒரு பையனைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு அன்று அவருக்கு அமைந்தது. அவர் தான் மாப்பிள்ளை விமல்.

(பரவும்)

பாகம் - 16

விஸ்வேஸ்வரன் இத்தனை வளர்ந்திருந்தாலும் பழையதை மறவாதவர் என்பதை அவரது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிமிடமும் கூட இருப்பவர்கள் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள். அவர் சிறு இயந்திரத்தை வைத்து சோப்பு தயாரிக்கும் போதும் சரி, இப்போது நூற்றுக் கணக்கில் நவீன இயந்திரங்கள் வைத்து சோப்பு தயாரிக்கும் போதும் சரி, அவருடன் கூடவே இருப்பவர் போர்மேன் ராமு. மற்றவர்கள் அவரை ராமு தாத்தா என்றே அன்புடன் அழைப்பார்கள். ராமு தாத்தாவுக்கு மட்டும் அந்த நிறுவனத்தில் விஸ்வேஸ்வரனை எப்போதும் பார்க்கும் அனுமதி இருந்தது! தொழிற்சாலையில் இன்று சேரும் ஒரு தொழிலாளியிடம் கூட பல ஆண்டுகள் பழகியது போல் பாசம் காட்டுபவர் ராமு தாத்தா.

உண்மையில் அவருக்கு ஒரு சிறு குடும்பம் தான். மனைவி மற்றும் ஒரே மகள். அவளுக்கும் நல்ல இடத்தில் வெளியூரில் திருமணம் முடித்துக் கொடுத்தாகி விட்டது. அவரும் அவர் மனைவியும் மட்டுமே தற்போது வீட்டில். அவர்களைப் பொருத்தவரை மதி நிறுவனம் என்பது ஒரு பெரிய குடும்பம். அதில் சேரும் அனைவருமே குடும்ப உறுப்பினர்கள். அவர்கள் வீட்டில் நல்லது பொல்லது எது நடந்தாலும் முதல் ஆளாய் ராமு தாத்தா நிற்பார்.

அன்புக்காக ஏங்கிய அழகேசனின் அன்புப் பசிக்கு மாவிருந்தாய் அமைந்தவர் ராமு தாத்தா. அவருடன் சிறிது நேரம் பேசினாலே உற்சாகம் பீறிட்டு விடும் யாருக்கும். சோகத்தில் இருப்பவர்கள் யாரும் அவரின் ஆறுதலான பேச்சைக் கேட்டால் அட! இதற்கா இத்தனை வருத்தப்பட்டோம் என்று நினைத்து விடுவார்கள். அழகேசன் தன் வாழ்நாளிலேயே பிரமிப்புடன் பார்த்தவர்கள் விஸ்வேஸ்வரனும், ராமு தாத்தாவும். விஸ்வேஸ்வரன் முதலாளி. ராமு தாத்தாவோ அவனை அரவணைத்துக் கொண்ட தாத்தா!

வேலைக்கு வந்து சேர்ந்த நாளிலேயே விஸ்வேஸ்வரனுக்கும் ராமு தாத்தாவுக்கும் இருக்கும் நெருக்கத்தைத் தெரிந்து கொண்டான் அழகேசன். வீட்டுக்கு அவசரமாய் கிளம்பிய விஸ்வேஸ்வரன் வழியில் அவருக்காக ராமு தாத்தா காத்திருப்பதைப் பார்த்ததும் காரை நிறுத்தச் சொல்லி, காரை விட்டு இறங்கி அவருடன் பேசி விட்டு காரில் மீண்டும் ஏறியதை இன்றும் நினைத்துப் பார்ப்பான் அழகேசன். இத்தனைக்கும் ஒரு நாள் கூட ராமு தாத்தா காரில் ஏறியதில்லை. அவருக்கு எப்போதும் விஸ்வேஸ்வரன் முதலாளி தான். ராமு தாத்தா பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் விஸ்வேஸ்வரனின் குரல் கம்மும் உணர்ச்சிப் பெருக்கில். எப்படிப் பட்ட கஷ்ட காலத்திலும் அவருடனேயே இருப்பவர் அல்லவா? நேரம் பார்க்காமல் வேலை செய்வதில் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் இல்லை. தொழிலாளிகளின் பிரச்னை எதுவானாலும் நேரடியாக அவரைப் பார்த்து அதைத் தீர்த்து வைக்க ஒரு பாலமாக ராமு தாத்தா இருந்ததால் அந்த தொழிற்சாலையில் யூனியன் என்ற பிரச்னை இருந்ததில்லை. தொழிலாளர்களின் வீட்டில் ஏதும் முக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தால் அது பற்றி ஞாபகப் படுத்தி விஸ்வேஸ்வரனை அந்த நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்ள வைப்பவரும் அவர் தான்.

மதியை குழந்தையாய் இருக்கையில் தன் தோள் மீது வளர்த்தவர் தான் ராமு தாத்தா. அவள் வளர வளர அவரை அலட்சியம் செய்ய ஆரம்பித்தாள் மதி. இருந்தாலும் ராமு தாத்தா அதற்கெல்லாம் கவலைப் படுபவர் இல்லை. எல்லோரும் நன்றாக இருந்தால் தானும் நன்றாக இருக்கலாம் என்பது அவருடைய பாலிசி. கோவிலுக்குப் போனால் கூட சத்தமாக இதையே வேண்டுவார் அவர்!

அழகேசன் தன்னைப் பற்றி அனைத்தையும் சொல்லி விட்டான் அவரிடம். தான் யார், இந்த நிறுவனத்திலேயே வேலை பார்க்கும் ஜனனி யார்? அவளுக்கும் அவனுக்கும் என்ன உறவு? என்றெல்லாம். அவர் சொல்லித் தான் கோமதியைப் போய் பார்த்து தன்னைப் பற்றிச் சொன்னான் அழகேசன். அவரிடம் சத்தியம் கொடுத்ததைப் பற்றி ராமு தாத்தாவிடம் சொன்ன போது, "அது சரி அவங்க நிலைமைல அவங்க சொல்றது தான் சரி. ஆனா

உண்மை என்னைக்கும் மறைஞ்சு போகாது. என்னைக்காவது உன் அக்கா, உன்னைப் பற்றி தெரிஞ்சுக்குவா. கவலைப்படாதே" என்று ஆறுதல் சொன்னார்.

ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேனே! அன்புராஜுக்கும் ராமு தாத்தாவுக்கும் ஆகாது!

(பரவும்)

பாகம் - 17

ஜனனி வீட்டில் இருக்கும் போதெல்லாம் விஸ்வேஸ்வரனின் புராணம் தான் படிப்பாள். எங்க பாஸ் அப்படி, எங்க பாஸ் இப்படி என்று. சேகர் சிரித்துக் கொண்டே ரசித்திருப்பான். கருவுற்று 7 ம் மாதத்திலிருந்து வேலைக்குச் செல்லவில்லை ஜனனி. விஸ்வேஸ்வரனே வேண்டாமென்று அனுப்பி வைத்து விட்டார். நன்றாக ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொள் என்று. அதே சமயத்தில் ஏதேனும் உதவி தேவை என்றால் அவரே தொலைபேசியில் அழைக்கவும் செய்வார். அழைக்கும் போதெல்லாம் அவள் உடல்நிலை பற்றி விசாரிக்காத நாளே இல்லை.

இதோ ஒன்பதாவது மாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. சேகர் அவளைப் பூவாய் கவனித்துக் கொண்டான். கோமதி வளைகாப்பு நடத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டதோடு குழந்த பெறும் சமயத்தில் தன்னுடன் ஜனனி இருக்க வேண்டுமென்றும் அழைத்தார். தாய் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தால் உள்ளே குழந்தையும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கும் என்பதற்காகத் தானே இத்தனை களேபரங்களும்? ஜனனி சந்தோசத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள்.

வளைகாப்பு மிகவும் எளிய முறையில் அவர்கள் வீட்டிலேயே நடைபெற்றது. சேகரின் பெற்றோர்கள் மட்டும் வந்திருந்தனர். அண்ணன் குடும்பத்தினர் வரவில்லை. ஜனனி ஓரக்கண்ணால் சேகரைப் பார்த்து அவர்களை இழுக்கும் காந்தம் வயிற்றுக்குள் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினாள். வளைகாப்புக்கு வந்தவர்களில் விஸ்வேஸ்வரனும் ஒருவர். அவருடன் காரோட்டியாக அழகேசனும். அழகேசனைப் பார்த்ததும் கோமதி துணுக்குற்றார். அழகேசன் தன் கண்ணசைவால் அவருக்கு ரகசியம் காக்கப் படும் என்று சுட்டிக் காட்டி அவருக்கு நிம்மதி வரவழைத்தான்.

ஜனனிக்குக் கிளம்பும் போது கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. இனி சேகரைக் கொஞ்ச நாள் தன்னால் கவனித்துக் கொள்ள முடியாதே என்று. சேகர் அவளைத் தேற்றி கோமதியுடன் வழியனுப்பி வைத்தான்.

சென்று சேர்ந்த பத்தே நாளில் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள் ஜனனி. சுகப் பிரசவம் ஆனதில் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி. விஸ்வேஸ்வரன் செல்போனில் சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார். சேகர் கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை எனலாம். அன்றலர்ந்த தாமரைப் பூவைப் போல் இருந்தது குழந்தை. அனைவரும் சந்தோசத்தின் எல்லையில் இருந்தனர்.

ஆனால் தன் தந்தையின் உயிரைக் குடிக்க வந்த எமன் அந்தக் குழந்தை என்று அறிய வரும் போது?

(பரவும்)

பாகம் - 18

அது ஒரு மிகப் பெரிய ஐந்து நட்சத்திர விடுதி. தண்ணீர் கூட இப்போது மதிப்பு மிக்கது. ஆனால் பணத்தைக் குப்பையாக மதித்துச் செலவு செய்து கட்டியிருப்பார்கள் போலும். கார் நிறுத்தும் இடம் கூட பெரிய மைதானம் போல் இருந்தது. அங்கு தான் மிகப் பெரிய மனிதர்களின் விருந்து ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது. விஸ்வேஸ்வரனும் மாலதியும் அந்த விருந்துக்கு அழைக்கப் பட்டிருந்தார்கள். மிகப் பெரிய அதிகாரிகளைக் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ளவும், மந்திரிகளின் லாபத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் இது போன்ற விருந்துகள் நடப்பது சகஜம் தான்.

விஸ்வேஸ்வரன் ஒன்றை வழக்கமாய் வைத்திருந்தார். அதாவது இது போன்ற விருந்துகளுக்கு மனைவியையும் அழைத்துச் செல்வது என்பதை. அவருக்கு குடி பழக்கம் இல்லாதிருந்ததும் ஒரு காரணமா யிருக்கலாம். அவர்கள் இருவரும் இறங்கிச் சென்றதும் காரை பார்க்கிங்கில் நிறுத்தினான் அழகேசன். ஓட்டலின் பிரம்மாண்டத்தைப் பார்த்து மிரண்ட வண்ணம் சுற்று முற்றும் பார்த்தான். மற்ற கார் டிரைவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ வெளி நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள் போல் இருந்தனர். டிப் டாப்பாக ஆடை உடுத்துக் கொண்டு ஏதோ அதிகாரிகள் போல் இருந்தனர். அவனது முதலாளியின் வெளி நாட்டுக் காரில் சென்று இறங்கி இருக்கா விட்டால் அவனை வண்டியை நிறுத்தக் கூட அனுமதிக்க மாட்டார்கள் போல் இருந்தது.

ஓட்டலின் தரை விரிப்பே ஒரு மெத்தை போல் அரை அடி உள்வாங்கியது நடக்கும் போது. விருந்து நடக்கும் அறைக்குச் செல்லும் வரை குண்டூசி விழுந்தால் கூட ஸ்பீக்கரில் கேட்கும் அளவுக்கு நிசப்தம். நடக்கும் ஓசை கூடக் கேட்கவில்லை. விருந்து அறைக்குள் நுழைந்ததும் கண்ணாடி கிளாஸ்கள் சரசரக்கும் சத்தமும், மேசையில் இருக்கும் பிளேட்டுகளில் போர்க்குகள் சண்டையிடும் சத்தமும், இடையிடையே மனிதர்கள் பேசிக் கொள்ளும் சத்தமும் கேட்டது. ஏதோ தியேட்டருக்குள் நுழைந்தது போல இருட்டாய் இருந்தது. மிக மெல்லிய வெளிச்சத்தில் அனைத்தும் நடந்து கொன்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் இருட்டு கண்களுக்குப் பழகியதும் அதுவே மிகப் பிரகாசமானதாய்த் தோன்றியது!

இதையெல்லாம் பார்த்த வண்னம் எதிர் வருபவர்களைப் புன்னகையுடன் எதிர் கொண்டு தனக்கென இருந்த இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தார்கள் விஸ்வேஸ்வரனும் மாலதியும். மதியும் வருகின்றேன் என்று தான் சொன்னாள். அவளை ஏன் அழைத்து வரவில்லை என்று பின்னால் வருத்தப் பட்டார் விஸ்வேஸ்வரன்.

ஆம், தனுஷ்கோடியையும் விமலையும் பார்த்தது அங்கே வைத்துத் தானே. விமல் என்றால் யார் என்றே பார்த்திருக்கக் கூட மாட்டார் விஸ்வேஸ்வரன். ஏனென்றால் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆட்கள் உள்ளே இருந்தனர். திடீரென்று மைக்கில் மெல்லிய அறிவிப்பு. சென்னை புகழ்பெற்ற குபேராஸ் நகை மாளிகை அதிபர் திருவாளர் தனுஷ்கோடி அவர்களின் புதல்வரும் ஆஸ்திரேலியாவில் எம்.பி.ஏ. படிப்பு முடித்து தற்சமயம் இந்தியா திரும்பி இருக்கும் மிஸ்டர் விமல் தனுஷ்கோடி அவர்களுக்கு இன்று பிறந்த நாள். இந்த விருந்திற்கான செலவு அனைத்தையும் அவரே ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார். எனவே, கொண்டாடி மகிழுங்கள் நண்பர்களே என்றதும் தான் யாரந்த விமல் என்று நிமிர்ந்து பார்த்தார் விஸ்வேஸ்வரன். பார்த்ததுமே முடிவு செய்து விட்டார். மதிக்கு இவனை விட்டால் நல்ல மாப்பிள்ளை கிடைக்காது என்று. மாலதியிடமும் அப்போதே கண்ணசைத்துக் காட்டினார்.

விருந்து முடிவடையும் நேரத்தில் விமலுக்குக் கை கொடுக்கும் சாக்கில் தனுஷ்கோடியுடன் பேச்சுக் கொடுத்தார் விஸ்வேஸ்வரன். விஸ்வேஸ்வரனைப் பற்றி ஏற்கனவே தனுஷ்கோடி தெரிந்து வைத்திருந்ததால் எளிதில் அறிமுகம் ஆயிற்று. வியாபாரம் சம்பந்தமாக பேசிக் கொண்டிருந்தவரை எப்படி சம்பந்தியாக்குவது திடீரென்று என்று நோட்டம் விட்ட படியே

பேசிக் கொண்டிருந்தார். பேசுகின்ற போதே தனக்கு மகள் இருப்பதையும், கல்லூரி அழகிப் போட்டியில் வெற்றி பெற்றதையும் சொல்லி விட்டு அவளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடுவதையும் சூசகமாய்ச் சொன்னார். பின்னர் தன் செல்பேசி எண்ணைக் கொடுத்து விட்டு விமலிடமும் கை கொடுத்து விட்டு கிளம்பி விட்டார்.

அவரது விசிட்டிங் கார்டை முன்னும் பின்னும் திருப்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனுஷ்கோடி யோசனையில் ஆழ்ந்தார். அவரது வியாபார மூளை வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. ஆடும் மேய்ச்ச மாதிரி ஆச்சு. அக்காளுக்கு மாப்பிள்ளையும் பார்த்த மாதிரி ஆச்சு. ஏற்கனவே பேக்டரி கட்டிக் கொடுன்னு நச்சரிக்கிற பையன். அவனுக்கு சீக்கிரமே கல்யாணம் பண்ண வேண்டும் என்று ஜோதிடம். இரண்டையும் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்து உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்டார். பாவம், தன் சொத்தும் சேர்ந்து பிரியப் போவது தெரியாமல்.

(பரவும்)

பாகம் - 19

அது ஒரு ஹை டெக் மருத்துவமனை. வெளியில் இருந்து பார்த்தால் ஏதோ மாளிகை போல் தான் தோன்றியது. உள்ளே சென்றார்கள் விஸ்வேஸ்வரனும் அழகேசனும். ஜனனிக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது என்ற செய்தியை முதலில் அவரிடம் தான் சொல்ல வேண்டும் என்று ஜனனி நினைத்தாள். ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கின்றது என்றதும் ஏதோ தனக்குத் தான் குழந்தை பிறந்ததோ என்ற சந்தோசத்துடன் பதிலளித்தார் விஸ்வேஸ்வரன். அன்று மாலையே வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது குழந்தையைப் பார்க்கும் ஆசை வந்தது. இதோ வந்து விட்டார்.

வெளியே தான் தவிப்புடன் நின்றிருந்திருப்பான் அழகேசன். என்ன இருந்தாலும் தாய் மாமன் அல்லவா? விஸ்வேஸ்வரன் என்ன நினைத்தாரோ, நீயும் வாயேன் என்றார். மறு பேச்சுப் பேசாமல் காரைப் பூட்டி விட்டு இருவரும் உள்ளே நுழைந்தனர். உள்ளே மருத்துவமனைக்கான டெட்டால் வாசனை கூட இல்லை. சுத்தமாக பராமரித்து வருவார்கள் போலும். அழகேசன் தான் வரவேற்பறையில் விசாரித்தான். ஜனனி எந்த அறை என்று.

ஜனனி இருந்த அறைக்குள் எதிர்பார்ப்புடன் இருவரும் நுழைந்தனர். ஜனனி எதிர்பார்க்கவே இல்லை இருவரும் வருவார்கள் என்று. அங்கே அவளும் அவளது அம்மாவும் மட்டுமே இருந்தனர். குழந்தை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. சட்டென்று விஸ்வேஸ்வரனைப் பார்த்ததும் ஜனனிக்கு ஆச்சரியம். எவ்வளவு பெரிய மனிதர்? தன் குழந்தையைப் பார்க்க மருத்துவமனை தேடி வந்திருக்கின்றாரே என்று. அழகேசனுக்கு இது புதிதல்ல. காரணம் தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவர்களின் குடும்ப நிகழ்ச்சிகளில் தவறாது பங்கேற்பதில் தன் முதலாளிக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி என்பது தெரியும்.

ரோஜாக்களைக் குவியலாக வைத்து ஒரு செண்டு தயாரித்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது குழந்தை. ஜனனி தூக்கி விஸ்வேஸ்வரன் கையில் கொடுத்தாள். ஆசையுடன் வாங்கினார் விஸ்வேஸ்வரன். பக்கத்திலேயே ஆசையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அழகேசன். அவனைப் பார்த்ததும் இருந்த கொஞ்ச நஞ்ச மகிழ்ச்சியும் கோமதி முகத்தில் இல்லை. வெறுப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள். அழகேசனுக்கு அதையெல்லாம் கவனிக்க முடியவில்லை. திடீரென்று விஸ்வேஸ்வரன் என்ன நினைத்தாரோ குழந்தையை அவன் கையில் கொடுத்தார். அழகேசனுக்கு குழந்தை கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. கண்ணீர் குளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து அணை பாய்ந்து விடப் பார்த்தது. நல்ல வேளையாய் கோமதி எழுந்து வந்து அவனிடம் இருந்து கிட்டத் தட்ட குழந்தையைப் பிடுங்கியதும் சகஜ நிலைக்கு வந்தான் அழகேசன்.

சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு விஸ்வேஸ்வரன் கிளம்பினார். கிளம்பும் போது நன்றாக ஓய்வெடுக்கும் படியும், நினைக்கும் போது வேலைக்குத் திரும்புமாறும் சொல்லி விட்டு, ஏதும் உதவி தேவைப்பட்டால் அழைக்குமாறு கூறினார். சேகர் எங்கே என்று விசாரித்தார். இவ்வளவு நேரம் இருந்து விட்டு இப்போது தான் சென்றார் அலுவலகத்துக்கு என்றாள் ஜனனி.

அன்று இரவு 12 மணி இருக்கும். ஜனனியும் கோமதியும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று குழந்தைக்கு ஜன்னி வந்து விட்டது. இழுக்க ஆரம்பித்து விட்டது. தடா புடாலென்று எழுந்த இருவருக்கும் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நர்ஸை ஓடோடிச் சென்று அழைத்து வந்தனர். கோமதி தன் பங்குக்கு அந்த டிரைவர் கையில் எல்லாம் குழந்தையைக் கொடுத்திருக்கக் கூடாது என்று தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்.

அவ்வளவு பெரிய மருத்துவமனையில், சுத்தமாகப் பராமரிக்கப் பட்ட மருத்துவமனையில்

ஒரு முக்கிய மருந்து இல்லை என்றும் அது வந்தால் தான் குழந்தையைக் காக்க முடியும் என்றும் நர்ஸ் கூறி விட, அவசர அவசரமாக சேகருக்கு செல்பேசியில் அழைத்து விபரத்தைச் சொன்னாள் ஜனனி. உடனே கிளம்பிய அவன் நடுநிசியில் சென்னை வீதியில் இது வரை அவன் ஓட்டாத வேகத்தில் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தான்.

சாலையின் வலது புறத்தில் இருந்த மருத்துவமனைத் தெருவுக்கு வண்டியை வேகமாகத் திருப்பியவன், இடது புறத்தில் இருந்து வேகமாய் எமன் ஓட்டி வந்த மணல் லாரியைக் கவனிக்கத் தவறி விட்டான். மருத்துவமனை வாசலிலேயே அந்த விபத்து நிகழ்ந்தது. கிட்டத் தட்ட ரத்தக் கூழாய் மாறி இருந்தான் சேகர். அந்த இடத்திலேயே மரண தேவதை அவனை ஆட்கொண்டாள். ஜனனியின் இதயம் செய்தியைக் கேட்டதும் துடிக்க மறந்தது. கோமதி உலுக்கிய உலுக்கலில் குழந்தையை எப்படியாவது காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற நினைவு வந்தது. யாரை அழைப்பாள் விஸ்வேஸ்வரனைத் தவிர?

அன்று இரவே தன்னை அழைப்பாள் என்று அவரும் நினைத்திருக்க மாட்டார். செய்தி கேட்டதும் விரைவாகச் செயல்பட்டு குழந்தையைக் காக்க அனைத்து முயற்சியும் மேற்கொண்டு, குழந்தையைக் காத்தார் விஸ்வேஸ்வரன்.

குழந்தையின் எதிர்காலத்தையும், ஜனனியின் எதிர்காலத்தையும் நினைத்து அழகேசன் ஒடிந்து போனான். இப்போதாவது உண்மையைச் சொல்லி விடலாம் என்று தான் நினைத்தான். கோமதி அவனைக் கிட்டத்தட்ட நடந்த அனைத்துக்கும் அவன் தான் காரணம் என்று தோன்றும் வண்ணம் வெறுப்புடன் பார்த்த பார்வையில் இனி ஜனனி பக்கம் கூடத் திரும்பக் கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

(பரவும்)

பாகம் - 20

சேகர் மறைந்து ஒரு மாதம் ஓடி இருக்கும். ஜனனியிடம் இருந்து அதிகம் வார்த்தைகளே வராத வண்ணம் மௌனியாகி விட்டாள். இன்னும் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீள வில்லை. நடு இரவில் தூக்கம் கலைந்து துக்கம் மேலிட கண்களில் நீர் வழிய முன்னே சிரித்துக் கொண்டு சேகர் இருக்கும் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே விடியும் வரை அமர்ந்திருப்பாள். தற்கொலை செய்யவும் மனமில்லை. அவள் தந்தை அவளை அப்படி வளர்க்கவும் இல்லை. குழந்தை வடிவில் தான் சேகரை அவள் பார்த்தாள். குழந்தைக்கு வேறு பெயர் வைக்கலாம் என்று பலர் சொல்லியும் சேகர் என்றே பெயர் சூட்டினாள்.

சேகரைக் கொன்ற குழந்தை என்றே பெயர் சூட்டி அவன் குடும்பத்தினர் அவளைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. கோமதி அம்மாளும் ஜனனியும் மட்டுமே அனாதைகளாகத் தனித்து விடப்பட்டனர். விஸ்வேஸ்வரனிடம் எத்தனை உதவி தான் கேட்பது? அவர் எது கேட்டாலும் தயங்காமல் செய்பவர் தான். ஆனால், உதவி கேட்பதற்கும் ஒரு தகுதியான காரணம் வேண்டும் அல்லவா? நன்றிக் கடனை பின்னால் எப்படி அடைப்பது என்று ஜனனி நினைத்துக் கொள்வாள்.

முன்பும் சேகருக்காகவே தன் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவள், இப்போதும் சேகர் என்னும் தன் குழந்தைக்காக தன் வாழ்வை அர்ப்பணிக்கத் துணிந்தாள். குழந்தை மூன்று மாதமாக இருந்த போது மீண்டும் மதி நிறுவனத்திற்கே வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தாள் ஜனனி. வறண்டு கிடந்த அவள் மனதில் இந்த வேலையும், குழந்தையின் கள்ளமற்ற சிரிப்பும் மட்டுமே நிம்மதி தருவதாக இருந்தது.

கோமதி கூட திருமணம் முடிந்து ஒரு ஆண்டு தானே ஆகின்றது. இள வயதில் விதவை மறுமணம் என்பது இப்போது சாதாரணமாகி விட்டது என்று சொல்லி எப்படியாவது மறுமணம் செய்து வைக்கலாம் என்று தான் எண்ணினாள். அதற்காக விஸ்வேஸ்வரனையும் நாடினார். அவரும் மெல்ல அவளிடம் கேட்டுப் பார்த்தார். "சார். தயவு செஞ்சு இப்படியெல்லாம் நினைக்காதீங்க. எங்க அப்பாவை விட மேலா உங்களை வைச்சு நான் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கேன். இதே வேற யாராவது சொல்லி இருந்தாங்கன்னா என்ன செஞ்சிருப்பேன்னே தெரியாது. தயவு செஞ்சி இனி மேல் இப்படி கேட்காதீங்க. அப்புறம் நான் வேலைக்கே வர மாட்டேன்." என்று ஒரேயடியாகச் சொல்லி விட்டாள். அதன் பின் அவர் இந்த விஷயத்தில் தலையிடுவதே இல்லை.

அழகேசன் அடிக்கடி ஜனனியைக் குழந்தையுடன் பார்ப்பான். மனதுக்குள் எத்தனையோ ஆசைகள் இருந்தன. அத்தனையும் ஒரு நொடியில் சரிந்ததை எண்ணி கண்ணீர் வடிப்பதைத் தவிர அவனுக்கு வேறு வழியில்லாமல் இருந்தது. அவன் வேறு யாரிடம் சொல்வான்? ராமு தாத்தா தவிர? அவர் தான் அவனுக்கு ஆறுதலாய் இருந்தார். ஒரு வேளை தான் குழந்தையைத் தொட்டதால் தான் அவர்கள் குடும்பத்துக்கு இப்படி ஆகி விட்டது என்ற தாழ்வு மனப்பான்மையும் அவனுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது. அவன் மீண்டும் ஜனனியை ஒரு நல்லவருக்கு மணம் முடித்து தன் தந்தைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவதாக மனதில் வாழ்நாளின் லட்சியமாக எடுத்துக் கொண்டான்.

ஆனால், அது அவ்வளவு எளிதில் நிறைவேறுமா என்ன?

(பரவும்)

பாகம் - 21

அங்கே தனுஷ்கோடியின் மனம் எத்தனை துள்ளலில் இருந்ததோ அதே அளவு விஸ்வேஸ்வரனின் மனமும் இருந்தது. அன்று காலை அலுவலகம் வந்த சிறிது நேரத்தில் அவரது செல்பேசி சிணுங்கியது. எடுத்து யாரென்று பார்த்தால் தனுஷ்கோடி. பரஸ்பர விசாரிப்புக்களுக்குப் பிறகு தனுஷ்கோடி விஷயத்திற்கு வந்தார். "வேற ஒன்னுமில்ல சார். நான் ஒரு வியாபாரி. நீங்க உற்பத்தியாளர். நான் அங்கே வாங்கி இங்க விக்கிறவன். எனக்கு அது தான் தெரியும். என் பையன் விமலையும் நான் அப்படித் தான் இருக்கச் சொல்றேன். ஆனா பாருங்க அவன் கேட்க மாட்டேங்குறான். எதுக்குடா ரொம்பப் படிக்க வச்சோம்னு இருக்கு. பேசாம ஒரு 100 கோடி ரூவாய்ல ஒரு பெரிய பேக்டரி கட்டப் போறேன்னு நிக்கிறான் ஒத்தக் கால்ல. நாஞ் சொன்னேன், அதெல்லாம் நடக்கக் கூடிய காரியம் கிடையாதுன்னு. ஆனா அவன் விட்ற மாதிரி தெரியல. அதான் உங்க கிட்ட ஏதாச்சும் ஐடியா கேட்கலாம்னு போன் செய்றேன். இன்னைக்கு தேதிக்கு அவ்வளவு அமௌண்ட் முதலீட் செஞ்சா உற்பத்தி செஞ்சு லாப காரமா இயங்க முடியுமா? நீங்களே புத்தி மதி செய்ங்க சார். அரசனை நம்பி புருசனை கை விட்றக் கூடாதுல்ல" என்றார்.

விஸ்வேஸ்வரனுக்கு பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து அது நழுவி வாயில் விழுந்ததைப் போல் இருந்தது. இதை ஒரு நல்ல வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடிவெடுத்தார். "சார், எல்லாம் சரியாப் போகும். அனுபவம் வந்தா எல்லாம் ஈசியாச் செய்யலாம். ஏற்கனவே படிச்சிருக்காருல்ல. ஒரு ஆறு மாசம் எங்கயாவது அனுபவப் படிப்பு மட்டும் படிக்கச் சொல்லுங்க. எங்கேயோ போகலாம். வேணும்னா நம்ம கம்பெனியில ஜெனரல் மேனேஜர் போஸ்ட் தர்றேன். ஒரு ஆறு மாசம் வேலை செய்யட்டும். என்னடா முதலாளியா ஆக்கணும்னு நான் நினைக்கிறேன். இவன் தொழிலாளியா ஆக்குறானேன்னு தப்பா நினைச்சீங்கன்னா மன்னிச்சுக்கோங்க. என் மனசுல பட்டதச் சொன்னேன். அவ்வளவு தான்" என்றார்.

இந்த டீல் இருவருக்குமே சாதகமானதாகப் பட்டது. இப்போதைக்கு தனுஷ்கோடி எதுவும் செலவழிக்கவும் வேண்டியதில்லை. விஸ்வேஸ்வரனுக்கோ விமல் ஆள் எப்படி என்று அறிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா? "நல்லா யோசிச்சு பதில் சொல்லுங்க சார்." என்றார் விஸ்வேஸ்வரன். "இதுல யோசிக்கிறதுக்கு என்ன சார் இருக்கு? நீங்க இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்ததை நினைச்சா பெருமையா இருக்கு. உங்களுக்குக் கீழ வேலை பார்க்குறது எவ்வளவு பெரிய விஷயம். விமல் ரொம்பக் கொடுத்து வைத்தவன் தான்" என்று உதட்டால் சொன்னார் தனுஷ்கோடி.

இருவரின் மனத்துள்ளலுக்கும் காரணம் தெரிந்து விட்டது அல்லவா! ஆனால் விமலைப் படிய வைப்பது பெரிய வேலையாகி விட்டது தனுஷ்கோடி. யாருக்கும் கீழ் கை கட்டி நான் வேலை பார்க்க முடியாது என்றான் அவன். அதற்கு அவர் தன் திட்டத்தை அவனுக்கு விளக்க ஆரம்பித்தார். "இங்கே பார்றா. அதிர்ஷ்ட தேவதை உன் கதவைத் தட்டுது. இதே மாதிரி இன்னொரு சந்தர்ப்பம் உனக்கு வராது. நீ போய் அங்கே போய் கூலி வேலையா பாக்கப் போற? ஜெனரல் மேனேஜர் உத்தியோகம் தான? எவ்வளவு பெரிய கம்பெனி தெரியுமா அது? அவனுக்கு மட்டும் உன்னைப் பிடிச்சிருச்சின்னு வையி. அப்புறமா அவ்வளவு சொத்தும் உனக்குத் தான். அது போக, அந்த பேக்டரியே உனக்குத் தாண்டா!" என்றார்.

"என்னப்பா சொல்றீங்க" என்று ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்த விமலுக்கு மேலும் தனுஷ்கோடி விளக்கினார். "நீ அங்கே போய் மேனேஜ்மெண்ட் பார்க்கிறியோ இல்லையோ, அவனுக்கு ஒரே ஒரு அழகான மக இருக்கா. அவன் அன்னைக்கு பேசினதிலேயே தெரிஞ்சிக்கிட்டேன் அவன் உன்னை தன் மாப்பிள்ளையாக்கி விடனும்னு துடிக்கிறான். அது மட்டும் நடந்ததுன்னு வையி, குபேரா நகை மாளிகை மட்டுமா? மதி நிறுவனமும் நம்மளோடது. ஒரு கல்ல ரெண்டு மாங்கா கேள்விப் பட்டிருக்க. ஆனா, ஒரு மாந்தோப்பையே சாய்க்கப் போகும் ஒரு வாய்ப்பு உனக்கு வந்திருக்கு. அதைச் சரியா உபயோகிச்சிக்கோ. அவ்வளவு தான் சொல்வேன்" என்றார்.

விமல் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

(பரவும்)

பாகம் - 22

விமல் தன் தந்தை சொன்னதைக் கேட்டு யோசிக்க ஆரம்பித்தான். சரஸ்வதியும் அப்போது கூட இருந்தார். "அப்பா, இது உன் வாழ்க்கைப் பிரச்னை யோசிச்சு முடிவெடு" என்று சொன்னதும் அவரை முறைத்தார் தனுஷ்கோடி. அப்போதும், வெளிநாடு போய் படித்து விட்டு வந்த விமலுக்கு, தன்னை ஒரு மாங்காய் அடிக்கும் கல்லாகத் தான் பார்க்கின்றார் தந்தை என்று தோன்ற வில்லை. அவனுக்கு வேறு வழியும் இப்போதைக்குத் தோன்ற வில்லை. "சரி என்று சொல்லிவிடுங்கள் அப்பா" என்றான்.

மறுநாள் காலையே தன் மகனுடன் விஸ்வேஸ்வரனின் அலுவலகத்துக்கு ஆஜரானார் தனுஷ்கோடி. தொழிற்சாலையின் அமைப்பைப் பார்த்து பிரமித்தார் தனுஷ்கோடி. எறும்பாய் வேலை செய்யும் அதன் தொழிலாளர்கள் அதன் வெற்றிக்கு ஒரு காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டார். அவர்களை முக மலர்ச்சியுடன் வரவேற்றார் விஸ்வேஸ்வரன். விமல் மிகுந்த மரியாதையுடன் அவரைப் பார்த்தான். "வாருங்கள் மிஸ்டர் விமல். உங்களை இங்கே ஜி.எம். ஆக அமர்த்துவதில் ரொம்ப சந்தோசம். நீங்க படிச்ச படிப்பை முழுசும் உபயோகப் படுத்தி பார்க்க ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் இது. இரண்டு பேருக்குமே நன்மை தரும் என்று நினைக்கின்றேன். அதுக்கு இப்போ என்னவோ சொல்றாங்களே! ஹாங்.. வின் - வின் சிச்சுவேசன்!" என்று சிரித்துக் கொண்டே கை குலுக்கினார். அன்புராஜையும் ஜனனியையும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார்.

இருவருக்கும் பொதுவாக, "நாளை முதல் இவர் நம்ம கம்பெனிக்கு ஜி.எம். எனக்குத் தர்ற அனைத்து ஒத்துழைப்பையும் நீங்க இவருக்கும் தரணும்" என்றார். அன்புராஜ், ஜனனி இருவருக்குமே எண்ணங்கள் வேறு விதமாய் ஓடியது. அன்புராஜ்க்கோ இவனை வைத்து ஏதும் ஆதாயம் நமக்குக் கிடைக்குமா? அல்லது விஸ்வேஸ்வரனைச் சாய்ப்பதற்கு இவன் உதவுவானா? என்று எண்ணம் ஓடியது. ஜனனிக்கோ, "இவரை நாம் ஒதுங்கி இருப்பதே நல்லது" என்று எண்ணம் ஓடியது. இருவரும் புன்முறுவல் செய்து விஸ்வேஸ்வரன் சொன்னதை ஒப்புக் கொண்டதாய்க் காட்டினர்.

மறுநாளே விமல் வேலைக்கு வந்து விட்டான். டை, கோட், ஷூ என்று போடாமல் வெறும் டி-சர்ட்டில் வந்து லேட்டஸ்ட் மேனேஜர் என்பதைக் காட்டினான். வந்த முதல் நாளே அவனுக்கு அன்புராஜ், அங்கிருக்கும் இயந்திரங்கள், தொழிலாளர் நிலவரங்கள், உற்பத்தி, இருப்பு நிலவரம், சந்தைகள் பற்றி விளக்கினார். பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டான் விமல். அவனுக்கு எல்லாமே புதிதாய் இருந்தது. ஏதோ புத்தகத்தில் படிப்பதற்கும் இங்கே நேரடியாய்ப் பார்ப்பதற்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் இருந்தது! அடிப்படையிலேயே அனைத்தும் இருப்பதாய்த் தோன்றியது. படிக்கும் போது அவன் டிரைனிங் எடுத்த நிறுவனம் பல நாடுகளில் தன் கால்களை ஊன்றியிருந்தது. ஆனால், மதி நிறுவனம் ஏற்றுமதி செய்யும் நிறுவனமல்ல. முழுக்க முழுக்க உள்ளூர்ச் சந்தையையே குறி பார்த்து இயங்கி வந்தது. முதல் ஒரு வாரம் தான் எந்தக் கருத்தும் சொல்ல விரும்பவில்லை என்றும் இருப்பதைக் கற்றுக் கொள்வதாகவும் அவன் விஸ்வேஸ்வரனிடம் சொன்ன போது சந்தோசப் பட்டார் அவர். அன்று மாலையே அவனை வீட்டுக்கு அழைத்தார்.

விமலுக்கு தனுஷ்கோடி சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அவரது மகளைப் பார்க்கும் ஆவலும் வந்தது. முதலில் ரொம்ப பிகு பண்ணியவன், முடிவில் அவரது விட்டுக்கு வரச் சம்மதித்தான். விமல் தன்னுடைய காரில் தான் அலுவலகத்துக்கு வந்திருந்தான். விஸ்வேஸ்வரன் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே வருவதைப் பார்த்த அழகேசன் காரைக் கொண்டு வந்து அருகில் நிறுத்தினான். விஸ்வேஸ்வரனோ, "அழகேசா, காரை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்துடு. நான் மிஸ்டர் விமல் கூட வீட்டுக்குப் போறேன்" என்று சொல்லி விட்டு கிளம்பி விட்டார்"

அழகேசன் ஏதும் பேசவில்லை. அவனுக்கே அவரது நடவடிக்கை ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் முன்னே செல்ல, மெதுவாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான் அழகேசன்.

இது மட்டுமா? இன்னும் மூன்று மாதத்தில் என்னென்ன நடக்கப் போகின்றதோ?

(பரவும்)

பாகம் - 23

விமலுடன் காரில் கதைத்துக் கொண்டும் அவரது வீட்டுக்கு வழி சொல்லிக் கொண்டும் சென்றார் விஸ்வேஸ்வரன். விமலுடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததில் அவருக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. விமலைச் சேர்ப்பதற்குள் அவனைப் பற்றி முழுதும் விசாரித்து அறிந்திருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன். அவன் டிஸ்கோதே செல்வதையும் நண்பிகளுடன் ஊர் சுற்றுவதையும் அறிந்தும் வைத்திருந்தார். இருந்தும், இப்போதைய நவ நாகரிக உலகில் இதெல்லாம் இல்லாத பணக்கார வாலிபன் இருக்கின்றானா என்ன? அல்லது மணம் முடித்த பின் அவனுக்கு இந்தப் பழக்கம் வந்து விட்டால் என்ன செய்ய முடியும்? அதனால் பையன் குணம் எப்படி என்றும், எப்படி பழகுகின்றான் என்றும் தெரிந்து கொண்டால் போதும் என்றே நினைத்தார். அவனுடன் ஒரு நாள் பழகியதில் அவனது கற்றுக் கொள்ளும் ஆர்வமும், பணிவும் அவரைக் கவர்ந்தன. வீட்டுக்கும் அழைத்துச் சென்று மாலதிக்கும், மதிக்கும் அவனைக் காட்ட வேண்டும் என்று நினைத்தார்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டே வீட்டினுள்ளே நுழைந்தனர். அவ்வளவு நெருக்கமான சென்னை நகரில் இவ்வளவு விசாலமான பங்களாவா என்று நினைத்துக் கொண்டான். A good home is one, where there is a place for everything and everything in its place. என்பார்கள். அதை அனுபவபூர்வமாக உணர்ந்தான் விமல். அனைத்தும் மாலதியின் நிர்வாகம் தான் என்றார் விஸ்வேஸ்வரன். மாலதிக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. விமலை அதற்குள் விஸ்வேஸ்வரன் வீட்டிற்கே அழைத்து வந்தது.

சிறிது நேரம் குசலம் விசாரித்தார் மாலதி. அம்மா, அப்பா, அண்ணன், அண்ணி என்று குடும்ப உறுப்பினர்கள் பற்றி வாஞ்சையுடன் விசாரித்தார். பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே திடீரென நாக்கு குளறியது விமலுக்கு. ஆம், மதி என்ற பெயரில் ஒரு புயல் வந்து அந்த அறையை ஆக்ரமித்தது. அவன் மனத்தையும் தான். "ஹாய் டாட்" என்ற படி வந்து அமர்ந்தாள் மதிஶ்ரீ. "இவள் தான் என் ஒரே மகள் மதி" என்று அறிமுகம் செய்து வைத்தார் விஸ்வேஸ்வரன். விமலுக்கு அவர் சொன்னது ஏதோ கிணற்றில் இருந்து சொன்னது போல் இருந்தது. அவள் தான் உலகமா அல்லது உலகமே அவளா என்று மயங்கித் தான் போனான் விமல். அவள் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி நகர்ந்தாலும் அதிலும் ஒரு நளினம் தெரிந்தது அவனுக்கு. இவளை எக்காரணம் கொண்டும் என் வாழ்வில் இணைத்துக் கொள்வேன் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

மதிக்கும் அவனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார் விஸ்வேஸ்வரன். தனுஷ்கோடி பற்றியும், அவர்களது வியாபாரம் பற்றியும் சிலாகித்தவர், விமல் வெளிநாட்டில் படித்து வந்ததையும், தம் கம்பெனியில் ஜி.எம்மாக இருப்பதையும் விவரித்தார். பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைத்த பின் அதை எரிய வைக்க ஊதுகுழலும் வேண்டுமா என்ன? அவர் சொல்லாமலே அனைத்தும் விளங்கியது இருவருக்கும்.

விமல் - மதி இருவருமே அந்த உலகத்தில் இல்லை. அடுத்தடுத்து வந்த நாட்கள் அனைத்தும் சொர்க்கமாகவே இருந்தன இருவருக்கும்.

(பரவும்)

பாகம் - 24

விமலுக்கு இது போல் பெண் நட்பு அதிகம் இருந்ததாலோ என்னவோ அவனால் மதியிடமும் எளிதில் பழக முடிந்தது. அதே சமயம் அலுவலகத்திலும் ஒழுங்காக வேலை செய்ய முடிந்தது. மதிக்கோ இவனுடன் பழக ஆரம்பித்ததில் இருந்து படிப்பே ஏறவில்லை. ஒருநாள் டிஸ்கோத்தேயில் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரை ஆடிக் களைத்து திரும்புகையில் விமலின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அவளுக்கு எங்கோ வேறுலகில் பறப்பது போல் இருந்தது. அவன் பேசிய நுனி நாக்கு ஆங்கிலமும், குடிப்பதில் இருந்த லாவகமும், அதே சமயம் போதை ஏறியும் தள்ளாட்டம் இல்லாத நடையும், வேகமான ஆட்டமும், இவள் கனவில் வருபவன் என்னென்ன செய்வானோ அது அனைத்தும் செய்பவனாகவும் இருந்தான் விமல்.

விமலின் அலுவலகப் பணிகள் அனைத்தையும் பார்த்து வியந்து போயிருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன். மார்க்கெட்டிங்கில் புதுப் புது யுக்திகளை அவன் அள்ளி வீசிக் கொண்டே இருந்தான். அவற்றில் எதை எடுப்பது எதை விடுவது என்றே தெரியாமல் பிரமிப்புடன் இருந்தார் அவர். "இவ்வளவு பெரிய நிறுவனமாக இருக்கும் நம்மால் உற்பத்தி செய்த பொருட்களை சூப்பர் மார்க்கெட்டில் இருந்து ஒவ்வொரு கடையாக கொடுத்து தான் விற்பனை செய்ய வேண்டுமா? ஏன் நாமே பல கடைகள் ஆரம்பிக்கக் கூடாது? மதி நிறுவன சோப்புக்கள் இங்கே கிடைக்கும் என்பதை விட, மதி நிறுவனக் கடைகளில் எங்கள் பொருட்களும் இருக்க வேண்டும் என்று பலர் போட்டி போட வேண்டும். நமக்கும் வியாபாரம் ஆன மாதிரி இருக்கும், போட்டியாளர்களையும் தவிர்த்த மாதிரி இருக்கும். தரமான பொருட்களை குறைந்த லாபத்தில் விற்றால் கூட கடையின் நிர்வாகச் செலவுகளைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். பொதுமக்களிடம் விற்கும் சில்லறை விலையிலேயே நம் பொருட்களை விற்பதால், இடைத் தரகர்கள் அடிக்கும் கொள்ளை லாபம் இனி நமக்கே கிடைக்கும்" என்ற அவனது யோசனையை முதற்கட்டமாக இரண்டு கடைகள் ஆரம்பித்து செயல்படுத்தினார் விஸ்வேஸ்வரன். அந்தக் கடைகளின் வெற்றி அவருக்கு இரண்டே மாதத்தில் விமல் தான் மதியின் மாப்பிள்ளையாக வேண்டும் என்று உறுதி செய்தது அவர் மனதில்.

விஸ்வேஸ்வரன் விமலைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் மலரும் மகளின் கண்களைக் கண்டு பரவசப் பட்டுப் போனார். தன்னைப் போல் அதிர்ஷ்ட சாலி இல்லை என்று நினைத்துக் கொண்டார். தனுஷ்கோடியைச் சந்தித்து விமலின் சாமர்த்தியத்தை மெச்சிய அவர், அப்படியே மதி - விமல் நெருக்கத்தைப் பற்றியும் ஆங்காங்கே தெளித்தார். தனுஷ்கோடிக்கு சொல்லவா வேண்டும்? இன்பத் தேனில் ஊறித் திளைத்தது போல் இருந்தது அவருக்கு. முதலில் சிறிது பிகு பண்ணி விட்டு இருவரும் சம்மதித்தால் திருமணம் புரிந்து கொள்ள தனக்கு சம்மதமே என்று பச்சைக்கொடி காட்டினார்.

அதன் பிறகு நடந்ததெல்லாம் அசுர வேகத்தில் நடந்தது. விமல் வந்து சேர்ந்த மூன்றே மாதத்தில் நிச்சய தார்த்த நிகழ்ச்சி இதோ நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. திருமணமே நடக்கின்றதோ என்று அனைவரும் பிரமிக்கும் படியாக விஸ்வேஸ்வரனின் ஒரே மகளான மதிஸ்ரீக்கும் விமலுக்கும் நிச்சயதார்த்தம் நடைபெற்றது. விருந்தும் கச்சேரியுமாக வீடே விழாக்கோலம் பூண்டு அல்லோகல்லோகப் பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அனைவரும் சந்தோசக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

தொழிற்சாலை பணியாளர்கள் அனைவருக்கும் போனஸ் அறிவித்திருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன். அனைவருக்கும் விருந்தும் வழங்கினார். நிச்சயதார்த்தமே இப்படி இருந்தால் இன்னும் கல்யாணத்திற்கு என்னென்ன கிடைக்குமோ என்று ஆச்சரியப் பட்டனர் ராமு தாத்தா, அழகேசன் மற்றும் அனைத்து பணியாளர்களும். தனுஷ்கோடிக்கு இப்படி பணத்தைத் தண்ணீராக வாரி இறைப்பது பிடிக்க வில்லை தான். ஆனால் வெளியே சிரித்துக் கொண்டும் உள்ளத்தில் பொருமிக் கொன்டும் இருந்தார்.

நிச்சயதார்த்தம் முடிந்து ஒரு மாதம் ஆகியிருக்கும். எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்து கொண்டிருந்தது. திருமணத்திற்கு இன்னும் இரண்டு மாதங்களே இருந்தது. காரில் வீட்டுக்குத் திரும்பும் வழியில் கொஞ்சம் பதட்டமாகக் காணப்பட்டார் விஸ்வேஸ்வரன். "அழகேசா! வண்டியை ராமு வீட்டுக்கு விடு!" என்றார். அழகேசனுக்கு ஆச்சரியமான ஆச்சரியம். என்றுமே ராமு தாத்தா வீட்டுக்கு அவர் வந்ததே இல்லை! இன்று அவர் அப்படிச் சொன்னதில் ஏதோ இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

(பரவும்)

பாகம் - 25

ராமு வீட்டுக்குச் சென்று வந்த ஓரிரு நாட்களில் தான் அது நடந்தது. யாரும் எதிர்பார்க்காமலேயே நடந்தது. மதி நிறுவனத்தின் விதியை மாற்றும் படியாக நடந்தது. மதியின் வாழ்க்கையையும் மாற்றும் படியாக நடந்தது. விதியின் விளையாட்டில் விபரீதம் நிறைந்து அதிர்ச்சியையும் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கேள்விக்குறியையும் அந்த நிகழ்ச்சி ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது பலர் வாழ்வில்.

கடந்த சில நாட்களாகவே விஸ்வேஸ்வரனின் தோற்றத்தில், நடத்தையில் மாற்றம் வர ஆரம்பித்து இருந்தது. எடுத்ததெற்கெல்லாம் கோபிக்க ஆரம்பித்தார். சிறு சிறு விஷயங்களுக்குக் கூட எரிந்து விழுந்தார். மறு நாள் காரில் திரும்புகையில் அழகேசனிடம், "என் வாழ்க்கையிலேயே தவறான முடிவு ஒன்னு எடுத்துட்டேன் அழகேசா. நான் ஒரு முட்டாள்டா" என்றார். "அது என்ன?" என்று அவனும் கேட்க வில்லை. அவரும் சொல்லவில்லை. கார் ஓட்டுபவர்கள், அதுவும் பெரிய இடத்தில் கார் ஓட்டுபவர்கள் பல ரகசியங்கள் அறிந்து வைத்திருப்பார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியாத ரகசியங்களே இருக்காது எனலாம். எத்தனையோ வியாபார விஷயங்களை அவர் பேசும் போதெல்லாம் அவன் காதில் அவை வந்து விழும். ஆச்சரியப் படுவான் தன் முதலாளியின் அறிவுக் கூர்மையையும் அனுபவ அறிவையும் கண்டு. இதோ இன்று முதலாளி அவ்வாறு கூறிய போது கொஞ்சம் திடுக்கிட்டுத் தான் போனான்.

அன்று இரவு 3 மணிக்கு விஸ்வேஸ்வரனுக்கு பலத்த மாரடைப்பு ஏற்பட்டது. இரண்டு நாட்களாக தூக்கமும் உணவும் இன்றி மாலதியும் மதியும் கூடவே இருந்து கவனித்தார்கள் அவரை. நகரிலேயே மிகச் சிறந்த பைவ் ஸ்டார் மருத்துவமனையின் ஐசியூவில் இருந்து அவருக்கு மருத்துவம் பார்க்கப் பட்டது. விமல் தான் கம்பெனி நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டான். மூன்று நாட்களாக அவருக்கு நினைவு திரும்பாதது தலை சிறந்த மருத்துவ நிபுணர்களால் மிகவும் ஆச்சரியான விஷயமாய் கருதப்பட்டது. வெளிநாட்டுக்குக் கொண்டு சென்று விடலாம் என்று விமல் சொன்னதை நிராகரித்தனர் மருத்துவர்கள். அவ்வளவு தூரம் தாங்காது என்று கை விரித்தனர். மூன்றாவது நாள் ஏற்பட்ட இன்னுமொரு மாரடைப்பில் விஸ்வேஸ்வரன் மதியையும் மதி நிறுவனத்தையும் அம்போவென விட்டு விட்டு, நிம்மதியாக சென்று சேர்ந்தார்.

துக்கக் கடலில் ஆழ்ந்தனர் அனைவரும். விதி இதோடு விட்டதா என்ன? பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும் என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்?

(பரவும்)

பாகம் - 26

சுனாமி வந்து சென்றது போல் இருந்தது விஸ்வேஸ்வரனின் வீடு. விமல் தான் முன்னின்று அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டான். அழுது அழுது முகம் வீங்கி அழகே மாறியிருந்தாள் மதி. நினைத்தாவது பார்த்திருப்பாளா இவ்வாறு நடக்கும் என்று? கஷ்டம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல் செல்லமாய் வளர்த்தாரே? அம்மா தன்னைப் பற்றி என்ன சொன்னாலும் கேட்டுக் கொண்டு சிரித்துக் கொண்டே என் இளவரசியை ஒன்றும் சொல்லாதே என்பாரே? எத்தனை கனவுகளை மனதில் விதைத்திருந்தார். நிச்சயதார்த்தத்தின் போது எத்தனை மகிழ்ச்சி அவர் கண்களில். ஆனந்தக் கண்ணீரில் அவரது ஆடையே நனைந்ததே? எத்தனை பணம் இருந்தும் என்ன? அவரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லையே. ஆனால் இதுவே தனக்கு நிச்சயதார்த்தம் ஆவதற்கு முன்னால் நடந்திருந்தால்? நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை அவளால். நல்ல வேளையாக விமல் இருக்கின்றார் என்று நினைத்து துக்கத்திலும் கொஞ்சம் நிம்மதி இருந்தது அவளுக்கு. மாலதிக்கும் அப்படியே. கணவர் இழந்த துக்கத்தில் மகளைப் பற்றி நினைக்கக் கூட அவருக்கு மனமில்லை. வீட்டில் எங்கு சென்றாலும் விஸ்வேஸ்வரனின் நினைவுகள் அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தது. மதியும் அடிக்கடி அவர் குரல் கேட்பது போல் திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பாள்.

தொழிலாளர்களைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. ராமு தாத்தா விஸ்வேஸ்வரனின் மறைவைக் கேள்விப் பட்டதுமே துடிதுடித்துப் போனார். மதி நிறுவனமே சோகத்தில் ஆழ்ந்தது. "இனி என்ன?" என்ற கேள்வி அனைவர் மனதிலும் எழுந்தது. அழகேசனுக்கோ இனி தான் யாருக்கு காரோட்டப் போகின்றோம் என்ற எதிர்காலச் சிந்தனை ஓடியது. ஏதோ ஒரு வேலை கிடைத்தது என்று ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். மற்ற தொழிலாளர்களுக்குக் கூட எப்படியும் இங்கேயே வேலை தொடர்ந்து இருக்கும். ஆனால் இவனுக்கு? இருந்தாலும் அவனுக்கு வேலை பற்றிய கவலையை விட, அவன் முதலாளி கடைசி நாளில் அவனிடம் பேசிய பேச்சுத் தான் திரும்பத் திரும்ப ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ராமு தாத்தாவிடம் அன்று என்ன நடந்தது என்று கேட்கவும் ஆசை தான். ஆனால், சொல்ல வேண்டிய விஷயம் என்றால் அவன் கேட்காமலேயே அவர் சொல்லி இருப்பார். அதனால் பொறுமை காத்தான்.

ஜனனிக்கோ விமலிடம் ஒட்டுதல் இல்லை. தான் இந்த நிறுவனத்தில் இருந்து கழண்டு கொள்ளும் வேளை வந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டாள். கஷ்டமான காலத்தில் வேலைக்கு வந்து விண்ணப்பிக்கும் போதிலிருந்து, குழந்தை பிறந்த போது அவர் வந்தது, சேகர் மறையும் போது கூடவே இருந்து ஒரு தந்தையின் பரிவுடன் அவர் நடந்து கொண்டது அனைத்தும் அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்து அலைக்கழித்தது. இப்படி ஒவ்வொரு தொழிலாளி மனதிலும் நீங்கா இடத்தைப் பிடித்திருந்தார் விஸ்வேஸ்வரன்.

ஆனால், சந்தோசப் படவும் இருவர் இருந்தனர். ஒருவர் அன்புராஜ். இன்னொருவர் தனுஷ்கோடி.

(பரவும்)

பாகம் - 27

தனுஷ்கோடிக்கும் முதலில் அதிர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது. ஆனால், மதி நிறுவனம் விஸ்வேஸ்வரன் இருக்கும் வரையில் அவரிடம் தானே இருக்க முடியும்? தன் கைக்கு வருவதில் பல சிக்கல்கள் இருக்குமே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். என்ன தான் விமல் நிர்வாகம் பார்த்துக் கொண்டாலும், அவர் பாதிப்பு எப்படியும் இருக்கத் தான் செய்யும் என்பது அவரது கணிப்பு. அவருக்கு நல்ல செய்தியாகவே விஸ்வேஸ்வரனின் மரணம் வந்து சேர்ந்தது. இனி விமலின் நிர்வாகம் மட்டுமின்றி உரிமையும் மாற்றிக் கொள்வதில் எந்தப் பிரச்னையும் இருக்கப் போவதில்லை என்று அவர் மனம் துள்ளியது. விஸ்வேஸ்வரனுக்கு மதி, மாலதி தவிர வேறு யாரும் சொந்தத்தில் இல்லை என்பதில் அவருக்கு கூடுதல் மகிழ்ச்சி. பணத்திலும், சொத்திலும் அப்படி என்ன தான் இருக்கின்றதோ தெரியவில்லை. எவ்வளவோ பெரிய கடல் கூட, தன்னிடம் வந்து சேரும் நதியை வாரி அணைத்துக் கொள்கின்றதல்லவா? அது போன்ற நிலையில் தான் அவர் இருந்தார். சேர்த்துக் கொண்டே இல்லாவிட்டால் எப்பேர்ப்பட்ட கடலும் வற்றி விடும் என்பது அவரது சொந்த தத்துவம்!

மாலதிக்கு இனி எதிர்காலமே மதி தானே. எனவே மதியின் நன்மைக்காக எதையும் செய்யும் நிலையில் அவர் இருந்தார். மதிக்கும் நிறுவனத்தை விமலே பார்த்துக் கொள்வதில் தான் பூரண விருப்பம். அவளைப் பொருத்தவரை பணம் காய்க்கும் மரமாகவே மதி நிறுவனம் தெரிந்தது.

விஸ்வேஸ்வரனின் மறைவுக்கு ஒரு வாரம் துக்கம் அனுஷ்டித்த மதி நிறுவனம் அதன் நிறுவனர் இன்றி முதல் நாளாய் இயங்க ஆரம்பித்தது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சகஜ நிலைக்குத் திரும்ப ஆரம்பித்தனர் தொழிலாளர்கள். அனைவரையும் அழைத்து ஒரு கூட்டம் நடத்தினான் விமல். விஸ்வேஸ்வரன் மறைந்தாலும் அவருக்குச் செய்யும் நன்றிக் கடனாய் அவர்கள் இங்கேயே உழைக்க வேண்டும் என்றும், அவர் இருந்தால் என்ன செய்வாரோ, அதைச் செய்யவே தான் இங்கே இருப்பதாகவும் கூறினான். உழைப்பவர்களும் கஞ்சி குடிக்க வேண்டுமே? மீண்டும் வேலை ஆரம்பித்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அழகேசன் கூட வேலையை விட்டு நீக்கப் படவில்லை. இப்போதைக்கு மூன்று கார்கள் அப்படியே இருந்தன. ஆனால் வேலை தான் இல்லை ஓட்டுநர்களுக்கு. அழகேசனுக்கு சுத்தமாய் வேலை கிடையாது காரை மீண்டும் மீண்டும் தினமும் துடைப்பதைத் தவிர.

சில சமயங்களில் முக்கியமாக வெளியூர் செல்லும் நேரத்தில் காரை அவர் ஓட்டிக் கொண்டு அவனை அருகில் அமரச் சொல்வார் விஸ்வேஸ்வரன். அவரது பழைய கால நினைவுகள், ஏழ்மையில் உழன்றது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முன்னேறியது என்று சொல்கையில் எல்லாம் அவருக்கு ஏற்படும் மனத் திருப்தியை இப்போதும் உணர்ந்தான் அழகேசன். அவரின் நினைவுகளைத் தன் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாது என்றே அறிந்திருந்தான். அவர்களாக நிறுத்துவதற்குள் தாமாகவே நின்று கொள்வது என்ற முடிவுக்கும் வந்திருந்தான். அந்த முடிவுடன் கார் சாவியைக் கொண்டு மாலதியிடம் கொடுத்தான் அழகேசன். "ஏன் அழகேசா? உன்னை யாரு வேலையை விடச் சொன்னாங்க?" என்ற மாலதிக்கு, "இல்லம்மா, ஐயா இல்லாம நான் யாருக்கு கார் ஓட்டப் போறேன். மனசே சரியில்ல. நான் ஏதாவது வேல பார்த்துக்குறேன்" என்று பதிலளித்தான். "நீ எங்கயும் போக வேண்டாம். உன்னை மாதிரி ஆட்கள் எல்லாம் அவர மாதிரியே போய்ட்டா அப்புறம் நாங்க என்ன செய்வோம்?" என்ற பின் தான் அரை மனதுடன் வேலைக்கு நீடிக்க சம்மதித்தான்.

ஆனால் ராமு தாத்தாவுக்கும், அழகேசனுக்கும், ஜானகிக்கும், மதிக்கும் ஏன் விமலுக்கும், தனுஷ்கோடிக்கும் கூட அதிர்ச்சி தரும் செய்தியைக் கொண்டு வந்தார் அன்புராஜ்!

(பரவும்)

பாகம் - 28

அன்புராஜ்க்கு விஸ்வேஸ்வரனைப் பிடிக்காமல் போனதிலிருந்து கூண்டில் அடைபட்ட புலியாய் மனதுக்குள்ளே உருமிக் கொண்டு தான் இருந்தார். அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மதி நிறுவனத்தின் மேலேயே அவர் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொள்ளுமளவு அதிகரித்து இப்போது விஸ்வேஸ்வரனை வஞ்சம் தீர்க்க வேண்டுமானால் ஒரே வழி மதி நிறுவனத்தையே அழிப்பது தான் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரது ஆசையெல்லாம் விஸ்வேஸ்வரன் தெருவுக்கு வர வேண்டும் என்று தான். ஆனால், இப்போதோ, அவரே மரணம் அடைந்து விட்டதால் அந்த நெருப்பு அணையத் தானே வேண்டும்? ஆனால், அது அணையாமல் இன்னும் கொந்தளிப்பாய் மாறி நிறுவனத்தின் மேல் எரிமலையாய் வெடித்து நெருப்புக் குழம்பாய் வீசத் துவங்கியது.

இடையில் விமல் வந்தது அவருக்கு இன்னும் வசதியாகப் போயிருந்தது. விமலுக்கு மார்க்கெட்டிங் துறை தான் மிகவும் நாட்டம். மற்ற நிர்வாகத்துறை அனைத்தும் தன் மார்க்கெட்டிங்கை நம்பித் தான் இருக்கின்றது என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. அது அவருக்கு மிகுந்த அனுகூலமாகப் போய் விட்டது. தகுந்த நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். விமல் வந்து சேர்ந்து மார்க்கெட்டிங் யுக்தியை மாற்றியதுமே அதை வைத்தே மொத்த நிர்வாகத்தையும் சீர் குலைக்க முடியும் என்பதைச் சீக்கிரமே உணர்ந்து கொண்டார் அன்புராஜ்.

விமலின் அறிவுரையின் படி திறந்த கடைகள் இரண்டும் சக்கை போடு போட்டன. வெளியில் மதி நிறுவனப் புகழ் பரவ ஆரம்பித்தது. ஆனால், இவர்களிடம் சரக்கை வாங்கி விற்ற சிறு சிறு கடைக்காரர்களின் அதிருப்தி அதிகமாக ஆரம்பித்தது. பெருமீன்களுக்கும் சிறு மீன்களுக்கும் சண்டை அப்போது தான் ஆரம்பித்திருந்தது. அதை விஸ்வேஸ்வரனிடம் கொண்டு சென்றிருந்தால் எளிதில் தீர்த்து வைத்திருந்திருப்பார். அல்லது கடைகளையே மூடியிருப்பார். ஆனால் அன்புராஜோ விமலிடம் தூபம் போட்டு போட்டு அந்தக் கடைக்காரர்களுக்கு சப்ளை செய்யாமலும், அவர்களிடம் வம்புக்கிழுத்தும் நல்ல நல்ல வாடிக்கையாளர்களை இழக்க ஆரம்பித்து இருந்தது நிறுவனம்.

இது ஒரு புறமிருக்க, விஸ்வேஸ்வரன் இறந்ததும் மதி நிறுவனத்தின் நிர்வாகமே கேள்விக்குறியாகி விட்டிருந்தது. என்ன தான் விமல் நிர்வாகம் பார்த்தாலும், வெளியில் உள்ளவர்கள் நம்ப வேண்டுமே? இந்தியாவில் இது தான் பிரச்னை. ஏதேனும் ஒருவரின் ராஜ்ஜியமாய் நிர்வாகம் ஓடிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் அடுத்து வருபவர் திறமைசாலியாய் இருந்தாலும் முன்னவரை நம்பியவர்களால் புதியவரை நம்ப முடிவதில்லை. எனவே விஸ்வேஸ்வரனை நம்பிக் கடன் கொடுத்தவர்கள் அனைவரும், முக்கியமாக வங்கிகள், நிச்சயதார்த்த அவசரத்துக்குக் கடன் வழங்கியவர்கள் என்று அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் உடனே கடனை அடைக்குமாறு நெருக்க ஆரம்பித்தனர். விமல் அதிகார பூர்வமாக வங்கிப் பத்திரங்களில் கையெழுத்துப் போட முடியாது என்பதை வங்கிகள் வலியுறுத்தின. சொத்துக்கள் அனைத்தும் விஸ்வேஸ்வரன் பெயரிலேயே இருந்தன. அவர் இறந்ததால் வாரிசு சட்டப்படி மதிக்கும், மாலதிக்கும் பங்கு வந்தது. ஆனால் இருவரும் சேர்ந்து விமலுக்கு அதை எழுதி வைத்தாலே ஒழிய அவனால் எதிலும் கையெழுத்துப் போட முடியாது. அவர்கள் இருவரை மட்டுமே நம்பி வங்கிகள் கடனும் கொடுக்க முடியாது.

இவ்வாறு இடியாப்பச் சிக்கல் ஏற்படும் நிலையில் அன்புராஜ் கோடி கோடியாய்க் கனவு காண ஆரம்பித்தார். அவருக்கு எரியும் வீட்டில் பிடுங்கியது எல்லாம் லாபம் என்று மனம் குதித்துத் தாவியது. அந்த வீட்டை எப்போது பற்ற வைக்கலாம் என்று தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதுவும் இதோ இப்போது வந்து விட்டது.

தருணம் வந்ததும் பார்க்க வேண்டியது யாரை? என்று சிந்தித்தார். சட்டென்று அவர் மனதில் வந்தவர் தனுஷ்கோடி.

(பரவும்)

பாகம் - 29

குபேரா நகை மாளிகை உண்மையில் குபேரனின் ராஜ்ஜியம் போலவே இருந்தது. உள்ளே நுழைந்ததுமே சிலீரென்ற ஏ.சி. காற்று முகத்தில் அறைந்து அன்புராஜை வரவேற்றது. சுற்று முற்றும் பார்த்தார் ஏதோ பெரிய சந்தைக்குள் நுழைந்தது போல் உணர்ந்தார். இருந்தும் கோடிக்கணக்கான வியாபாரம் நடக்கும் ஒரு தொழில் நிறுவனத்தை விட நேரடியாக வாடிக்கையாளர்களிடமே இவ்வளவு வியாபாரம் நடக்கும் நகைக் கடைகள், ஜவுளிக்கடைகளை எப்போது பார்த்தாலும் அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும். அவர் உள்ளே நுழைந்ததுமே அழகிய சீருடை அணிந்த சிப்பந்தி ஒருவர் அவரை நோக்கி வந்து உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? என்று அவரையும் நகை வாங்க வந்தவர் என்று எண்ணிக் கேட்டார். "நான் தனுஷ்கோடி அவர்களைப் பார்க்க வந்திருக்கின்றேன்" என்றார் அன்புராஜ். "உங்க பேரு சொல்லுங்க அல்லது விசிட்டிங் கார்டு இருக்கா? நான் ஐயாகிட்ட கேட்டு வரச்சொன்னாருன்னா நீங்க போய் பார்க்கலாம்" என்றார் அவர். "நான் மதி நிறுவனம் அன்புராஜ்னு சொல்லுங்க" என்றார் அன்புராஜ்.

தனுஷ்கோடிக்கு ஏற்கனவே அன்புராஜைப் பற்றித் தெரிந்திருந்தது. விமல் அவரிடம் தினமும் ரிப்போர்ட் செய்வான். அப்போதெல்லாம் அன்புராஜ் தான் மதி நிறுவனத்தில் ஆல் இன் ஆல் என்று சொல்லி வைத்திருந்தான். எனவே அன்புராஜ் என்றதும், உள்ளே வரச் சொல் என்றார்.

தனுஷ்கோடியின் தனியறை. ஏசி சத்தமேயின்றி குளிரை வாரியிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ பங்களாவின் வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்தது போல் இருந்தது. ஆள் விழுங்கி சோபாக்கள் நான்கைந்து இருந்தன. அதையும் தாண்டி ஒரு பெரிய மேஜையில் ஒரு ஓரத்தில் ஒரு தொலைபேசி மட்டும் இருக்க அந்தப் பக்கம் தனுஷ்கோடி வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை சட்டையுடன், நெற்றியில் சிறு குங்குமப் பொட்டுடன் அவருக்கென்றிருந்த சுழல் இருக்கையில் முதலாளி தோரணையில் அமர்ந்திருந்தார். மேசையின் இந்தப் பக்கம் ஐந்து இருக்கைகள் இருந்தன. அதில் நடுவில் இருந்த ஒன்று தனுஷ்கோடியை உள் வாங்கிக் கொண்டது.

அரை நிமிடம் எதுவும் பேசாமல் தலைகுனிந்த படி ஏதோ பேப்பரில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொண்டே தனுஷ்கோடி அன்புராஜைத் தீர்க்கமாக மனதாலேயே அளந்தார். அன்புராஜும் எதுவும் சொல்லவில்லை. புன்முறுவலுடன் அவருக்காக காத்திருந்தார். நிமிர்ந்து பார்த்த தனுஷ்கோடி அவருக்கேயான வித்தியாசமான சிரிப்புடன் "சொல்லுங்க மிஸ்டர் அன்புராஜ். உங்களைப் பற்றி விமல் நிறையவே சொல்லிருக்கான். கம்பெனி எப்படி போய்க்கிட்டு இருக்கு?" என்றார்.

"அதைப் பத்திப் பேசத்தான் இங்கே வந்தேன் சார்" என்றார் அன்புராஜ். "ஏன்? விமலிடம் சொல்லிருக்கலாமே. நீங்க ஏன் சிரமப்படுறீங்க?" என்றார் தனுஷ்கோடி. "இல்லை சார். இது உங்க கிட்டத் தான் சொல்ல வேண்டிய அளவுக்கு ரொம்ப முக்கியமானது. அதான் நேரிலேயே வந்தேன்" என்றார் அன்புராஜ். "சரி. சொல்லுங்க" என்று நன்றாகச் சாய்ந்து அவர் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார் தனுஷ்கோடி. ஒரு பத்து விநாடிகள் எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று நினைத்த அன்புராஜ், அதன் பின் எந்த வித தங்கு தடையுமின்றி தான் சொல்ல வந்ததைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"சார், மதி நிறுவனம் உங்களைப் போல பரம்பரை பணக்காரரால் ஆரம்பிக்கப் பட்டது இல்லை. விஸ்வேஸ்வரன் தன் கடின உழைப்பால் மட்டுமே இந்த உயரத்துக்குக் கொண்டு வர முடியாதுங்குறது உங்களுக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும். இன்னைக்கு கம்பெனியோட மொத்த சொத்து 150 கோடின்னா, அதன் பேரில் இருக்குற கடனும் 145 கோடி இருக்கும். ஆக விஸ்வேஸ்வரனோட சொத்து எவ்வளவுன்னு பார்த்தா அது 5 கோடி தான் இருக்கும்." என்று முதல் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தார் அன்புராஜ். தனுஷ்கோடி இதை சத்தியமாய்

எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவர் முகத்தில் ஒரு விநாடி தெரிந்தது. பின்னர் சுதாரித்துக் கொண்ட அவர், "சரி. தொழில்னு இருந்தா கடனும் இருக்கத் தான் செய்யும். மேலே சொல்லுங்க" என்றார்.

அந்த 150 கோடி ரூபாய் சொத்துல ஒரு 10 கோடி கம்பெனிக்கு பணம் தர்ற வாடிக்கையாளருங்க. அவங்க இப்போ பணம் கொடுக்கலன்னாலே கம்பெனி 5 கோடி ரூபாய்க்கு திவாலாகுற நிலைமைல இருக்கு. இப்போ விஸ்வேஸ்வரன் இறந்ததால பேங்கு உட்பட எல்லா கடன் காரங்களும் இப்பவே கடன் தொகையைத் திருப்பித் தரச் சொல்லி கேக்குறாங்க. கம்பெனிக்குத் தர வேண்டிய வாடிக்கையாளருங்க, இனி கம்பெனி ஒழுங்கா சரக்கு சப்ளை செய்யுமா? ங்குற சந்தேகத்துல பணத்தைத் தருவதுல லேட் பண்ணுறாங்க. அதனால இன்னைக்குத் தேதிக்கு மதி கம்பெனி பொருளாதாரச் சிக்கல்ல தள்ளாடுது." என்ற படி தனுஷ்கோடியின் கண்ணுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தார் அன்புராஜ்.

(பரவும்)

தனுஷ்கோடி யோசனையில் ஆழ்ந்தார். ஆழம் பார்க்காமல் காலை விட்டு விட்டோமோ என்று யோசித்தார். அன்புராஜை மீண்டும் பார்த்தார். அவர் முகத்திலிருந்து அவர் பொய் சொல்வதாய்த் தெரியவில்லை தனுஷ்கோடிக்கு. ச்சே! வெறும் ஐந்து கோடிக்கு என் மகனைக் கல்யாணம் செய்து கொடுப்பதாவது? என்று நினைத்துக் கொண்டார். நல்லவேளை கல்யாணம் இன்னும் நடக்கவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டார். தனுஷ்கோடி இயல்பில் அத்தனை கெடுதல்காரர் இல்லை. அவரைப் பொருத்தவரையில் சொத்து வரவேண்டும். பணம் சேர வேண்டும். அவ்வளவு தான். அது கல்யாணம் மூலம் வந்தாலும் ரொம்ப சந்தோசம் என்று தான் நினைத்திருந்தார். இப்போது அந்த ஆசையில் மண் விழுவதை அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

சரி மேலும் சொல்லுங்க என்பது போல் பார்த்தார் தனுஷ்கோடி. "எது எப்படியிருந்தாலும் இந்த பேங்க்காரங்களுக்கு முதல்ல பதில் சொல்லியே ஆகணும் போல சார். மத்த கடன்காரங்கள கூட கம்பெனி ஓடிக்கிட்டு இருந்தா கொஞ்சம் சமாளிக்கலாம். இப்போ மாலதியையும் மதியையும் நம்பி கடன் தர்றதா இல்லை வங்கி." என்ற போது குறுக்கிட்டார் தனுஷ்கோடி. "ஏன்? விமலை நம்பித் தரலாமே?" என்றார். "அதைத் தான் சொல்ல வந்தேன் சார். முதல்ல மதியும் மாலதியும் அவங்களுக்கு பங்கா வந்த சொத்து மொத்தத்தையும் விமல் பேருக்கு மாத்திக் கொடுத்தா வேணும்னா பேங்க் விமலை நம்பி கடன் கொடுக்கும். ஏன்னா கம்பெனி இப்பவும் ஒரு புரோப்ரைட்டர் கம்பெனியாத் தான் இருக்குது. அதனால இப்போ முதலாளி யாருன்னு பேங்கல தெளிவா கேக்குறாங்க. அதனால தான் உங்களத் தேடி வந்தேன்" என்றார் அன்புராஜ்.

"சரி இப்ப என்ன செய்யலாம்னு நீங்க நினைக்கிறீங்க?" என்றார் தனுஷ்கோடி. இதோ இந்தத் தருணத்தைத் தானே எதிர்பார்த்திருந்தார் அன்புராஜ். "இது எதுவுமே நடக்காம கம்பெனி ஸ்மூத்தா ஓடணும்னா அது நீங்க நினைச்சா நடக்கும்" என்றவர் தொடர்ந்து, "நீங்க ஒரு ஜாமீன் கையெழுத்து போட்டா போதும். பேங்க் வாய மூடிக் கொள்ளும்." என்றார். "என்னது? நான் ஜாமீன் கையெழுத்து போட்றதா? அது கனவுல கூட நடக்காது. நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா மதி கம்பெனிக்காக என் சொத்துல இருந்து பணம் கேப்பீங்க போல" என்றார் தனுஷ்கோடி முகமெல்லாம் சிவந்து. ஆஹா! நினைத்து வந்தது போலவே நடக்குதே என்று மனதுக்குள் குதியாட்டம் போட்டார் அன்புராஜ்.

வாயில் அன்பொழுக தனுஷ்கோடியிடம் பேரம் பேச ஆரம்பித்தார் அன்புராஜ். "சார், நான் மட்டும் நீங்களா இருந்தா என்ன செய்வேன் தெரியுமா?" என்று லாவகமாகக் கொக்கியைப் போட்டார் அன்புராஜ். அதில் விழுந்த தனுஷ்கோடி "சொல்லுங்க" என்றார் ஆவலுடன். "சரி சார். சொல்றேன். ஒன்னு மதி மட்டுமா? அல்லது மதியும் மதியுமா? என்ற கேள்விக்கு விடை சொல்லுங்க. என்ன செய்றதுன்னு சொல்றேன்" என்றார் நேரடியாக. தனுஷ்கோடி குழப்பத்துடன் "மதியும் மதியுமா? புரியலையே" என்றார். "சார் நான் முதல்ல சொன்னது மதிங்கிற பொண்ணு. இரண்டாவது சொன்னது மதிங்கிற கம்பெனி. உங்களுக்கு பொண்ணு மட்டும் போதுமா? அல்லது பொண்ணும் கம்பெனியுமான்னு கேட்டேன்." என்று விளக்கினார் அன்புராஜ். "ரெண்டுக்குமே பதில் சொல்லுங்க. நானே தேர்ந்தெடுக்கின்றேன்" என்று புத்திசாலித்தனமாய் பதில் சொன்னார் தனுஷ்கோடி.

"பொண்ணு மட்டும் போதும்னா ஜாமீன் கையெழுத்துப் போட்ருவேன் சார்" என்றார் அன்புராஜ் குத்தலாக.

"பொண்ணும் கம்பெனியும்னா?" என்றார் தனுஷ்கோடி மித மிஞ்சிய ஆவலுடன். "அதுக்கு என்ன செய்யணும்னா, சொத்து முழுதையும் விமல் பேர்ல எழுதி வாங்கிக்கிட்டு நீங்க உங்க மகனுக்கு ஜாமீன் கையெழுத்து போட்டா நடக்கும்" என்றார் அன்புராஜ். "சொத்து விமல் பேர்ல வந்தாலும் நான் ஏன் ஜாமீன் கையெழுத்து போடனும்?" என்றார் தனுஷ்கோடி.

"இப்போ தான் படிச்சிட்டு வந்த விமலை நம்பி அவ்வளவு கடனை வங்கி கொடுக்காது சார். கூடுதல் அடகும் கேட்கும்" என்றார் அன்புராஜ்.

இப்போது குழம்பிப் போயிருந்தார் தனுஷ்கோடி. எப்படிப் பார்த்தாலும் ஜாமீன் கையெழுத்து போடணுமோ என்று நினைத்துக் கொண்டார். அப்போது தான் தன் தூண்டிலில் ஐயா சிக்கிக் கொண்டார் என்று நினைத்துக் கொண்ட அன்புராஜ், "சார் ஜாமீன் கையெழுத்து போடாமலே, மதி கம்பெனி எந்தக் கடனும் இல்லாம உங்க கைக்கு வர்ற வழி சொல்லவா?" என்றார். அவ்வளவு தான் முகத்தில் சந்தோசம் மீண்டு வர "அத முதல்லயே சொல்லிருக்கலாமே அன்புராஜ்" என்றார் ஆர்வத்துடன் தனுஷ்கோடி. "இல்ல சார் இதுக்கு ராஜ தந்திரம் செய்தாத் தான் நடக்கும். இது கொஞ்சம் ரிமோட்டான சிச்சுவேசன் அதான் சொல்லல"என்றார் வம்புராஜான அன்புராஜ். "சொல்லுங்க யோசிப்போம்" என்றார் தனுஷ்கோடி.

உள்ளத்தில் விஷத்துடனும், வார்த்தைகளில் இனிப்புடனும் சொல்ல ஆரம்பித்தார் அன்புராஜ். "இந்த வழியில் மதியும் மதியும் உங்களுக்குக் கிடைக்காது சார். இரண்டாவது மதியான கம்பெனி மட்டும் தான் உங்களுக்குக் கிடைக்கும். நான் சொல்ற படி செய்யணும்னா விமல்-மதி கல்யாணம் நடக்கக் கூடாது. இரண்டு பேரும் பிரியணும். அப்போ மாலதியாலோ மதியாலோ கம்பெனிய நடத்த முடியாத சூழ்நிலை உருவாகும். வேற வழியில்லாம வங்கியும் கடன்காரங்களும் நெருக்க ஆரம்பிப்பாங்க. கம்பெனிய விற்க வேண்டிய சூழ்நிலை வரும். அப்போ 150 கோடி பெருமானமுள்ள மொத்த சொத்தையும் சல்லிசா 100 கோடிக்கு நீங்க சந்தையிலேயே வாங்கிக்கலாம்! உங்க மகனுக்கு கம்பெனியையே பரிசாவும் தரலாம்." என்றார். "இது சாத்தியமா? எதுக்கு 100 கோடி செலவளிச்சு நான் கம்பெனிய வாங்கணும்? மீதி 45 கோடி கடன்காரங்கள எப்படி சமாளிக்கிறது?" என்றார் தனுஷ்கோடி. "இது போல ஒரு அதிர்ஷ்டம் உங்களுக்குக் கிடைக்காது சார். எல்லா கடன்காரங்க கிட்டயும் பேசி சம்மதிக்க வைக்க நானாச்சு. எல்லாம் கம்பெனி நொடிச்சுப் போச்சு. உனக்கு வர்ற தொகையை வாங்கிட்டுப் போ. இல்லாட்டி இதுவும் கிடைக்காதுன்னு சொன்னா சரின்னு சொல்வானுங்க. ஏற்கனவே இப்போ விமல் கம்பெனி நடத்துற வித்தை கத்துக்கிட்டார். எப்படியும் ஒரு கம்பெனி அவருக்கு வச்சிக் கொடுக்கப் போறீங்க தானே? ஓடுற கம்பெனியே கிடைக்குதுன்னா அது எளிது தானே?" என்று தூபம் போட்டார் அன்புராஜ். "அதுவும் போக உங்களப் போல ஸ்டேட்டஸ் உள்ளவங்களுக்கு சரியா இனி மதியால இருக்க முடியுமான்னு நினைச்சுப் பாருங்க. உங்க விமலோட மதிப்பு வெறும் ஐந்து கோடி தானா?" என்று விலை பேசினார் அன்புராஜ். "இப்படிச் சொன்னதும் தனுஷ்கோடிக்கு உறைத்தது. "சரி வேற யாராவது ஏலத்துல கூடுதல் தொகைக்குக் கேட்டா?" என்றார் சந்தேகத்துடன். "அங்கே தான் சார் நான் உங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்றேன்னு சொல்றேன். எனக்கு நீங்க கொடுக்கப் போற நூறு கோடியில 2% கமிசன் மட்டும் கொடுங்க. மதி கம்பெனிய விமல் கம்பெனியா மாத்திரலாம்" என்றார் தானும் ஒரு கோடீஸ்வரனாகிவிடலாம் என்ற ஆவலுடன் அன்புராஜ்.

இதை விட நல்ல யோசனை இருக்க முடியாது தான் என்று தன் மகன் ஆசை, காதல், வாழ்க்கை என்ற அனைத்தையும் விற்கத் துணிந்தார் தனுஷ்கோடி.

(பரவும்)

பாகம் - 31

விஸ்வேஸ்வரனின் பங்களா. வரவேற்பறையில் அன்புராஜ் அமர்ந்திருந்தார். "சொல்லுங்க அன்புராஜ்" என்ற படி துவண்ட கொடியாய் வந்த மாலதியைப் பார்த்ததும் பவ்யமாய் எழுந்து நின்றார். "உட்காருங்க" என்ற படி அமர்ந்த மாலதியின் எதிரில் உட்கார்ந்தார் அன்புராஜ். மதியும் மாலதியின் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள். முகத்தில் அளவிட முடியாத கவலை குடி கொண்டிருந்தது அன்புராஜ் முகத்தில். "உங்கள நினைச்சா எனக்கு ரொம்பப் பாவமா இருக்கும்மா. ஐயா இப்படி நம்மையெல்லாம் விட்டுட்டு போவார்னு நான் கனவுல கூட நினைக்கல." என்றார் வாஞ்சையுடன். "எல்லாம் எங்க தலைவிதி." என்று நொந்து கொண்டார் மாலதி. கொஞ்ச நேரம் அமைதியில் கழிந்தது. மௌனத்தைக் கலைத்த அன்புராஜ் தான் வந்த வேலையை ஆரம்பித்தார். "அம்மா, இன்னைக்கு கம்பெனி இருக்குற நிலவரத்தை உங்க கிட்ட சொல்ற பொறுப்பு எனக்கு இருக்கு. அதைச் சொல்லத் தான் அவசரமா உங்களப் பாக்க வந்தேன்." என்றார். "ஏன்? மாப்பிள்ள கிட்ட சொல்ல வேண்டியது தான?" என்றார் மாலதி. மாப்பிள்ளையாம் மாப்பிள்ளை என்று மனதுக்குள் கருவிக் கொண்ட அன்புராஜ், "ஜிஎம் சார்கிட்ட சொல்றத விட உங்க கிட்ட சொன்னா பொருத்தமா இருக்கும்னு தான் உங்க கிட்ட சொல்ல வந்தேன்" என்றார். மௌனமாகத் தலையசைத்த மாலதி தொடருங்கள் என்று அதன் மூலமே சைகை காட்டினார்.

"ஐயா சிங்கம் மாதிரி மொத்த கம்பெனியையும் கைக்குள்ள வச்சிருந்தாரு. அவரு செய்ற ஒவ்வொரு முடிவும் பார்க்கவே ஆச்சரியமா இருக்கும். எதுக்குன்னே தெரியாம இருக்கும். ஆனா பின்னால அவர் நினைச்சதை விட பல மடங்கு பலன் கொடுக்கும் பாருங்க. அப்போ தான் நமக்கே புரியும். அட! எவ்வளவு முன்னெச்சரிக்கையா ஐயா இருந்திருக்காங்கன்னு" என்று விஸ்வேஸ்வரன் புகழ் பாடிவிட்டு, "போன வருசம் நாம வாங்கின வெளிநாட்டு மிசினுக்கும், பொண்ணு கல்யாணத்துக்கும் கொஞ்சம் கடன் வாங்கினாரு ஐயா. அது அவர் இருந்தார்னா தூசி கூட கிடையாது. ஆனா திடீர்னு போய்ட்டாருல்ல அதான் இப்படி ஆயிருச்சி." என்றார் அன்புராஜ். "ஏன்? என்ன ஆச்சு?" என்றார் மாலதி.

"அதை ஏன் கேக்குறீங்க அம்மா? அய்யா காலத்துல வாயைப் பொத்திக்கிட்டு சரக்கு வாங்கின பசங்களெல்லாம் இப்போ பணம் தரமாட்டேன்னு சொல்றானுங்க. கடன் கொடுத்தவனுங்க எல்லாம் ஏதோ கம்பெனியே நொடிச்சுப் போன மாதிரி உடனே கடன அடைக்கச் சொல்லுன்னு நெருக்குறாங்க. அதனால இப்போதைக்கு கம்பெனி உண்மையில் சொல்லப் போனா தள்ளாடுதும்மா. நம்ம கம்பெனியோட மொத்த சொத்தோட மதிப்பு 150 கோடி. நாம் கொடுக்க வேண்டியது ஆனா 145 கோடி தான். ஆனா இப்போ வர வேண்டிய ரூபா வராததுனாலயும், பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டி நெருக்குறதுன்னால உடனே ஒரு பேச்சுக்கு சொத்தை அவ்வளவையும் விக்கப் போறோம்னா 100 கோடிக்கு மேல தேறாதும்மா." என்று அதிர்ச்சி வெடிகளை வீசினார் அன்புராஜ்.

மாலதியால் நம்பவே முடியவில்லை. மதியாலும் தான். அதிர்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தனர். "என்ன சொல்றீங்க அன்புராஜ்? நம்ம கம்பெனியோட மதிப்பு 100 கோடி தானா? இப்போ கம்பெனிய விக்க வேண்டிய அவசரம் அவசியம் எதுக்கு வந்தது?" என்றார் மாலதி பதட்டத்துடன். "விக்கனும்னு நான் சொல்லலம்மா. ஆனா பேங்க்காரங்க ஐயாவை நம்பியும் சொத்தை அடகு வைத்தும் கொடுத்த கடனுக்கு இப்போ உங்க ரெண்டு பேர் பெயருக்கும் மாறின சொத்தை அடகு வைக்கணும்னு சொல்றாங்க. அது மட்டும் போதாதாம். மேலும் கூடுதல் அடகு வைக்கணும்னு கேட்குறாங்க. மத்த கடன்காரங்களைக் கூட சமாளிக்கலாம் கம்பெனி ஒழுங்கா ஓடினா. விஸ்வேஸ்வரனை நம்பித் தரலாம் எத்தனை கோடி வேணும்னாலும். ஆனா இப்போ யார் நிர்வாகத்தில் ஓடுது கம்பெனி? அவருக்கும் மாலதி & மதிக்கும் என்ன உறவு? அப்படியே உறவுன்னாலும் அவரை நம்பி எங்களால் இந்த அடகை மட்டும் வைத்து தரமுடியாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. அவங்க கடனே 80 கோடி ரூபா இருக்கும். இதுக்கு நாம் தீர்வு காணலன்னா, அடுத்த வாரமே வங்கி நோட்டீஸ் வரப்போகுது நமக்கு" என்றார் அன்புராஜ்.

"சரி. இதுக்கு தீர்வு என்ன செய்யலாம்னு சொல்லுங்க" என்றார் உள்ளூர பயத்துடனும் நடுக்கத்துடனும் மாலதி. "பயப்படவே தேவையில்லம்மா. நம்ம விமல் ஐயாவோட அப்பா ஒரு ஜாமீன் கையெழுத்து மட்டும் போட்டா போதும், எல்லாம் சரியாப் போகும். வங்கி கேட்குற கூடுதல் அடகா அதைக் கொடுக்கலாம். விமல் ஐயா நிர்வாகம் நடத்துறதுக்கும் வங்கிக்கு பிரச்னை இருக்காது. மகனுக்காக அப்பா ஜாமீன் போட்ருக்காருன்னு ஏத்துக்கிடும்" என்றார் அன்புராஜ்.

"அவ்ளோ தானே? நாளைக்கே மாமாகிட்ட நான் கையெழுத்து வாங்கித் தர்றேன்" என்றாள் இதுவரை மௌனமாக இருந்த மதி உற்சாகத்துடன்.

உங்களையும் என்னையும் போலவே விதியும் அவளைப் பார்த்து சிரித்தது.

(பரவும்)

பாகம் - 32

அடுத்த நாள் காலை. தன் மெல்லிய விரல்களால் செல்பேசி எண்களுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் மதி. ஒத்தடம் கூட வலித்ததோ என்னவோ? விமலின் செல்பேசி சிணுங்கியது. மதியின் எண்ணைத் திரையில் பார்த்ததும் மதி மயங்கினான் விமல். "ஹாய்! என்ன இது புதுசா இருக்கு! என்னைக்கும் அவுட் கோயிங்ல தான் உன் நம்பர் இருக்கும். இன்னைக்கு என்ன இன் கமிங்க்ல வருது!" என்றான் ஆச்சரியத்துடன். இந்த செல்போன் விசயத்தில் எப்போதும் பெண்கள் மிளகாய் அரைப்பது ஆண்கள் தலையில் தானே! சரி அவர்கள் என்ன பேசினார்கள் என்று கொஞ்சம் ஒட்டுக் கேட்போம்.

"நான் இன்னைக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் குடுக்கப் போறேன்!" என்று ஆரம்பித்தாள் மதி. "என்ன? இன்னைக்கு உன் பிறந்த நாளோ என் பிறந்த நாளோ கூட இல்லையே" என்றான் விமல். "இன்னைக்கு நான் உன் வீட்டுக்கு வர்றேன்" என்றாள் உண்மையான சந்தோசத்தோடு. அவளுக்கு கையெழுத்து வாங்குவதை விட விமல் வீட்டுக்குப் போகின்றோம் என்பது தான் மனதில் நின்றது! இதைச் சாக்கிட்டு அங்கே போகலாம் என்றே நினைத்தாள். "அப்படியா?! ஆச்சரியமா இருக்கே! இரு அப்பா, அம்மா கிட்ட கேட்டு சொல்றேன்" என்ற விமலைப் பொய்க் கோபத்துடன் "ஆமா, இதுக்குக் கூட அப்பாவைக் கேக்கணுமாக்கும்? அப்புறம் இன்னும் என்னென்னதுக்கெல்லாம் கேப்பியோ?" என்று சலித்துக் கொண்டாள். "நான் வந்து பேசிக்கிறேன் எல்லாம்" என்ற படி அணைத்து விட்டாள் செல்பேசியை.

"இவள் எதற்காக வருகின்றாள்?" என்று நினைத்தான் விமல். ஒரு புறம் சந்தோசம் இருந்தாலும் மறுபுறம் சந்தேகமும் இருந்தது. அன்புராஜ் சொத்து சம்பந்தப்பட்ட எந்தப் பிரச்னையையும் இவன் காதுக்கே கொண்டு வராமல் சாமர்த்தியமாக மறைத்திருந்தார்.

அழகேசன் வெளியே காரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான். கிட்டத்தட்ட மணப்பெண்ணைப் போல் ஆடம்பரமாக உடை உடுத்தி வெளியே வந்தாள் மதி. அவளது காரில் ஸ்டைலாக ஏறி அமர்ந்து வண்டியைக் கிளப்பினாள். வெளியில் இருந்து விமல் காட்டி இருக்கின்றான் வீட்டை. உள்ளே முதன்முதலில் வரும் போது வலது கால் எடுத்து வைத்து ஆரத்தி எடுத்து சம்பிரதாயப்படி தான் அழைத்து வர வேண்டும் என்பது சரஸ்வதியின் விருப்பம்.

இதோ இப்போது கடைக்குச் சென்று தனுஷ்கோடியைப் பார்ப்பதா அல்லது வீட்டிலா என்று நினைத்தாள். வீட்டில் பார்ப்பது தான் நல்லது என்று முடிவெடுத்தாள். அப்போது தானே விமலும் இருப்பான். காலை தனுஷ்கோடி கடைக்குக் கிளம்பும் முன் பிடித்து விட வேண்டும் என்று காரை விரட்டினாள்.

தனுஷ்கோடியின் பங்களாவுக்குள் சென்றது கார். விறுவிறுவென்று உள்ளே சென்றாள் மதி. அவசரத்தில் வலது காலும் பார்க்க வில்லை! ஆரத்தியும் இல்லை. சாதாரண மதியாகவே நுழைந்தாள்.

வரவேற்பறை இவர்கள் வீட்டு அளவுக்கு பெரியதாக இல்லை தான். ஆனால் அழகாக இருந்தது. ஆங்காங்கே ஓவியங்கள் தொங்க விடப்பட்டு இருந்தது. நடுநாயகமாக ஒரு பெரிய டீபாயும், அதைச் சுற்றி 20 பேர் வரை அமரும் படியான ஐந்து சோபாக்களும் கொண்டு மிதமான விளக்கொளியில் இருந்தது தனுஷ்கோடியின் பங்களாவின் வரவேற்பறை. உள்ளே நுழைந்ததும் யாரோ ஒரு வேலைக்காரர் தான் கண்ணில் பட்டார். யார் வேண்டும் உங்களுக்கு என்று கேட்டார். அவளின் ஆடம்பரமான உடையைப் பார்த்ததும் ஏதோ பெரிய இடம் என்று தெரிந்தது. விஸ்வேஸ்வரன் போல் தனுஷ்கோடி வேலைக்காரர்களை மதிப்பவர் இல்லை. அதனால் இவள் விமலின் வருங்கால மனைவி என்று அந்த வேலைக்காரருக்குத் தெரியவில்லை.

அப்போது தான் அந்தப் பக்கமாக வந்த கமல், ஆச்சரியத்துடன், "அப்பா! இங்கே பாருங்க! யார் வந்திருக்காங்கன்னு" என்றான். வெளியே வந்த தனுஷ்கோடி முகத்தில் ஆச்சரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார். ஏற்கனவே வருவாள் என்று எதிர்பார்த்தது தான்! ஆனால் இத்தனை சீக்கிரம் அதுவும் இத்தனை ஆடம்பரமாக வருவாள் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. "அடடே! வாம்மா வா! சரஸ்வதி இங்கே பாரேன். உன் மருமக வந்திருக்கா! வர்றேன்னு சொல்லிருந்தா அமர்க்களப்படுத்தி இருக்கலாமே" என்றார் சிரிப்புடன். அப்படியே "விமல், இங்கே வாடா" என்றும் அழைத்தார் மகனை.

சரஸ்வதி, தனுஷ்கோடி, கமல், விமல், மதி அனைவரும் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தனர். பேச்சை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று நினைத்தாள் மதி.

(பரவும்)

"மாமா. அப்பா இறந்ததில் இருந்து மனசுக்கே ரொம்ப சங்கடமா இருக்கு." என்று ஆரம்பித்தாள் மதி. "எங்களுக்கும் தாம்மா. எதிர்பார்க்கவே இல்ல. இப்படி நடக்கும்னு" என்றார் தனுஷ்கோடி. "நல்லவேளையா விமலைக் கை காம்பிச்சிட்டு போய்ட்டார். இல்லாட்டி போனா ரொம்பத் தான் கஷ்டப்பட்டிருப்போம்" என்றாள். "அதுக்கென்னம்மா, நாங்க எதுக்கு இருக்கோம்?" என்றார் அவர். "அம்மா கவலையில் இருந்து மீண்டுட்டாங்களா?" என்றார் உதட்டில் பாசத்துடன். "இல்லை மாமா. அவங்க தான் பாவம். அவங்களைப் பொருத்தவரை உலகமே அப்பா தான். அவரே போனதும் ரொம்பத் தான் துவண்டிட்டாங்க." என்றாள் தயக்கத்துடன்.

"அப்புறம்? சொல்லும்மா" என்று தூண்டினார் தனுஷ்கோடி. "நான் இங்கே திடீர்னு வந்தது உங்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியமாவும் அதிர்ச்சியாவும் இருக்கு. அப்படித்தானே?" என்றாள். "நிச்சயமா! சொல்லாமக் கொள்ளாம திடீர்னு வந்து நின்னதும் ஆச்சரியமாத் தான் இருக்கு." என்றார் தனுஷ்கோடி சந்தேக ரேகை முகத்தில் ஓட. "நேற்று அன்புராஜ் அங்கிள் எங்க வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். அவர் சில விஷயங்கள் சொன்னார் அதைச் சொல்லிட்டு அப்படியே விமலையும் பார்த்துட்டுப் போலாம்னு தான் வந்தேன் மாமா" என்றாள் மதி.

"அன்புராஜ்னா உங்க மேனேஜரா?" என்ற படி விமலையும் ஒரு பார்வை தெரியாதது மாதிரி பார்த்தார் தனுஷ்கோடி. விமலும் கண்ணாலேயே ஆமோதித்தான். அவனுக்கும் ஆச்சரியம். தன்னிடம் கூட சொல்லாமல் இந்த அன்புராஜ் எப்படி மதியைப் பார்த்தார் என்று. பாவம், அவன் தந்தையையும் அவர் பார்த்தது அறிந்திருந்தால் நொந்து போயிருப்பான் தானொரு பொம்மையாய் ஆட்டப் படுவதை நினைத்து!

"என்ன சொன்னாருன்னு சொல்லும்மா" என்றார் தனுஷ்கோடி. "அதாவது அப்பா இறந்ததால, அவர் பெயரில் இருந்த சொத்து எங்க பேருக்கு வந்திருச்சாம். அதனால கம்பெனி பேங்க்காரங்க இப்போ எங்களைக் கையெழுத்துப் போடச் சொல்றாங்களாம். அதுவும் போக இப்போ விமல் தான் நிர்வாகம் பாக்குறதால அவர் சைடும் யாராவது ஜாமீன் கையெழுத்துப் போடணுமாம். அது நம்ம மாமாவா இருந்தா ரொம்ப நல்லதுன்னு சொன்னார். அதான் வந்தேன் மாமா" என்றாள் தேவையான தகவலை மட்டும் சொன்ன படி. அதுக்கு வேற யாராவது இளிச்சவாயன் இருப்பான் என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்ட தனுஷ்கோடி அவளையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்புறம் தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தார். அந்த வார்த்தைகளை இல்லையில்லை மதியின் வாழ்க்கை நடைமுறையையே மாற்றி அமைக்கப் போகும் விதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் மதி மட்டுமல்ல விமலும் தலையில் கை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து விட்டான்!

முதலில் சிரித்துக் கொண்டே ஆரம்பித்த அவரின் பேச்சு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கடுமையடைந்து கொண்டே வந்தது! "அம்மா! நீ சொல்றதைக் கேட்டு சிரிப்புத் தான் வருது எனக்கு. எனக்கு முதல்ல கடன் வாங்குறதே புடிக்காது. கேட்டுப் பாரு கமல்கிட்ட. எங்க நகைக் கடைக்குக் கூட கடன் கிடையாது. எங்களுக்குக் கடன் கொடுத்துத் தான் பழக்கம். வாங்கிப் பழக்கமே கிடையாது. இதோ உட்கார்ந்து இருக்கானே கமல். அவன் மனைவி, அதான் எங்க மருமக கேட்டாலே நான் ஜாமீன் கையெழுத்து போட மாட்டேன். அப்படி இருக்குறப்ப எந்த முகத்தை வச்சிக்கிட்டு நீ எங்கிட்ட ஜாமீன் கையெழுத்து கிடைக்கும்னு எதிர்பார்க்குற?" என்றார் எரிச்சலாய்!

"அப்பா!" என்று இடைமறித்த விமலை நோக்கி "நிறுத்துடா விமல். நல்ல வேளை கல்யாணம் நடக்கலன்னு நினைச்சு சந்தோசப் பட்டுக்கிட்டு இருக்கேன் நான். அன்னைக்கு நிச்சயதார்த்தத்துக்கு இவ அப்பன் ஆடும் போதே நினைச்சேன். என்னடா இப்படி அற்பனுக்கு வாழ்வு வந்தா அர்த்த ராத்திரியில குடை புடிக்கிற மாதிரி ஆடுறானேன்னு, அது

சரியாத் தான் இருக்கு. ஒய்யாரக் கொண்டையாம் தாழம்பூவாம் உள்ளே இருக்குறது ஈறும் பேனுமாம்னு சொன்ன மாதிரி வெளியே பெரிய கம்பெனின்னு பேரு. உள்ள பூரா கட்ட முடியாத படி கடன். எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைச்சியா. நீ போய் என்ன தான் நிர்வாகம் பாக்குறேன்னு தெரியல. இன்னைக்குத் தேதிக்கு மதி கம்பெனி மஞ்ச நோட்டீசு கொடுக்குற நிலமைல இருக்கு. இதுல நான் போய் ஜாமீன் கையெழுத்து போட வேண்டியது தான் பாக்கி" என்றார் கோபமாய் சத்தத்துடன்.

பேச்சு தடம் மாறிப் போவதுடன் மித மிஞ்சிய வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது மதிக்கு. இது வரை இவளை யாரும் இப்படிப் பேசியதில்லை. தன் அப்பாவை ஒருமையில் பேசியதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. கண்களில் தன்னிச்சையாய் கண்ணீர் ஓடியது. தான் இங்கு வந்ததே தவறோ என்று நினைத்தாள் முதன்முறையாய். கண்ணீரின் ஊடே விமல் பல பிம்பங்களாய்த் தெரிந்தான். விமல் ஆறுதல் சொல்வது போல் எழுந்தான் சோபாவில் இருந்து. அவனைக் கையமர்த்திய தனுஷ்கோடி, "உட்கார்டா பேசாம. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்" என்றார்.

"என்னென்ன வார்த்தையெல்லாம் பேசீட்டிங்க மாமா. யாரோ உங்களுக்குத் தப்பா சொல்லிருக்காங்க. எங்க அப்பா அப்படி எல்லாம் கிடையாது. எங்க சொத்து பூரா விமலுக்குத் தானே மாமா" என்றாள் கெஞ்சியபடி மதி. "ஆமா. சொத்து. பெரிய சொத்து. எல்லாம் சொத்தை. வெளிய பார்க்க நல்ல விளாம்பழமாத் தான் தெரிஞ்சது. உள்ளே பார்க்கும் போது தானே புழு அரிச்சுப் போனதுன்னு தெரிஞ்சது. நல்ல வேளை இப்பயாவது எனக்குத் தெரிஞ்சது. எனக்குத் தெரிஞ்சவன் பூரா வாய்க்குள்ளே நமட்டுச் சிரிப்பு சிரிப்பான் உன்னை விமலுக்குக் கலியாணம் செஞ்சு வச்சா. இங்க பாரு நான் ஒரு தடவை தான் சொல்லுவேன். இனிமே விமல் உங்க கம்பெனிக்கு வர மாட்டான். உங்களுக்கு நிச்சயம்னு ஒன்னு நடந்ததுன்றதே மறந்திருங்க. தெரிஞ்சதா? டேய் விமல். உனக்கும் தான் சொல்றேன். இப்போ சொடக்கு போட்டா கூட உன்னைக் கட்டிக்க ஆயிரம் பேரு வரிசையில நிப்பா. அவ்ளோ தான் சொல்லுவேன்." என்றார்.

சரஸ்வதிக்கு மனது தாங்கவில்லை. முதலில் இந்தத் திருமணம் வேண்டாம் என்று சொன்னவளும் அவள் தான். ஆனால் இப்போது? "என்னங்க, நிச்சயமும் முடிஞ்சது, நம்ம மகனுக்கும் பிடிச்சிப் போச்சு பொண்ணை. பேசாம ஜாமீன் கையெழுத்து போடாட்டாக் கூட கல்யாணத்த நிறுத்த வேணாங்க" என்றாள் சுரத்தின்றி. "ஆமா, பிச்சைக் காரியக் கல்யாணம் முடிக்கத் தான் இவனைப் பெத்தோமாக்கும்" என்றார் சுடுசொல்லாய் தனுஷ்கோடி. விமல் ஏதேனும் உதவிக்கு வருவான் என்று நினைத்தாள் எதிர்பார்த்தாள் மதி. அவனோ தலை குனிந்த படி அப்பாவின் பேச்சைத் தட்ட முடியாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். அப்பாவை எதிர்த்தால் அவ்வளவு தான் என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்த நல்ல பையனாக இருந்தான்.

"அப்போ என்ன தான் முடிவு" என்றாள் மதி. "முடிவு என்ன முடிவு? சீக்கிரம் விமலோட கல்யாணப் பத்திரிகை அனுப்பி வைக்கிறேன். தயவு செஞ்சு வந்துராதீங்க நீயும் உங்கம்மாவும்" என்றார் தனுஷ்கோடி.

மதிக்கு இப்போது கண்ணீர் உறைந்திருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தாள். விமல் என்ற ஒருவன் இனி நமக்குக் கிடைக்கமாட்டான் என்ற நினைவே சுட்டெரித்தது. எத்தனை ஆசையுடன் வந்தாள் இங்கே? அவ்வளவும் தவிடு பொடியாகி விட்டதே? இனியும் இவர்களைக் கெஞ்சிப் பிரயோசனமில்லை என்று தெரிந்து விட்டது. மேலும் அவமானப் பட அவள் விரும்பவில்லை. மெல்ல எழுந்தாள் இருக்கையிலிருந்து. திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை யாரையும். வெளியேறும் போது "சனியன் உன்னை விட்டதுன்னு நினைச்சிக்கோடா விமல்" என்ற தனுஷ்கோடியின் குரல் மட்டும் காதில் விழுந்தது.

பௌர்ணமியாய் வந்த மதி அமாவசையாய் திரும்பினாள் வீட்டுக்கு.
(பரவும்)

பாகம் - 34

மதிக்கு இப்போது நடந்த விஷயங்களை அம்மாவிடம் எப்படிச் சொல்வது என்று பயமாக இருந்தது. பாவம் இப்போது தான் அப்பாவை இழந்த அதிர்ச்சியில் இருந்து கொஞ்சமாய் மீண்டு வருகின்றார். இந்த நிலையில் நிச்சயம் முடிந்த தன் பெண்ணுக்கு கல்யாணம் நடக்காது என்று தெரிந்தால் எவ்வளவு வருத்தப் படுவாள் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். ஆனால் சொல்லாமலும் இருக்க முடியாதே? வீட்டுக்குச் சென்றதும் ஆர்வமாய் அழைத்தார் மாலதி. வந்ததும் வராததுமாய் பேச ஆரம்பித்தாள் மதி. "அம்மா, அவருக்கு ஜாமீன் கையெழுத்து போட்றது புடிக்காதாம். அதனால முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாரு" என்று போட்டு உடைத்து விட்டாள். "அது சரி தாம்மா. நடமுறையில நம்ம கேட்டது தான் தப்பு. கல்யாணம் முடியாம இருக்கும் போதே சம்பந்தி வீட்டுல கேட்டது தப்புத் தான்" என்றார் மாலதி. சம்பந்தியாம் சம்பந்தி என்று நினைத்துக் கொண்டாள் மதி. "அம்மா, எந்தக் கம்பெனியில தன் மருமகனாகப் போறவனை நிர்வாகம் நடத்த வச்சிருக்காங்க? அப்போ மட்டும் இனிச்சிச்சி?" என்றாள் வெடுக்கின்று உதடுகள் துடிக்க. அவள் வீட்டுக்கு வந்ததும் அவளுக்கு அப்பாவின் பேரிலேயே கோபம் வந்தது தன் இயலாமையை நினைத்து. இந்த விமலைத் தனக்குக் காட்டாமலே இருந்திருக்கலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். மேலே எதுவும் சொல்லாமல் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்தி விட்டு பொத்தென்று கட்டிலில் விழுந்தாள். உடல் முழுதும் பாரமாய்த் தெரிந்தது. அன்று முழுதும் யோசித்தாள்.

எப்படியும் இனி இந்தக் கல்யாணம் நடக்கப் போவதில்லை என்ற நினைவில் மேலும் மேலும் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. அங்கே விமலுக்கும் அப்படித் தான். அவன் அழ வில்லையே தவிர, மதி இப்போது என்ன செய்வாளோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தான். செல்பேசியில் அழைத்துப் பார்ப்போம் என்று அழைத்தான். அவன் எண்ணைப் பார்த்ததும் எப்போதும் ஆர்வத்துடன் எடுக்கும் மதி, இப்போது மௌனமாக காதில் வைத்தாள். எதுவும் பேசவில்லை. "நீ அவசரப்பட்டுட்ட மதி. என்கிட்ட சொல்லிருந்தா நான் ஈசியா அப்பா கிட்ட கையெழுத்து வாங்கிருப்பேன். இல்லாட்டி கூட பேங்க் காரங்ககிட்ட நான் பேசியிருப்பேன். நீ எதுக்கு எங்க வீட்டுக்கு வந்த?" என்றான் நிசமான கவலையுடன். "ஆமா. நான் செஞ்சது பூராவுமே தப்புத் தான். அவ்வளவு பேசினாரே உங்கப்பா. பிச்சைக்காரின்னு அப்போ எங்கே போச்சு உன் பேச்சு? சரி இப்போ என்ன செய்யலாம்னு சொல்ற. நான் இப்பவே உங்கூட சந்திச்சிப் பேசனும் நம்ம எதிர்காலத்தப் பத்தி" என்றாள் மதி. "அய்யோ! எங்க அப்பாவுக்குத் தெரியாமலோ அல்லது எதிர்த்தோ நம்மால எதுவும் செய்ய முடியாது மதி. அத முதல்ல புரிஞ்சிக்கோ. நம்மைக் கொல்லக் கூடத் தயங்க மாட்டாரு எங்கப்பா." என்று பேசிக் கொண்டிருந்த போதே அவன் அறைக்குள் நுழைந்தார் தனுஷ்கோடி. அவனிடம் இருந்து செல்பேசியை வாங்கியவர் "ஏற்கனவே உங்கிட்ட சொல்லிருக்கேன்ல. இனிமே என் மவன் கூட பேசினேன்னு தெரிஞ்சதுன்னாக் கூட எனக்குக் கோவம் வந்திரும். அப்புறம் என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது. அவ்வளவு தான் சொல்வேன்" என்றார் ஏதோ மதி தான் அவனை அழைத்தது போல். அது தான் விமலிடம் இருந்து கடைசியாக வந்த தொலைபேசி அழைப்பு. அவளும் அதன் பின் அழைத்ததில்லை. அதன் பிறகு அவன் தொடர்புள்ள எந்த எண்ணிலிருந்து அழைப்பு வந்தாலும் அவள் எடுக்க வில்லை.

மறுநாள் அன்புராஜ் அவசர அவசரமாய் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். வந்ததுமே "இனி விமல் ஐயா வரமாட்டாராமே" என்ற படி தான் ஆரம்பித்தார்.

(பரவும்)

மாலதியால் நம்பவே முடியவில்லை. மதியும் இதைப்பற்றிச் சொல்லவில்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டே மதியை ஏறிட்டார். மெல்ல மௌனமாக தலையாட்டி அதை ஆமோதித்த மதி, "ஆமாம்மா. இனி மேல் விமல் வர மாட்டாரு. நாம் தான் என்ன செய்றதுன்னு யோசிக்கனும்" என்றாள். "என்ன சொல்ற நீ? நான் சம்பந்திகிட்ட பேசிறேன்" என்ற படி தொலைபேசிக்காக எழுந்தவரிடம் மதி "அம்மா! நீங்க உட்காருங்க என்று அமர்த்தி விட்டு முந்தைய நாள் தனுஷ்கோடி வீட்டில் நடந்ததை ஒவ்வொன்றாய் அன்புராஜையும் வைத்துக் கொண்டே சொல்லி முடித்தாள்." கேட்டதும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்டார் மாலதி. அன்புராஜும் உடனே "நல்லவேளைம்மா. அந்த விமல் ஒன்னும் நிர்வாகத்துல பெரிய ஆளெல்லாம் இல்ல. சும்மா மார்க்கெட்டிங் மட்டும் தெரிஞ்சா போதுமா. அவன் சொல்லிக் கடை தெறந்து தான் இப்போ பணம் தரமாட்டேங்குறாங்க வாடிக்கைக்காரங்க:" என்றார் பச்சோந்தியாய்.

"இப்போ என்ன செய்றது?" என்றார் மாலதி. "அம்மா இப்போ உங்க முன்னால ஒரே வழி தான் இருக்கு. எளிதான வழி அதான்னு என் மனசுக்குப் படுது. ஆனா எப்படி சொல்றது தான்னு தெரியல" என்றார். "சும்மா சொல்லுங்க" என்றார் மாலதி. "இன்னைக்கு நம்ம கம்பெனி நிர்வாகம் இடியாப்பத்தை விட குழப்பத்துல சிக்கி இருக்கு. இப்போதைக்கு இதை நடத்துறது மேலும் மேலும் நட்டத்தைத் தான் குடுக்கும். பேசாம கை மாத்தி விட்டுறது தான் நல்லது. வந்த விலைக்கு வித்துட்டாக் கூட உங்க தனிச் சொத்தான இந்த வீடு, கொஞ்சம் நிலபுலன் எல்லாம் தப்பிச்சுக்கும்." என்றார் அன்புராஜ் கொஞ்சம் கூட பிசிறின்றி. "கடன்காரங்க நம்மள அதையும் தரச் சொல்லி கேக்க மாட்டாங்களா?" என்றாள் மதி. இதைத் தான் எதிர்பார்த்திருந்தார் அன்புராஜ். ஏற்கனவே உள்ளதும் போய்விடும் என்ற பயத்தில் இருந்தவர்களிடம் வீடும் சில சொத்தும் மிஞ்சும் என்றதும் நிம்மதி அவர்கள் முகத்தில் வந்ததையும், இனி அவர்களை விற்கச் சம்மதிக்க வைப்பது எளிது என்றும் அவருக்குத் தோன்றியது. "ஐயாவை மாதிரி விவரமானவரு யாரும் கிடையாதும்மா. அவரு தன் வீடு அப்புறம் பல்லாவரம் தோட்டம் இதெல்லாம் பேங்குல அடகு வைக்கல. அதுவே 10 கோடிக்கு மேல தேறும். இப்போ கம்பெனியில வச்சிருக்கிற அடகுக்கு கடன் காரங்க கிட்ட பேசி எவ்வளவு விக்குதோ அந்தத் தொகைக்குள்ளே கடனை ஒத்துக்குற மாதிரி முடிச்சிடலாம். எல்லாம் நம்ம ஐயா மேல பாசம் வைச்சிருக்குறவுங்க தான். நான் சொன்னா கேட்பாங்க. பேங்க் காரங்க கடனை முதல்ல அடைச்சா போதும். மத்தவங்களை சரிக்கட்டிடலாம்." என்றார்.

வெகுநேரம் யோசித்த மாலதி மதி இருவருக்கும் வேறு வழியிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. நிர்வாகத்திற்கு என்று சரியான ஆள் என்று நினைத்திருந்த விமலும் போனதால் கம்பெனியையே விற்று விடலாம் என்றும், பின்னர் பல்லாவரம் தோட்டத்தையும் விற்று வரும் பணத்தை வங்கியில் முதலீடு செய்து சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம் என்றும், வேறு ஒரு நல்ல இடத்தில் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் அன்புராஜே யோசனையும் சொன்னார். "சரி" என்று இரண்டே வார்த்தையில் சொன்னார் மாலதி.

அடுத்த ஒரு வாரத்தில் சோற்றில் மறைத்த பூசணியாய் அனைத்து விஷயங்களும் வெளியேற ஆரம்பித்தது. தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பெரிய அமளி ஏற்பட்டது. நிர்வாகம் செய்ய ஆளில்லாததால் தடியெடுத்தவன் எல்லாம் தண்டல்காரன் என்னும் நிலை ஏற்பட்டது. ஸ்டிரைக்கில் ஈடுபடத் துணிந்தனர் அனைத்து தொழிலாளர்களும். ராமு தாத்தா தான் சமாதானம் செய்து வைத்தார். இன்னும் என்னென்ன நடக்கின்றது என்று பார்ப்போம் என்றும், புதிதாக கம்பெனியை வாங்குபவர்கள் சரியில்லை என்றால் ஸ்டிரைக் செய்யலாம் என்றும் ஒரேயடியாகச் சொல்லி விட்டார்.

இந்தச் சமயத்தில் அழகேசன் மனதில் என்ன ஓடியது என்று பார்ப்போமா? அவனுக்கு மிகுந்த கவலையாய் இருந்தது உண்மை தான். விமல் மதி திருமணம் நின்றதில் உள்ளூர

சந்தோசமும் எங்கோ இருந்தது. அவன் எத்தனை தான் அதை அமுக்கியும், காற்று நிறைந்த பந்தை நீருக்குள் அழுத்தினால் மேலெழும்புவதைப் போல் அதுவும் மேலெழும்பியது.

கடைசியாய் முதலாளி சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. "டேய் அழகேசா! நான் என் வாழ்நாளிலேயே செய்யாத ஒரு தப்பைச் செய்திட்டேண்டா" என்றாரே? அது என்ன?

1. இந்த அன்புராஜை வேலைக்கு வைத்ததா?
2. அளவுக்கு மீறிக் கடன் வாங்கியதா?
3. விமல் சொன்ன படி கடைகள் வைக்கச் சம்மதம் சொன்னதா?
4. விமலுக்கு தன் மகளை நிச்சயம் செய்ததா?

இந்த நான்கில் எதுவாக இருக்கும்? எல்லாமே பெருந்தவறு தான் என்று நினைத்துக் கொண்டான்!

(பரவும்)

பாகம் - 36

மாலதி சரி என்று சொன்னதுமே அன்புராஜ் தான் நினைத்த படி அனைத்தும் நடந்து வருவதை எண்ணி மனம் பூரித்தார். நேராக தனுஷ்கோடியைச் சென்று பார்த்தார். இப்போது விமலும் அவருடனே இருந்தான். இவர்கள் ஏற்கனவே பழக்கமானவர்கள் என்று தெரிந்ததும் ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே சென்றான். "விமல், இதெல்லாம் செய்யாட்டி நாம பொழைக்கவே முடியாது தெரிஞ்சிக்கோ. இந்த மதி என்னடா மதி? நாம நினைச்சா அந்த ரதியே உனக்கு மனைவியா ஆக்கலாம். அந்த சொத்து முழுசும் நமக்கே எந்தக் கடனும் இல்லாம வரப்போகுது. நீ கேட்ட மாதிரி ஒரு பேக்டரிய, நீ டிரையினிங் எடுத்த பேக்டரியையே உன் பேரில வாங்கப் போறேன் நான்! உனக்குக் கல்யாணப் பரிசுடா" என்றார் தனுஷ்கோடி. விமல் யார்? அவர் பிள்ளை தானே? ரதி என்றதும் அவன் மதி மாறி விட்டதில் ஐயமில்லையே! அவனுக்குத் தேவை இப்போது பேக்டரி! பிசினஸ். அதுவும் வேறு ஒரு புது பெண்ணோடு வருகின்றது என்றால்? நமக்கு எங்கேயோ மச்சம் இருக்கு என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

பத்து நாட்களாக வேலை இருந்தது அன்புராஜ்க்கு. பத்திரம் தயார் செய்யவும், கடன் காரர்கள் நாற்பது பேர் இருந்தார்கள்; அவர்கள் அனைவரிடமும் சம்மதம் வாங்கவும் செய்தார். அவர்களும் சரி பணம் வந்தால் போதும் என்றே நினைத்தார்கள். அப்படி ஒரு நினைப்பை எல்லோர் மனதிலும் ஏற்படுத்தி வைத்தார் அன்புராஜ். இப்போது அவர் தோரணையே மாறி இருந்தது. தொலைபேசியில் மதியை அழைத்தார். "எல்லாம் ரெடியா இருக்கு. ஆபீசுக்கு வந்து பத்திரத்தை வாங்கிக்கிறீங்களா. அம்மா கிட்ட கையெழுத்து வாங்கனும்" என்றார். இதுவரை அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தவர், இப்போது அவளையே அலுவலகத்துக்கு அழைக்கும் அளவுக்கு ஆக்கி வைத்திருந்தார் கைப்பாவையாக.

மதியும் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு பத்திரத்தை வாங்கி வருவதற்காக வெளியே வந்தாள். வெளியே வந்ததும் அவள் கண்ணில் பட்டவன் அழகேசன். மொதல்ல இவனத் தூக்கனும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் மனதில். என்ன நினைத்தாளோ அலுவலகத்துக்கு அப்பா காரிலேயே செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்கு. அழகேசனுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டான், ஏறி அமர்ந்தாள். "ஆபீசுக்குப் போ" என்றாள். சரியென்று கிளப்பினான் அழகேசன். வழியில் எதுவும் பேசவில்லை இருவரும். கண்ணாடியில் அவள் முகத்தைப் பார்த்தான் அழகேசன். எந்த உணர்ச்சியும் இல்லை அவள் முகத்தில். அலுவலகத்திற்குள் கார் நுழைந்ததுமே பல தொழிலாளர்கள் காரின் அருகில் வந்தனர். அழகேசன் தான் கார்க்கதவைத் திறந்து விட்டது மட்டுமின்றி ஒருவரும் அருகில் வராமல் கண்ணாலே துரத்தினான். விடுவிடுவென்று உள்ளே நுழைந்த மதி நேராக அன்புராஜ் இருந்த அறைக்குச் சென்றாள். ஜனனி இருந்த இடத்திலிருந்தே இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கும் கம்பெனி விற்கப் படப் போவது தெரிந்திருந்தது. பத்திரத்தை கம்ப்யூட்டரில் அடிக்கச் சொல்லி அன்புராஜ் அவளிடம் தான் கொடுத்தார். அதில் விமலுக்கு விற்கப் போவதாக அறிந்ததும் ரொம்ப ஆச்சரியப் பட்டாள் ஜனனி. ஏதோ பெரிய இடத்து விவகாரம் என்று மட்டும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

"நீங்க எங்கே கையெழுத்துப் போடனும், அம்மா எங்கே கையெழுத்துப் போடனும்னு தனித்தனியா நம்பர் போட்டு வச்சிருக்கேன். முதல்ல போட்டுடுங்க. அனேகமா அடுத்த வாரமே பத்திர ஆபீசுல போயும் போடனும்." என்றார் அன்புராஜ். சரியென்று தலையாட்டிய வண்ணம் வாங்கிக் கொண்ட மதி வேறெங்கும் செல்லவில்லை. நேராக திரும்ப காரை நோக்கி வந்தாள்.

மீண்டும் கார் கிளம்பியது. "வீட்டுக்குப் போ" என்று மட்டும் கட்டளையிட்டு விட்டு அமர்ந்து கொண்டாள் மதி. போய்க்கொண்டிருந்த கார் பிரேக் அடித்து நின்றது. கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டான் அழகேசன். வீடு வந்து விட்டது என்று நினைத்து இறங்கப் போன மதிக்கு

அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அது ஒதுக்குப் புறமான ஒரு ரோடு என்றும் அங்கே எப்படி அழகேசன் அழைத்து வந்தான் என்றும் நினைத்தாள் மதி. "இறங்குங்க அம்மா" என்று வலியுறுத்தினான் அழகேசன். "எதுக்கு? வீட்டுக்குப் போ" என்றாள் மதி. "வீட்டுக்குத் தான் போகப் போறேன். ஆனா அதுக்கு முன்னாடி உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பேசனும். பயப்படாதீங்க. முதல்ல இறங்குங்க" என்றான் அழகேசன்.

குழப்பத்துடன் காரை விட்டு இறங்கினாள் மதி.

(பரவும்)

"கண்டவன்லாம் என்னை அதிகாரமாச் சொல்ற அளவுக்கு ஆகிப் போச்சு." என்று எண்ணிக் கொண்டே தான் இறங்கினாள் மதி.

அப்போது காலை 11 மணி இருக்கும். நண்பகல் ஆனாலும் வெயில் அடிக்கவில்லை. மழை வருமோ என்று எண்ணத் தூண்டும் அளவுக்கு மேகம் கருத்திருந்தது. குளிர் காற்று இதமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் சிறு தூறல் விழுந்தது. ஆனால் அதையெல்லாம் ரசிக்கின்ற மனநிலையில் இருவருமே இல்லை.

கார் பேனட் மேல் மெல்ல சாய்ந்து கொண்டே என்ன சொல்ல வேண்டுமோ சொல் என்பது போல் பார்த்தாள் மதி அழகேசனை. பவ்யமாக ஆரம்பித்தான் அழகேசன். "ஏம்மா வெளியே பேசிக்கிறாங்களே அதெல்லாம் உண்மையா?" என்றான். "என்ன பேசிக்கிறாங்க?" என்றாள் மதி. "இல்ல. கம்பெனிய விக்கப் போறதா பேசிக்கிறாங்களே அதான் கேட்டேன்" என்றான். இதெல்லாம் உனக்கு எதுக்கு என்பது போல் எரிச்சலுடன் பார்த்தவள், "ஆமா. இப்ப என்ன அதுக்கு?" என்றாள். "என்னம்மா சொத்தை விற்கிறேன்னு இவ்வளவு சாதாரணமா சொல்றீங்க?". என்றான் "பின்னே என்ன ஊரைக் கூட்டி தண்டோரா போட்டு அழுதுக்கிட்டே சொல்லச் சொல்றியா? எங்க சொத்து நாங்க என்ன வேணா செய்வோம்" என்றாள் மதி. "இல்லம்மா. ஐயா இருந்தா எவ்வளவு வருத்தப் பட்டுப் போயிருப்பாரு" என்றான் உண்மையான கவலையுடன். கிட்டத் தட்ட அவன் கண்களில் நீர் கோர்த்திருந்தது. அவனது கவலையைப் பார்த்ததும் அவளுக்கே ஆச்சரியமாய் இருந்தது. தன் தந்தை இவனை எப்படி வைத்திருந்தால் அவன் இப்படிக் கவலைப் படுவான் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். "வேலை போயிருமுன்னு பயப்படுறியா? நானே உனக்கு வேற எங்கேயாவது வேலை வாங்கித் தர்றேன். போதுமா?" என்றாள். "வேலை கிடக்கும்மா வேல. இப்ப சொத்து அவ்வளவையும் விக்கிற அளவுக்கு நெருக்கடி என்ன வந்துச்சி?" என்றான்.

மதிக்கும் யாரிடமாவது தன் உள்ளக் குமுறலைக் கொட்டினால் மனது ஆறும் போல் இருந்தது. மெல்ல ஒவ்வொன்றாய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். "இங்க பாரு. அப்பா இருந்தவரை கம்பெனி எப்படி ஓடிச்சோ தெரியல. கம்பெனி சொத்தை விட அதிகமா அவர் வாங்கின கடன் இருக்கு. இருக்குற கடனைப் பார்த்ததும் விமலோட அப்பா விலகிப் போயிட்டார். விமல் கூட என்னைக் கைவிட்டுட்டாரு" என்று சொல்லும் போதே விம்மினாள். கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. சிறிது நேரம் அமைதியாய் இருந்தாள். கன்னத்தில் ஓடிய நீரை கைக்குட்டையால் மெல்லத் துடைத்தாள். "இன்னும் எங்க கிட்ட சொத்து இருந்து என்ன பிரயோசனம்? நீ சொல்ற மாதிரி எல்லா சொத்தையும் விக்கல. கம்பெனிய மட்டும் தான் விக்கிறோம். அதுக்குள்ள கடனை அடைச்சிட்றதா அன்புராஜ் அங்கிள் சொல்லிருக்காரு."

"அன்புராஜ் அங்கிளா?" என்று சந்தேகத்துடன் கேட்டான் அழகேசன். ஆமாம் என்று தலையசைத்தாள் மதி. அவன் தான் விளையாடுறானா என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தான் அழகேசன்.

சிறிது நேரம் யோசித்தவன், "நான் ஒரு கேள்வி கேட்டா தப்பா நினைச்சிக்க மாட்டீங்கள்ல" என்றான். இதற்குள் சகஜமாய் அவனுடன் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள் மதி. "கேளு" என்றாள். "அந்த அன்புராஜை நம்பி இவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை எப்படி ஒப்படைச்சீங்க?" என்றான். "எங்கப்பாவே அவர் கிட்டத் தான் அத்தனை பொறுப்பையும் கொடுத்திருந்தாரு. அதான் இதையும் அவர் கிட்ட ஒப்படைச்சோம். எங்க பேமிலிக்கே வெல்விஷர் அவர் தான்." என்றாள்.

"சரி. மொத்தம் எவ்வளவு ரூபாய்க்கு கம்பெனி கை மாறுதுன்னு தெரிஞ்சிக்கலாமா?" என்றான். "நூறு கோடி" என்றாள் மதி. "வெறும் 100 கோடியா?" என்றான் ஆச்சரியமாய். "ஏன்? அவ்வளவுக்குத் தான் போகும்னு அவர் சொன்னார்." என்றாள். "எவ்வளவு பெரிய

விஷயத்தை எவ்வளவு எளிதாச் சொல்றீங்க நீங்க?" என்றான் ஆத்திரத்துடன். "உங்க கம்பெனிக்கு முதல்ல எங்கெங்கே சொத்து இருக்குன்னு தெரியுமா? யாரு யாரு கடன்காரங்கன்ற லிஸ்ட் இருக்கா? அதெல்லாம் எப்போ வாங்கினது? யாருக்கு விக்கப் போறீங்க? அவங்க இந்தக் கம்பெனிய என்ன செய்யப் போறாங்க? கடன் பட்ட கம்பெனிய வாங்குறதுல அவங்களுக்கு என்ன லாபம்?" என்றான் படபடவென.

இப்போதும் மதி கலங்கவில்லை. அந்தளவுக்கு அன்புராஜை அவள் நம்பினாள். ஏதோ அன்புராஜைப் பிடிக்காமல் இவளைக் குழப்புகின்றான் என்றே அவள் நினைத்தாள். அவன் கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அன்புராஜுக்கு பிடித்தது வினை.

(பரவும்)

பாகம் - 38

"நான் தான் ஏற்கனவே சொன்னேனே. கம்பெனிய மட்டும் தான் விக்கிறோம்னு. அதனால பேக்டரியும் ஆபீஸ் நிலத்தையும் மொத்தமா அதோட இயந்திரங்கள், கம்பெனிக்கு வர வேண்டிய பணம் எல்லாத்தையும் சேர்த்து தான் இந்த விலை. உனக்கே தெரியும்ல சொத்து பெரிசாக பெரிசாக அதை வாங்க ஆள் தேட்றதும் கஷ்டம். விலை கிடைக்கிறதும் கஷ்டம். இருக்குறதுலேயே பெரிய கடன் பேங்க்காரங்க தான். அவங்க தான் கடனுக்கு ஈடாக் கொடுத்த சொத்து போதாது அது இதுன்னு சொல்லி கம்பெனியவே விக்க வச்சவங்க. அவங்க கடன் மட்டுமே 80 கோடி இருக்கும்னு அங்கிள் சொன்னாரு. மீதிக் கடன் காரங்கள்ல என் நிச்சயதார்த்தத்துக்கு வாங்கியது, அப்புறம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா அப்பா வாங்கியது, ரா மெட்டீரியல் காரங்களுக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டியது, தொழிலாளிகளுக்குக் குடுக்க வேண்டிய பணம்னு 60 கோடி வரைக்கும் இருக்குறதா அவர் சொன்னாரு. யாருக்கு விக்கப் போறேன்னு எனக்குத் தெரியல. ஆனா கையெழுத்துப் போடும் போது தெரிஞ்சி போகும்ல. அது மட்டுமில்ல மதி கம்பெனி அப்டியே தொடர்ந்து நடக்கும்னும், தொழிலாளர்களுக்கு எந்தப் பிரச்னையும் இருக்காதுன்னும் உறுதி சொல்லிருக்கார். அதனால தான் தைரியமா சம்மதிச்சோம்." என்றாள் விட்டுக் கொடுக்காமல்.

"சரி. நூறு கோடியில 80 கோடி பேங்க் கடனுக்கு மொத்தத் தொகையும் கொடுக்கணும்ல? மீதி இருக்குற 20 கோடியில எப்படி 60 கோடி கடன் அடைக்க முடியும்?" என்றான் அழகேசன். "அதுக்கு தான் தெய்வம் மாதிரி அன்புராஜ் அங்கிள் ஹெல்ப் பண்றதா சொல்லிருக்கார். ஒவ்வொரு கடன்காரங்க கிட்டயும் பேசி சமாளிக்கிறதா." இதைக் கேட்டதும் சிரித்தே விட்டான் அழகேசன். "நீங்க சொல்றது வேடிக்கையா உங்களுக்கே தெரியல? யாராவது மேனேஜர் சொன்னா கொடுத்த கடன் காரங்கள்லாம் எனக்கு 1 ரூபாய்க்கு 33 பைசா திருப்பிக் கொடுத்தா போதும்னு சொன்னா அப்புறம் இன்னைக்குப் பெய்ற மழையில 10 அடிக்கு மேல வெள்ளம் ஒடணும். அதுவும் ஒரு ரூபா இரண்டு ரூபாயா? 60 கோடி. தொழிலாளர்களுக்குக் குடுக்க வேண்டிய தொகையும் சேர்த்துன்னு சொல்றீங்களே. எந்தத் தொழிலாளர் கிட்ட அவர் கேட்டாரு? உங்க ரூபாயில 1 ரூபாய்க்கு 33 பைசா தான் குடுப்போம்னு? அதுக்கு மிச்ச கடன்காரங்க ஒத்துக்கிட்டாலும் தொழிலாளர்கள் எப்படி ஒத்துக்குவாங்க?" என்றான் அவளது அறியாமையை வியந்து.

மதி யோசிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள். "அட! இது எப்படி எனக்குத் தெரியாமல் போயிற்று. முதல் வேலையா கடன்காரங்க லிஸ்டை வாங்கிட்றேன்" என்றாள் அவள். "ஒரு மேனேஜர் சொன்னா கடன்காரங்க எல்லாம் இவ்வளவு கேட்டுக்குவாங்கன்னா, முதலாளி நீங்க கேட்டா கடனே வேண்டாம்னு சொல்லிருவாங்க போல இருக்கே?" என்றான் அழகேசன்.

"சரி இப்போ என்னை என்ன செய்யச் சொல்ற?" என்றாள் மதி குழப்பத்துடன். "நீங்க முதல்ல நிறுத்தனும்" என்றான் அழகேசன். "எதை? கம்பெனியை விக்குறதையா?" என்றாள் மதி.

"இல்லை" என்றான் ஆணித்தரமான குரலில்.

"பின்னே எதை?" என்றாள் மேலும் குழப்பத்துடன்.

(பரவும்)

பாகம் - 39.

"நீங்க இப்படி யார் சொன்னாலும் நம்புறதை முதல்ல நிறுத்தனும்." என்று புதிர் போட்டான் அழகேசன். "அன்புராஜ் சொன்னா உடனே அவர் சொல்ற படி கேக்குறதும், அப்புறம் நான் ஏதாவது சொன்னா உடனே அது படி கேக்குறதுன்னு இருக்கீங்க பாருங்க. அதைத்தான் நிறுத்தனும்னு சொல்றேன். நீங்களா யோசிக்க மாட்டீங்களா? விக்கப் போறது ரோட்ல போற யாரோ ஒருத்தரோட சொத்து இல்ல. உங்க சொத்து. உங்க அப்பா என்ன பரம்பரை பணக்காரரா? இல்லையே! தன் ரத்தத்தை வியர்வையா சிந்தி எப்படில்லாம் கஷ்டப்பட்டு இந்த சொத்தை சேர்த்திருப்பாருன்னு தெரிஞ்சா நீங்க இப்படி செய்ய மாட்டீங்க. அவரு உங்க மேலயும் கம்பெனி மேலயும் எவ்வளவு பாசம் வச்சிருந்தாரு? பத்து வார்த்தை பேசினாருன்னா அதுல அஞ்சு வார்த்த உங்களைப் பத்தித் தான் இருக்கும். மீதி அஞ்சு வார்த்த கம்பெனியப் பத்தித் தான் இருக்கும். இப்போ நீங்க செய்ற இந்தக் காரியத்தால ரெண்டுமே பாதிக்கப் படப் போகுதுன்னு தெரியலியா?" என்றான் குமுறலுடன்.

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவளுக்கு அப்பாவின் நினைவு வந்து விட்டது. கண்ணீர் தாரை தாரையாக ஓடியது. கொஞ்ச நேரம் இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை. "நீ சொல்றது எதையுமே நான் மறுக்கல. எல்லாம் என் தலை விதி. அப்பா திடீர்னு இப்படிப் போய்ச் சேருவாருன்னு கனவுல கூட நினைக்கல. என் வாழ்க்கையில அவர் கை நீட்டிக் காம்பிச்ச விமலும் அவரை மாதிரியே கானல் நீராப் போயிட்டாரு. எல்லாத்துக்கும் காரணம் இந்தச் சொத்து தானேன்னு நினைக்கத் தோணுது. சொத்து இல்லாட்டா உன்னை மாதிரி நிம்மதியா சந்தோசமா இருக்கலாம்ல." என்றாள் மதி.

"நீங்க சொல்றது வாஸ்தவம் தான். சொத்து இல்லாட்ட நிம்மதி தான். ஆனா வாழ்க்கையில ஏதோ பொறந்தோம், இருந்தோம் செத்தோம்னு இருந்தா அது என்னங்க வாழ்க்கை. எல்லாருக்கும் அவங்கவங்க சக்திக்குத் தகுந்தாற் போல் பிரச்னை இருக்கத் தான் செய்யும். விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம். பிரச்னை உங்களுக்குப் பெரிசா இருக்குன்னா நீங்க பெரிய ஆளுன்னு அர்த்தம்!

"சரி. சொத்தை விக்க வேணாமான்னு கேட்டாலும் இல்லைன்னு சொல்ற. அன்புராஜையும் உன்னையும் நம்பக் கூடாதுன்னும் சொல்ற. நானோ சின்னப் பொண்ணு. எங்கம்மாவாலயும் எதுவும் முடியாது. நெருங்குன சொந்தமும் எதுவும் கிடையாது. நாங்க இப்போ என்ன செய்றது?" என்றாள் இன்னும் குழப்பம் தெளியாமல் மதி.

"நீங்க கேட்ட எல்லாமே தப்புத் தான்!" என்றான் அழகேசன். இவன் என்ன இத்தனை சாமர்த்தியமாப் பேசுறானே என்று நினைத்தாள் மதி. "எல்லாமே தப்புத் தான்னா?" என்றாள். "பின்ன என்னங்க? நான் முதல்ல இருந்தே சொத்தை விக்கக் கூடாதுன்னு தான் மறைமுகமா சொல்லிட்டு வர்றேன். அப்புறம் நம்பக் கூடாதுன்னு சொன்னதுலயும் ஒரு விஷயம் இருக்கு. அதாவது நம்பிக்கை தாங்க வாழ்க்கை. அதுக்காக எல்லாத்தையும் நம்பிடக் கூடாதுன்னு சொல்ல வந்தேன். நம்புறவங்களை நம்புற விஷயத்துக்கு நம்பித் தான் ஆகணும். நம்பிட்டு சந்தேகப்பட்றத விட, சந்தேகப் பட்டு நம்புறது எவ்வளவோ மேல். அப்புறம் இந்த விஷயம் நடக்குறதால யார் யாருக்கெல்லாம் ஆதாயம் கிடைக்குதுன்னு பார்க்கணும். இப்போ உதாரணமா உங்க சொத்தை விக்குறதுன்னால எனக்கு ஏதாவது ஆதாயம் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கா? ஆனா அன்புராஜுக்கு வாய்ப்பு இருக்கு. ஏன்னா அவர் விளையாட்றது கோடியில. அதுவும் கடன் காரங்க இவர் சொல்றதைக் கேக்குற அளவுக்கு இருக்காங்கன்னா, அதுல பாதி இவரே ஏன் செட்டப் செய்தவங்களா இருக்கக் கூடாது? அதுக்கு வாய்ப்பு இருக்குல்ல!" என்றான் அவள் முகம் பார்த்து. அவன் சொல்வதை எல்லாம் ஆச்சரியமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மதி.

"அப்புறம் என்ன சொன்னீங்க? நீங்க சின்னப் பொண்ணுன்னா? அது சரி. நிர்வாகத்துக்கும் வயசுக்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. அத முதல்ல தெரிஞ்சிக்கோங்க. இந்த மாதிரி எனக்கு ஒரு

வாய்ப்பு மட்டும் வந்துச்சின்னு வைங்க சும்மா பிச்சு உதறிருவேன்! இளங்கன்று பயமறியாதுன்னு சொல்வாங்க. உங்க அப்பா நல்லா அஸ்திவாரம் போட்டு கட்டிடமும் கட்டி வைத்திருக்காரு. அந்த வீட்டை ஒழுங்கா பார்த்துக்கிட்டு அதுல குடித்தனம் செய்றதுக்கு இவ்வளவு மலைக்கிறீங்களே. உங்க அப்பா அவர் கம்பெனிய ஆரம்பிக்கும் போது இப்படி எல்லாம் நினைச்சிருந்தா இவ்வளவு பெரிசா கம்பெனி வளர்ந்திருக்குமா? அம்மாவால எதுவும் முடியாதுன்னு சொல்லாதீங்க. அம்மா உங்களோட இருக்குறதே பெரிசு இல்லையா. எங்களை மாதிரி இந்தச் சின்ன வயசிலேயே அம்மாவை இழந்தவங்களுக்குத் தான் அம்மாவோட பெருமையெல்லாம் தெரியும் போல. அவங்க உங்க கூட இருக்காங்கன்ற தைரியமே எல்லாம் செய்ய வைக்குமே. நெருங்குன சொந்தம் பத்திச் சொன்னீங்க. உங்களுக்கு எவ்வளவு சொந்தம் இருக்குன்னு தெரியுமா?" என்றான் வேகமாக.

தன்னம்பிக்கையூட்டும் அவனது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் இடியாய் அவளுள் இறங்கியது.

(பரவும்)

பாகம் - 40

"நீ சொல்றது எல்லாம் எனக்கு ரொம்பப் புதுசா இருக்கு" என்று சொன்னாள் மதி.

"புதுசு எதுவும் இல்லம்மா. உங்களுக்குச் சொந்தமே கிடையாதுன்னு சொன்னீங்க பாருங்க. அதான் ஆச்சரியமா இருக்கு. பொதுவா பணக்காரங்களுக்கு அதிக சொந்த பந்தங்கள் இருப்பாங்க. உங்க அப்பா அப்படி யாரையும் நெருங்க விடலையா இல்ல உண்மையாவே சொந்த பந்தம் இல்லையான்னு தெரியல. ஆனா உங்க அப்பாவைச் சொந்தமாக் கொண்டவங்க நிறைய பேரு இருக்காங்க." என்றான் மீண்டும் புதிர் போடும் விதமாக.

"யார் அவங்க?" என்றாள் மதி. "ஒரு உண்மை சொல்லட்டுமா? உங்க அப்பாவுக்கு உங்க குடும்பமும் ஒன்னு தான் மதி கம்பெனியும் ஒன்னு தான். கம்பெனின்றது ஒரு உயிரில்லா ஜடம்னு நினைச்சீங்கன்னா அதை முதல்ல மறந்துருங்க. ஒரு கம்பெனி அல்லது நிறுவனம்னா முதல்ல சொல்றது அதுல இருக்குற மனுசங்க தான். அப்புறம் அந்த மனுசங்களுக்கிடையே இருக்குற உறவு அல்லது நிர்வாகம் செய்முறை. அப்புறம் உபயோகிக்கிற இயந்திரங்கள். அப்புறம் அந்த இயந்திரங்கள்ல உபயோகப்பட்ற மூலப் பொருட்கள். அப்புறம் தான் பணம் இதைத் தான் நிர்வாகத்துல (Men, methods, machines, materials, money) 5 M என்று சொல்வாங்கன்னு படிச்சிருக்கேன் நான் காலேஜ் போன கொஞ்ச நாள்ல. இதுல பணம் என்கின்ற ஒன்னு கடைசியா வர்றது. முதல்ல வர்ற மனிதர்கள் உங்க கம்பெனிக்கு எப்படிப் பட்டவங்க வாய்ச்சிருக்காங்க தெரியுமா? அவங்கள எல்லாம் உங்கப்பா ஒரே குடும்பமா எப்படி நடத்துனாரு? அவங்களோட நல்லது பொல்லதுக்கு எல்லாம் முன்னால நின்னு எப்படி அவங்கள்ல ஒருத்தரா நடத்தி வச்சாருன்னு தெரியுமா? இன்னைக்கும் கம்பெனியில வேலை நிறுத்தம் இல்லாம ஓடிக்கிட்டு இருக்குன்னா அதுக்கு உங்கப்பாவோட அன்பு தான் காரணம். அவரும் ராமு தாத்தாவும் சேர்ந்து அத்தனை பேரையும் கட்டி வைச்சிருந்தாங்க அன்பால. ஏங்க, தொழிலாளர்களுக்கு ஒன்னுன்னா உங்கப்பா ஓடிப் போய் நின்னாருல்ல. அது போல உங்களுக்கு ஒன்னுன்னா தொழிலாளருங்க ஓடி வந்து நிக்க மாட்டாங்கன்னு நினைச்சீங்களா? அந்த அளவுக்கு நன்றி கெட்ட ஜென்மங்களா அவுங்க? நீங்க பணக்காரங்க. நாங்க ஏழைங்க. அவ்வளவு தான் வித்தியாசம். எல்லாருக்கும் ஒரு உயிர் தான். எல்லாருக்கும் ஒரு மனசு தான். எல்லாருக்கும் ஒரே மானம் தான். நீங்க என்னங்க கடனை அடைக்கிறது? உங்க கம்பெனியில இருக்குற 300 தொழிலாளிங்க வீட்டில இருந்து ஆளுக்கு 10 பவுன் நகையை வித்தாக்க 3000 பவுன் நகை சேரும். தெரிஞ்சிக்கோங்க. அதுவே 3 கோடி மதிப்பு இல்லையா? நீங்க தொழிலாளிங்களுக்கு எதுவும் தரவேண்டியது இல்ல. ஆனா அவங்க தரத் தயாரா இருக்காங்க. நாளைக்கே வந்து உங்க கால்ல கொட்டச் சொல்லவா?" என்றான் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன்.

அவன் சொன்னதை அதே உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் கேட்டுக் கொன்டிருந்தாள் மதி. உடல் நடுக்கமெடுத்தது அவளுக்கு. எத்தனை பெரிய காரியம் செய்யத் துணிந்தோம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். "நீ சொல்றது எல்லாமே ஏதோ மிதக்குற மாதிரி என்னைச் செய்ய வைக்குது. நாங்க தொழிலாளிக கிட்ட இருந்து பணம் பிடுங்கி வாழ வேண்டியதில்லை. அவங்க அன்பே எங்களுக்குப் போதும். ஏதோ நமக்கு வாழ்க்கை தர்ற முதலாளி குடும்பமும் நல்லா இருக்கட்டும்னு அவங்க வாழ்த்துறது எங்களுக்குப் போதும். அவங்க அப்படி வாழ்த்திருந்தா எங்க குடும்பம் இப்படி ஆயிருக்குமா?" என்றாள் வருத்தத்துடன்.

"ஹூம். நடக்குறதெல்லாம் நம்ம கிட்டக் கேட்டா நடக்குது? அதது பாட்டுக்கு நடக்குது. ஆனா ஒன்னு மட்டும் நிச்சயமா எனக்குத் தெரியுங்க. நீங்க கம்பெனிய வித்தீங்கன்னு வைங்க கட்டாயம் கம்பெனி மதி கம்பெனியா இருக்காது. அப்புறம் இந்தத் தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் இதே மாதிரி வேலை செய்வாங்கன்னும் சொல்ல முடியாது. முதல்ல கம்பெனிக்கு ஆட்களை விட, அங்கே வேலை பார்க்கிற சூழ்நிலை இருக்கனும். அதைத் தான் உங்க அப்பா ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாரு. அந்தச் சூழ்நிலை நீங்க சொத்தை இன்னொரு ஆளுக்கு

விற்கும் போது மொத்தமா நிலைகுலையும். நீங்க உங்க குடும்பத்துக்கு மட்டும் முடிவு எடுக்கல. உங்கள அண்டி இருக்குற 300 குடும்பங்களுக்கும் சேர்த்துத் தான் முடிவு எடுக்கிறீங்கன்றதப் புரிஞ்சிக்கிட்டாலே போதும்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மழை சடச்சடவென்று பொழிய ஆரம்பித்தது.

இருவரும் காருக்குள் ஏறினர்.

(பரவும்)

பாகம் - 41

வெளியே மழை கொட்டிக் கொண்டு இருந்தது. உள்ளே இதமான ஏசி குளிருடன், வண்டி ஓடும் சத்தமே கேட்காமல் சாலையில் மெதுவாய் வழுக்கிக் கொண்டு சென்று கொண்டிருந்தது கார். மதி பலத்த யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டாள். "இவன் என்ன? யாரையும் நம்பாதே என்கின்றானே! அப்போ இவன் சொல்வதை மட்டும் எப்படி நம்புவது?" என்று நினைத்துக் கொண்டாள். கையில் இருந்த செல்பேசியைப் பார்த்தவள் அதில் முதல் பெயராய் இருக்கும் விமலுடன் பேசினால் என்ன? என்று நினைத்தாள். அவனிடம் யோசனை கேட்கலாமே என்றும் எண்ணம் தோன்றியது. சரி. இப்போது வேண்டாம். வீட்டுக்குப் போனதும் பேசிக் கொள்வோம் என்று நினைத்தவள் அப்படியே தனுஷ்கோடி சொன்னதையும் நினைத்துக் கொண்டாள். பெரிய வில்லங்கமான ஆள் தான். இனி அவர்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாய்ப் போவோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கவாவது முடியுமா? என்றும் நினைத்தாள். கண்களில் நீர் கோர்க்க ஆரம்பித்தது. வீட்டுக்குச் சென்ற பின்னும் வெகு நேரம் தூக்கமின்றி விழித்திருந்தாள். சாப்பிடவும் பிடிக்கவில்லை. என்ன வாழ்க்கை இது? என்று நினைத்தாள்.

மெல்ல விடிந்திருந்தது மறுநாள் காலை. இன்று மதியின் மனதில் கொஞ்சம் தெளிவும் திடமும் உண்டாகியிருந்தது. நியூஸ் பேப்பரைத் தற்செயலாய் புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். தன் கல்லூரித் தோழிகளிடம் எல்லாம் செய்தித்தாள்களில் வந்த மதி நிறுவன விளம்பரங்களைக் காட்டி பெருமைப்பட்டுக் கொண்டது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. எந்த ஒரு நிறுவனமும் ஒரு மனிதன் போல் தானோ? அதற்கும் பிறப்பு, வளர்ப்பு, இறப்பு அனைத்தும் உண்டு போலும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். அவள் சோகமாய் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்த மாலதி அருகில் வந்து அமர்ந்தார். "என்னம்மா யோசனையாய் இருக்க?" என்றார். அவரிடம் அழகேசனுடன் பேசிய அனைத்தையும் சொன்னாள் மதி. பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாலதி கடைசியில் ஒரு பெருமூச்சை விட்டுக் கொண்டு "எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தப் படி நடக்குது. நாமென்ன செய்ய முடியும் இதுல? உங்கப்பா இருந்திருந்தார்னா சரியா இருந்திருக்கும். உனக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சிக் கொடுத்துட்டா நிம்மதியா கண்ணை மூடலாம்னு தான் நினைச்சேன். அதுவும் நடக்கல. இந்த உலகத்துல யாரை நம்புறது யாரை நம்பாம இருக்குறதுங்குறதே தெரியல. எதுவானாலும் யோசிச்சு முடிவெடு. அம்மா எப்பவும் உன் பக்கம் தான்" என்று சோகமும் ஊக்கமும் கலந்து கொடுத்த அம்மாவைப் பார்த்தபடி இருந்தாள் மதி.

இன்று என்ன செய்ய வேண்டும் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டாள். முதலில் கடன்காரர்கள் பற்றிய தகவலும், யார் வாங்கப் போகின்றார்கள் என்ற தகவலும் அன்புராஜிடம் கேட்க வேண்டும். கையெழுத்துப் போடச் சொல்லிக் கொடுத்த விற்பனைப் பத்திரத்தில் கூட யாருக்கு விற்கப் போகின்றோம் என்பது வெற்றிடமாய் இருந்தது அவளது சந்தேகத்தை அதிகப் படுத்தியது. அப்புறம் சில தொழிலாளர்களையும் சந்தித்துப் பேச வேண்டும். சொத்துக்களின் மொத்த பட்டியல் வாங்க வேண்டும். முடிந்தால் வங்கிக்குப் போய் அங்கும் கடன் விபரமாய் பேச வேண்டும். இந்த விபரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு பின்னர் முடிவெடுப்போம் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். ஒரு நாளின் செயல்பாடுகளைத் திட்டமிட ஆரம்பித்ததுமே அன்றைய நேரம் மிக அதிகமாக இருப்பது போலவும் போனதும் எதை முதலில் முடிக்க வேண்டும் யாரிடம் என்ன கேட்கலாம் என்று தனக்குத் தானே மூளை கணக்குப் போடுவதைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியமடைந்தாள்!

இதோ இன்றும் அழகேசனுடன் காரில் கிளம்பி விட்டாள். அவளது முகத்தில் இப்போது கொஞ்சம் புன்முறுவல் ஆக்கிரமித்திருந்தது. அவளும் அவள் தந்தை உட்காரும் இடமான பின் சிட்டில் டிரைவருக்கு எதிர்புறம் இருந்த இடது புற சீட்டில் உட்கார்ந்தது அவனுக்கு வசதியாகி விட்டது. எப்போதும் விஸ்வேஸ்வரன் அங்கே தான் அமருவார். முதலாளிக்கேயான சீட்டு போலும் அது. அங்கு அமர்ந்தால் ஒரு பாதுகாப்பு உணர்வு ஏற்படும். விபத்து நடந்தால் அதிகம் பாதிக்காத பகுதி அதுவாகத் தான் இருக்கும். மேலும்

டிரைவர் என்ன செய்கின்றான் என்று நோட்டமிடவும் சிறந்த இடம் அது. டிரைவருக்கும் அது சௌகரியமானது தான். ஏனென்றால் கண்ணாடியைப் பார்த்தாலே அவர்களுடன் நேருக்கு நேர் பேசுவது போல் பேசிக் கொண்டே செல்லலாம்! முதலாளியின் முக பாவனை தெரிந்து கொண்டு அது படி வண்டி ஓட்டலாம்! அங்கேயே மதியும் உட்கார்ந்ததால் அவள் முகத்தை அவ்வப்போது பார்த்துக் கொண்டே வண்டியோட்டிய அழகேசனுக்கு அவள் நடவடிக்கையில் தோன்றிய மாற்றங்கள் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

கம்பெனிக்குள் கார் நுழைந்தது. காரை விட்டு இறங்கிய மதியின் கையில் நேற்று வாங்கிச் சென்ற விற்பனைப் பத்திரங்கள் ஏதும் இல்லை. வெறுங்கையுடன் கம்பெனிக்குள் சென்றவள் அன்புராஜின் அறையைத் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கவில்லை. நேராக அவளது தந்தையின் அறைக்குள் சென்றாள். சுத்தமாக இருந்த அந்த அறையை நோட்டம் விட்டுக் கொண்டு அவர் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியை மெல்லக் கை வைத்து சுற்றிக் கொண்டே அருகில் இருந்த கண்ணாடி ஜன்னலின் வழியே தெரிந்த மதி நிறுவனத் தொழிற்சாலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான் அன்புராஜ் இவள் வந்ததை அறிந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

(பரவும்)

பாகம் - 42

உள்ளே நுழைந்த அன்புராஜிற்கு எப்படி இருந்ததோ இல்லையோ மதியின் யோசனைகள் அனைத்தும் எப்படிக் கேட்பது என்றே ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அன்புராஜ் மனதிலும் மதியின் நடத்தையில் கொஞ்சம் கலக்கம் ஏற்பட்டு இருந்தது. ஆனால் அவர் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், "என்ன மதி? கையெழுத்துப் போட்டாச்சா? அடுத்த வாரம் பதிய வேண்டும்" என்றார். ஒரு நிமிடம் தீர்க்கமாக அவரைப் பார்த்த மதி மெல்ல ஆரம்பித்தாள். "நேத்து அம்மா கிட்டக் காட்டினேன் சார். ரொம்ப சந்தோசப் பட்டாங்க. அதுக்குள்ள விக்குறதுக்கு ஆள் கிடைச்சாச்சான்னு கேட்டாங்க." என்ற படி அவரது முக மாற்றத்தைக் கணிக்க ஆரம்பித்தாள். மனதுக்குள் கொஞ்சம் நிம்மதியடைந்த அன்புராஜ், "ஆமாம்மா. சீக்கிரம் வித்தாத் தான வட்டியில இருந்து தப்பிக்க முடியும். இந்த வட்டி இருக்கே ரொம்ப மோசமானது. பொங்கல் தீபாவளிக்குக் கூட லீவு இருக்கும். ஆனால் இந்த வட்டிக்கு? சூரியன் எந்திரிச்சு படுத்தா மீட்டர் ஓட ஆரம்பிச்சிரும். அதனால் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நமக்கு லாபம்னு நினைச்சிக்கோங்க" என்றார்.

"ஆமா, விக்கிற சொத்து எல்லாமே தனித்தனியா வித்தா எவ்வளவுக்கு விக்கலாம்?" என்று அடுத்த குண்டை வீசினாள் மது. "தனித்தனியா வித்தா 150 கோடிக்குக் கூட போகும்மா. ஆனா நாம விக்கனும்னு போகும் போது வாங்குறவங்க தயாராய் இருக்கணுமே. அதுவும் போக, இந்த பேக்டரி இடத்தைக் கூறு போட்டு விக்க முடியாது. அதனால வாங்குறவங்களுக்கு பிரயோசனம் இருக்காது. நீங்க ஏன் கவலைப் படுறீங்க. அதெல்லாம் நல்ல விலைக்குத் தான் நாம விக்கிறோம்." இப்ப எதுக்கு இந்தக் கேள்வி வந்தது என்று எண்ணிக் கொண்டே பதில் கொடுத்தார் அன்புராஜ். "சரி சார். நாம கையெழுத்துப் போட்றதே எல்லாமே எழுத்துப் பூர்வமா இருந்தாத் தான் பின்னால பிரச்னை இருக்காதுன்றதுக்குத் தானே?" என்ற கேள்விக்கணை வீசினாள் மதி. புதைகுழி என்று தெரியாமலேயே காலை விட்டார் அன்புராஜ் அந்தக் கேள்வியில். "ஆமாம்மா. பின்னால எந்தப் பிரச்னையும் வராம இருக்குறதுக்குத் தான் கையெழுத்துப் போட்டு எழுத்துப் பூர்வமாக் கொடுக்குறதே" என்றார். "அப்போ நாம் கடனா வாங்குனவங்க அவ்வளவு பேரும் எனக்குக் கடன் தீர்ந்ததுன்னு எழுதிக் கொடுத்தாத் தானே நமக்கு எந்தப் பிரச்னையும் பின்னால இருக்காது?" என்றாள் மதி கொஞ்சமும் சந்தேகப் படுவது தெரியாதவண்ணம்.

ஒரு நிமிடம் திக்கு முக்காடிப் போன அன்புராஜ் மெல்ல சுதாரித்துக் கொண்டார். "அம்மா, வங்கி கடன் நாம் முழுசாத் தான் அடைக்கப் போறோம். அது பத்திரத்தின் படி தான் இருக்கு. மீதி இருக்குற கடன்ல பாதிக்கடனுக்கும் மேல வித்தவுட்ல அதாம்மா கணக்குல காட்டாத ரூபாயா சேட்டுங்க, வட்டிக் கடைக்காரங்க கிட்ட வாங்குனது. அதுக்கு பத்திரம் கூட உங்க அப்பா கையெழுத்து மட்டும் வெள்ளைப் பேப்பர்ல இருக்கும். அதனால் அதுக்கு பத்திரம் தேவையில்ல." என்றார் சமாளித்து விட்ட சந்தோசத்தில். கொஞ்ச நேரம் என்ன சொல்வது என்று யோசனையில் ஆழ்ந்தாள் மதி. வங்கிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று காலையில் முடிவு செய்தது நினைவுக்கு வந்தது. திடீரென்று ஒரு யோசனை உதித்தது. இந்தப் பிரச்னையை நோக்கி நாம் செல்லாமல், நம் இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பிரச்னையை எதிர்கொண்டால் என்ன? என்ற எண்ணம் தோன்றியது மதிக்கு. "சார். ஒன்னு செய்ங்க. நாளைக்கு ஒரு மீட்டிங் கூட்டுங்க. எல்லா கடன் காரங்களும் அந்த மீட்டிங்குக்கு வரட்டும். எங்கப்பா கையெழுத்துப் போட்ட பத்திரத்தோட ஜெராக்ஸ் காப்பியோட வரணும்னு சொல்லுங்க. முக்கியமா பேங்க் மேனேஜரும் வரணும்னு சொல்லுங்க. மொத்தத்துல நாம கொடுக்க வேண்டிய அத்தனை கடன்காரங்களும் நாளைக்கு இங்கே இருக்கணும்." என்றாள் படபடவென.

அன்புராஜுக்கு சப்தநாடியும் ஆடிப் போய்விட்டது. மனதுக்குள் கணக்குப் போட ஆரம்பித்து விட்டார். "பேங்க் மேனேஜரா? அவங்கெல்லாம் பெரிய ஆபீசருங்க இல்லையா? நாம கூப்புட்ட நேரத்துக்கு வருவாங்களா? அது போக ஒருத்தன்ட்ட உங்கப்பா வாங்கின கடன் பத்தி இன்னொருத்தனுக்குத் தெரியாது. இப்போ எல்லாருக்கும் தெரிஞ்சு போச்சுன்னா

அப்புறம் கடன் தொகை கொஞ்சம் கூடக் கிடைக்காதோன்னு பயந்து போயிருவாங்க அவ்வளவு பேரும். வாங்குறவங்களும் என்ன முடிவெடுப்பாங்களோ தெரியாது. இப்போத் தான் அவங்க கூட பேசிக்கிட்டு இருக்கேன். அதனால இதெல்லாம் நடக்குற காரியம் கிடையாது" என்றார். "அதே தான் சார் நானும் சொல்றேன். பேங்க் ஆபீசர் பெரிய ஆளுன்னா நாமளும் பெரிய கடன்காரங்க தானே? கடன அடைக்கப் போறோம்னு சொன்னா எல்லாரும் ஓடி வருவாங்க. அது போக நீங்க தான் ஏற்கனவே கடன்காரங்க கிட்ட எல்லாம் பேசி முடிச்சிட்டீங்கள்ல? அதுக்கான சம்மதக் கூட்டமா இது இருக்கட்டும். நாளைக்குக் காலையில நடக்கப் போற கூட்டத்துக்கு எல்லா கடன்காரங்களும் இன்க்ளூடிங் பேங்க் மேனேஜரும் வர்றாங்க. சரியா? அவங்க கிட்ட எல்லாம் நான் பேசி, இந்த திட்டத்துக்கு ஒத்துக்குறாங்களான்னு கேட்டு, எழுத்து பூர்வமா எல்லாரும் சம்மதிச்சா, நாமளும் கையெழுத்துப் போடுவோம்னு அம்மா முடிவெடுத்திருக்காங்க. எனக்கு அதுல உடன்பாடே இல்ல. அன்புராஜ் சார் தான் எல்லாத்துட்டயும் பேசிட்டாருல்லன்னு சொன்னேன். அதுக்கு அவங்க என்ன இருந்தாலும் எழுத்து பூர்வமா இருக்குறது தான் சரின்னு அப்பா எப்பவும் சொல்வாராம். அத நினைச்சிக்கிட்டே இருக்காங்க. பழைய ஆளுங்களே இப்படித் தான். அதனால நீங்க ரெடி பண்ணீருங்க." என்று அம்மாவின் மேல் பாரத்தைப் போட்டு விட்டு, இன்னும் அங்கேயே நின்றிருந்தால் அன்புராஜ் எதுவும் சொல்வார் என்று நினைத்ததால் விருட்டென்று வெளியே கிளம்பினாள் மதி.

நாளைக் கூட்டத்தை எப்படி ஏற்பாடு செய்யலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டே நிமிர்ந்த அன்புராஜுக்கு முன்னால் வெறும் அறை தான் இருந்தது.

(பரவும்)

பாகம் - 43

விறுவிறுவென்று காரில் ஏறிய மதி முதலில் எங்கே செல்ல வேண்டும் என்றே சொல்லவில்லை. அசட்டுத் துணிச்சலில் இறங்கி ஆகாத வேலை செய்கின்றோமோ என்று பயந்தாள். ஆனால், இப்போது வேறு வழியில்லை. கூட்டம் கூட்டச் சொல்லி அறிவித்தாகி விட்டது. இனி முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்க முடியாது. இவ்வாறு அவள் எண்ணம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவள் காரில் ஏறி உட்கார்ந்ததுமே மெல்ல காரை நகர்த்திய அழகேசன் வீட்டை நோக்கிச் செலுத்த ஆரம்பித்தான். கார் போய்க் கொண்டிருக்கும் போதே மதியின் செல்போன் சிணுங்கியது. யாரென்று பார்த்தால் மதி நிறுவன அலுவலக எண் காட்டியது. எடுத்து காதில் ஒற்றினாள் மதி. அங்கே அவசரக் குரலில் அன்புராஜ் பேசினார். "நான் உங்க அம்மா கிட்ட இப்போத் தான் பேசினேன்! அவங்க மீட்டிங் பத்தி எல்லாம் ஒன்னுமே சொல்லலையாமே. நீங்க அம்மா தான் எல்லாம் சொன்னாங்கன்னு சொன்னீங்க. ஆனா அவங்க என்னடான்னா இப்படிச் சொல்றாங்க? இப்போ நான் என்ன செய்ய? நீங்க செய்றது எதுவும் சரியாத் தோணல" என்றார் அவளை மடக்கி விட்டதாய் நினைத்த அன்புராஜ். ஒரு விநாடி தான் மதி யோசித்திருப்பாள். "அட! உடனே அம்மாகிட்ட பேசுற அளவுக்கு இவருக்கு என்ன அவசரம்? அவசியம்?" என்ற மதியின் சந்தேகம் அன்புராஜ் மேல் வலுத்துக் கொண்டே சென்றது. உடனே பொய்யான கோபத்துடன் அதட்டும் குரலில் "அப்போ? நான் பொய் சொல்றேன்னு சொல்றீங்களா? அம்மா சொன்னது சரியாத் தான் போச்சு. என் கிட்ட இப்படிச் சொன்ன அம்மாவே இப்போ பேச்சை மாத்தி நான் சொல்லலைன்னு உங்களுக்காகச் சொல்றாங்கன்னா, கடன் கொடுத்தவங்க மட்டும் பணத்தைக் கொடுத்ததுமே பேச்சு மாற மாட்டாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்? அதனால நீங்க என்ன செய்றீங்கன்னா, முதல்ல நாளைக்கு கூட்டத்தைக் கூட்டுறீங்க. யோசனையே வேண்டாம். சரியா?" என்று அவரது பதிலுக்குக் கூடக் காத்திராமல் பட்டென்று போனை அணைத்தாள் மதி. ஹூம். என்ற படி போனைத் தூக்கி சீட்டில் போட்டவள், "இப்போ எங்கே போகுது வண்டி?" என்று கேட்டாள். வீட்டுக்குத் தாம்மா என்றான் அழகேசன். "ஓஹோ. வொர்க்கர்ஸ் கூடக் கொஞ்சம் பேசிப் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன். மறந்தே போச்சு" என்றாள். அதற்குள் வீடு வந்து விட துள்ளலுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தவள் நேராக அம்மாவிடம் சென்று, "என்னம்மா இப்படிக் காலை வாரிட்டீங்களே! அம்மா எப்பவும் உன் பக்கம்னு சொன்னீங்கன்னு நினைச்சு ஒரு பொய்யை அவுத்து விட்டா தலையாட்ட வேண்டாமா? இனி எதுவானாலும் மதி சொல்றது தான் நான் சொல்றதுன்னு சொல்லனும். சரியா?" என்ற படி சாப்பாடு மேஜையில் மதிய உணவு அருந்த அமர்ந்தாள்.

மாலை ஆறு மணி இருக்கும். மதியின் அறைக்கு மாலதி வந்தார். மதிய உணவு அருந்தியதும் அவள் அறைக்குள் வந்த மதி சும்மா இருக்கவில்லை. கையெழுத்துப் போடச் சொல்லிக் கொடுத்த விற்பனைப் பத்திரத்தை முழுதுமாய் வாசித்து அதில் சொல்லப்பட்டிருந்த சொத்துக்களின் முழு விவரத்தையும் மனதில் இருத்திக் கொண்டாள். நிலம் என்றால் அதன் விஸ்தீரணம், இருக்கும் இடம், நான்கு எல்லைகள், எந்தப் பத்திரத்தின் மூலம் வாங்கியது என்று எல்லாம் இருப்பதையும் ஒவ்வொன்றாய் மனத்தில் ஏற்றினாள். பக்கம் பக்கமாய்ச் சென்றது பத்திரம். நிலங்கள், அதில் இருக்கும் கட்டிடங்கள், நிறுவன இயந்திரங்கள், நிறுவனத்தின் பெயர் என்று எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே தொகையாய் எழுதியிருந்தது கண்டு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள். உள்ளே வந்ததும் மதியைப் பார்த்த மாலதி, "என்னவோம்மா எனக்கு இந்தப் பிரச்னையில் இருந்து எப்படித் தப்பிக்கப் போறோம்னு இருக்கு. அழகேசன் உன்னைப் பார்க்கணும்னு சொன்னான். அதான் உங்கிட்டச் சொல்லலாம்னு வந்தேன்." என்றார். "என்னவாம்?" என்ற படி வந்த மதி வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தாள் போர்டிகோவில் நின்றிருந்த அழகேசனைக் காண. "நீங்க காலையிலேயே வேலைக்காரங்களைப் பார்க்கணும்னு சொன்னீங்களா? அவங்களைப் பேக்டரியில பாக்குறத விட வெளியில பார்த்தாத் தான் சரியா இருக்கும். பேக்டரியில் இருந்து ஒருத்தர், ஆபீஸில் இருந்து ஒருத்தர்னு இரண்டு பேர்கிட்டச் சொல்லிருக்கேன். அவங்களை இங்கே வரச்சொல்லட்டுமா அல்லது நீங்க அங்கே வர்றீங்களா?" என்றான். "அங்கேன்னா? எங்கே?"

என்றாள் மதி. "நம்ம ஆபீஸுல வேலை பார்க்குற ஜனனியம்மா வீட்டுக்கு" என்றான் அழகேசன். அந்த ரகசிய ஆலோசனைக் கூட்டத்துக்கு பேக்டரியில் இருந்து ராமு தாத்தாவையும் ஆபீசில் இருந்து ஜனனியையும் பொருத்தமாய்த் தேர்ந்தெடுத்திருந்தான் அழகேசன். இருவரிடமும் கேட்ட பின்னர், ஜனனியின் வீட்டில் கூட்டத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றான் அழகேசன். காரணம் இரண்டு. ஒன்று ஜனனி வீட்டில் அவளையும் அவள் அம்மா குழந்தையையும் தவிர யாரும் இல்லை. இரண்டாவது மருமகன் சேகரை அப்படியே பார்க்கலாம் அல்லவா? எங்கே அவங்களை இங்கே வரச்சொல்லு என்று சொல்லி விடுவாளோ மதி என்று தான் நினைத்தான். மதி ஏற்கனவே தான் சென்று வேலைக்காரர்களைப் பார்ப்பதாக நினைத்திருந்ததாலும் எங்காவது வெளியே சென்று வந்தால் நாளை மீட்டிங்கில் பேசும் போது எப்படிப் பேசுவது என்று தெரிந்து கொள்ள வசதியாய் இருக்குமென்றும் நினைத்ததாலும் "அங்கேயே வச்சிக்குவோம். கொஞ்ச நேரத்துல கிளம்பி வர்றேன்." என்றாள்.

இருவரும் கிளம்பி காரில் ஜனனி வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். அங்கு ஏற்கனவே ராமு தாத்தா வந்திருந்தார். மதியையும் அழகேசனையும் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்றாள் ஜனனி. மதியைப் பற்றி ஜனனிக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவளது தந்தை தான் மூச்சுக்கு முன்னூறு தடவை மதி மதி என்று உயிரையே விடுவாரே. மதிக்கும் ஜனனி பற்றி தெரிந்திருந்தது. வீட்டில் சமீபத்தில் ஆபீஸ் விஷயம் பற்றிப் பேச்சை எடுத்தாலே விஸ்வேஸ்வரன் ஜனனி பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்திருப்பார். ராமு தாத்தாவைப் பற்றியும் அவளுக்குத் தான் தெரியுமே. அவரைப் பல தடவை அவள் அலட்சியப் படுத்தியிருக்கிறாள். அவரது தோளில் போட்ட குழந்தை இப்படி வளர்ந்திருப்பதில் அவருக்கும் மகிழ்ச்சி இருந்ததில் வியப்பில்லையே?! கோமதி அம்மாளுக்கு எல்லாம் சந்தோசம் தான். ஆனால் அழகேசன் கூட வந்தது தான் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் பேச ஆரம்பிக்கும் போதே சேகரின் அழிச்சாட்டியம் எல்லை மீற ஆரம்பித்தது. ஒரு வயதுக் குழந்தையை எப்படித் தான் அடக்கி வைக்க முடியும்? பொறுத்துப் பார்த்த ஜனனி அழகேசனை அழைத்து, "அழகேசா இந்தா இவனை வெளியே கூட்டிப் போய் ஏதாவது வாங்கி கொடுத்து ஏமாத்திப் பாரேன்." என்றாள். ஆஹா, இந்தத் தருணத்திற்காக எவ்வளவு காத்திருந்திருப்பான் அவன். கோமதி அம்மா பேச வாயெடுப்பதற்குள், குழந்தையை வாரியணைத்துக் கொண்டு வெளியே காருக்கு அழைத்துச் சென்றான் அழகேசன். வாழ்வில் உறவுடன் கழிக்கும் தருணங்கள் தான் எத்தனை சந்தோசமானவை? அதுவும் எந்த உறவும் இல்லாத அழகேசனுக்கு?

அங்கே கூட்டம் ஆரம்பித்திருந்தது.

(பரவும்)

பாகம் - 44

ராமு தாத்தா, ஜனனி, மதி மூவரும் முதலில் யார் ஆரம்பிப்பது என்ற குழப்பத்தில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தனர். பெரியவர் என்ற முறையில் ராமு தாத்தா தான் பேச்சை ஆரம்பித்தார். "என்னம்மா! நீங்க கம்பெனிய விக்கப் போறீங்கன்னு ஒரே பேச்சா அடிபடுதே?" என்று கலக்கத்துடன் ஆரம்பித்தார். மதி குறுக்கே மறித்து, "அதப் பத்திப் பேசத் தான் இங்கே வந்திருக்கேன். எங்கப்பா இப்படி நம்மையெல்லாம் விட்டு இப்படித் திடீர்னு போவார்னு யாருமே எதிர்பார்க்கல. நடந்ததைப் பத்திப் பேசிப் பிரயோசனமும் இல்ல. இவ்வளவு கடன வச்சிட்டு எங்கப்பா போவார்னு எனக்குத் தெரியாது. கிட்டத்தட்ட விக்கிற சூழ்நிலைக்குப் போனது என்னவோ நிஜம் தான். ஆனா, இப்போ யோசிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன்." சிறிது நேரம் அமைதியாய் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராமு தாத்தா அடுத்துப் பேசிய பேச்சில் தான் அவர் எவ்வளவு உயர்ந்த எண்ணம் கொண்டவர் என்பது மதிக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது.

"இங்க பாருங்கம்மா. நீங்க பொறக்குறதுக்கு முன்னேருந்தே உங்கப்பாவை எனக்குத் தெரியும். தானும் உயர்ந்தது மட்டுமில்லாம எத்தனை ஏழைக் குடும்பத்துக்கு வாழ்க்கையில விளக்கேத்தி வச்சிருக்காருன்னு உங்களுக்குத் தெரியாது. இன்னைக்கு நாங்கள்லாம் ஏதோ பசிக்கு கூழோ கஞ்சியோ குடிக்கிறோம்னா அதுக்கு உங்கப்பா தான் காரணம். அந்த நன்றிக் கடன் மட்டும் என்னைக்கும் நாங்க மறக்க மாட்டோம். நீங்க கம்பெனிய வித்தாலும் சரி, விக்கலைன்னாலும் சரி, எங்களோட மனசுல இருக்குற தெய்வம் உங்கப்பா தான். நீங்க விக்கலைன்னா உங்க கூட இருப்போம். ஆனா வித்துட்டா, அதுக்காக வாங்குறவங்க பின்னாடியே போயிருவோம்னு மட்டும் கனவுல கூட நினைக்காதீங்க. உழைக்கிறவங்களுக்கு எங்கே போனாலும் வேலை கிடைக்கும். ஆனா எங்க ஐயாவோட சொத்தை ஒருத்தன் கடனுக்காக வாங்கினான். அவன் நடத்துற கம்பெனியில போய் வேலை பார்ப்போம்னு கையை நனைக்க மாட்டோம். அதே சமயத்துல எங்களால உங்களுக்கு எந்தக் கஷ்டமும் வர விட மாட்டோம். எங்களுக்கு நீங்க எதுவும் தர வேண்டியதில்லைன்னு எங்கே வேணாலும் எழுதிக் கொடுக்க நாங்க தயார். நாங்க தான் உங்களுக்குக் கடன் காரங்களே தவுர நீங்க எக்காலத்திலும் இருக்க மாட்டீக. அம்புட்டுதேன்." என்று ஆவேசமாய் முடித்தார். மதியின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பி நின்றது. இப்படி அன்பினால் ஆட்பட்டவர்கள் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இருக்கையில் நான் ஏன் கவலைப் படவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

இதுவரை அமைதியாய் இருந்த ஜனனி இப்போது பேசத் துவங்கினாள். "இங்க பாருங்க மிஸ். மதி! இந்தச் சொத்து விக்கிறதா இருந்தா யார் வாங்கப் போறாங்கன்னு எனக்குத் தெரியும்." என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் ஆச்சரியத்தில் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மதி. "யாரு?" என்றாள் மித மிஞ்சிய ஆவலில். "மிஸ்டர் விமல்." என்ற இரு வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழுந்ததும் சிரிப்புத் தான் வந்தது ஜனனிக்கு. கம்பெனியை மட்டுமின்றி தன்னையும் இலவசமாகவே அவர்களுக்குத் தருவதாக இருக்கையில், தனுஷ்கோடி பாவம் கம்பெனியை விலை கொடுத்து வேறு வாங்குவாரா என்ன? என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு வந்தது. "உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்றாள் சந்தேகம் தீராமலேயே. "இன்று காலை நீங்கள் சென்ற பிறகு அன்புராஜ் யாரிடமோ தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார் போனில். அவரது அறைக்கு ஒரு வேலையாகப் போன என் காதில் அது விழுந்தது. அவருக்கு 2% கமிசன் என்று வேறு பேசி இருக்கார் அன்புராஜ்" என்றாள் ஜனனி. இதைக் கேட்டதும் ராமு தாத்தா கோபத்தில் துள்ளினார். "அந்த அன்புராஜை வெட்டிப் போட்டாத் தான் சரியா வரும். அவனை முதல்ல வேலைய விட்டுத் தூக்கிருந்தா இந்தப் பிரச்னையே வந்திருக்காது." என்று ஆவேசப்பட்டவர், அப்போது கூட விஸ்வேஸ்வரன் முந்தைய நாள் தன் வீட்டுக்கு வந்ததையும் சில விஷயங்கள் பேசியதையும் சொல்லவில்லை!

"சரி! இதை இவ்வளவு ரூபாய் கொடுத்து வாங்குறதால அவருக்கு என்ன லாபம்?" என்றாள்

மதி புரியாமல். "நான் அன்புராஜோட அறைக் கதவைத் திறக்கும் போது அவர் குனிஞ்சுக்கிட்டே பணிவா தனுஷ்கோடியிடம் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தார் என்று நினைக்கிறேன். நீங்க உங்க மகனுக்குக் கல்யாணப் பரிசா வாங்கித் தரணும்னு நினைச்ச கம்பெனிய விக்குறதுக்கு இப்போ மதி ஏனோ முட்டுக் கட்டை போட்றா. ஆனா அது எல்லாத்தையும் நான் உடைப்பேன். உங்களுக்குத் தான் இந்த கம்பெனி என்று குழைந்து பேசியவர், அப்படியே என்னோட ரெண்டு பெர்சண்டை மறந்துறக் கூடாதுன்னு சொன்னதும் தான் அவரோட மாஸ்டர் பிளானே எனக்குத் தெரிய வந்துச்சு. நான் உடனே சத்தமில்லாம கதவைப் பூட்டீட்டு என் டேபிளுக்கு வந்து உட்கார்ந்துக்கிட்டேன் என்றாள் ஜனனி.

"என்னது? மேரேஜ் கிப்டா?" என்று ஒரு முறை மனதுக்குள்ளும் ஒரு முறை வெளியே சத்தமாகவும் தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள் மதி. அதன் பின் அதிகம் பேசவில்லை அவள். அதிர்ச்சியில் மூழ்கி விட்டாள் என்பது மட்டும் தெரிந்தது. அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளத் தயங்கியவள், உடனே வீட்டுக்குக் கிளம்ப வேண்டும் என்று நினைத்து எழுந்தாள்.

"உங்களோட பேசுனதுல நான் நிறைய விஷயங்கள் தெரிஞ்சிக்கிட்டேன். இன்னும் ரெண்டு நாளைக்குள்ள கம்பெனியில பல களேபரங்கள் நடக்கப் போவுதுன்றது மட்டும் உறுதி. அப்படி நான் எதுவும் போல்டா முடிவெடுத்தா அது நீங்கள்லாம் என் கூட இருக்கீங்கன்ற தைரியத்துல எடுக்குறதாத் தான் இருக்கும். நீங்க என் கூட இருக்கீங்கள்ல?" என்றாள் ராமு தாத்தாவின் கண்களை ஊடுருவி.

அவர் வார்த்தை ஏதும் பேசவில்லை. ஆனால் அவரது தலையசைப்பு அவரது சம்மதத்தைப் பறை சாற்றியது.

(பரவும்)